„Перфектна комбинация от страст и блясък!"

Тереза Медейрос

КИНЛИ МАКГРЕГЪР

Страстта се пробужда в нежната прегръдка... на врага.

ГОСПОДАР НА ЖЕЛАНИЕТО

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

КИНЛИ МАКГРЕГЪР
ГОСПОДАР НА ЖЕЛАНИЕТО

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Красивата лейди Емили мечтае за трепетите от любовта и радостите на брака. Тя е разтърсена от внезапната среща с мистериозния непознат, който пристига в замъка на баща й, за да я отведе със себе си. Възможно ли е в лицето на този спиращ дъха мъж да открие любовта, за която така копнее?

Дрейвън дьо Монтагю, графът на Рейвънсууд идва да вземе лейди Емили… но не като своя любима, а за да подсигури мира между два враждуващи рода.

Дрейвън никога не би влязъл в дома на най-големия си враг, ако самият крал Хенри не бе наредил той да се грижи за лейди Емили в продължение на една година, като знак за скрепяването на мира между него и баща й. Пред младата жена съществуват две възможности — да се примири със съдбата си или да спечели сърцето на бащиния си враг. Какво ще й коства да покори гордия воин и да го превърне във всеотдаен и пламенен любим?

Но Дрейвън е изправен пред още по-голямо предизвикателство, когато се оказва изкушен от изящната красота на девойката, която е приел в дома си. Ще успее ли да удържи клетвения си обет и да устои на необузданата жажда, която изпитва към нея, или топлината на страстта й ще изгори до основи стените, с които е обградил сърцето си?

Пригответе се за изпепеляващ пожар от чувства, който ще погълне и двамата…

Перфектна комбинация от страст и блясък.

Тереза Медейрос

„Господар на желанието“ доказва за пореден път, че хуморът и страстта са запазена марка на всяка книга на Кинли МакГрегър.

Кристина Дод

Гореща, духовита и прекрасна история! Кинли МакГрегър е създала вълшебна приказка.

Стефани Лоурънс

„Господар на желанието“ е перфектно съчетание от страст, описателност, нежност и хумор. Всяка страница е удоволствие! Остроумната и талантлива Кинли МакГрегър се изстреля на върха на списъка ми с книги, които трябва да прочета!

Тереза Медейрос

Обожавам книгите на Кинли МакГрегър! Те преливат от смях и любов. „Господар на желанието“ е най-любимата ми нейна книга!

Кайли Максуел

ПРОЛОГ

— Той е самият дявол!

Дрейвън дьо Монтагю, четвъртият граф на Рейвънсууд, изсумтя силно от увереността в гласа на Хю, докато стояха пред трона на крал Хенри II, а брат му и един от мъжете на Хю бяха на няколко крачки зад тях. Това бе твърдение, което беше чувал много пъти, повече отколкото можеше да преброи.

Дрейвън се усмихна иронично и бързо се съгласи.

— Роден в ада и закърмен от демон. Никога не съм твърдял друго. — Все пак говореха за репутацията му. А в тези объркани или неспокойни земи, Дрейвън бе безспорен победител.

Двамата стражи, които стояха неподвижни като статуи, пазеха трона, на който седеше кралят. Облечен в цвят на черна черница, със златна корона, която блестеше от светлината на факлите, Хенри изобщо не изглеждаше доволен, докато местеше погледа си между двамата благородници. Въпреки че Дрейвън бе пролял кръвта си и щеше да продължава да го прави, за да защити престола на Хенри, той знаеше границите на толерантността на своя владетел, а в този момент, те бяха стигнали до краен предел.

Хю небрежно се приближи към трона на Хенри.

— Искам да остави на мира земите ми, Ваше Величество. Със сигурност има достатъчно такива, за да се укроти и остави на спокойствие Уоруик.

Хенри Плантагенет не бе човек, към който можеш да се приближиш необмислено. Той бе мъж, изграден от непоколебимост и кураж, който имаше много общо с Дрейвън, но въпреки това, мъж, който му беше задължен.

По лицето на Хенри се четеше дяволска ярост.

След миг на здрав разум, Хю отстъпи назад и сведе поглед към каменния под.

Хенри погледна към Дрейвън и въздъхна.

— Не разбираме как е започнал този конфликт. Дрейвън, ти казваш, че той те е нападнал, а Хю, ти твърдиш, че той е атакувал теб и нито един от двама ви не иска да признае кой е предизвикал конфликта. Това ни напомня за две невъзпитани деца, които се карат помежду си за играчка и твърдят едновременно, че това не е справедливо. Специално от теб очакваxме[1] повече, Дрейвън.

Рейвънсууд даде всичко от себе си, за да прикрие гнева, който бушуваше в него. Бе служил вярно на Хенри през повече от половината си живот. И въпреки това, не бе глупак или нечия пионка, и не отговаряше пред никого, освен пред себе си. Хенри знаеше това много отдавна и именно то правеше Дрейвън толкова ценен съюзник за него. Съюзът им бе изкован в битки и с кръв.

Гневът му се разпали и Дрейвън се осмели да срещне погледа на краля като равен.

— Както добре Ви е известно, господарю, аз няма да треперя от страх, нито ще сведа глава пред някой, който напада селяните ми и опустошава посевите ми. Ако Хю иска война, тогава, за Бога, със сигурност аз съм този, който ще му я осигури.

Хенри погледна нагоре, сякаш търсеше помощ от светците.

— Вече се изморихме от битките между нашите лордове. Осъзнаваме, че по време на управлението на Стивън[2], бяха разпуснати, но това време отмина. Вече аз, Хенри, управлявам тази земя и в нея ще цари мир — той погледна право към Дрейвън. — Ясно ли е?

— Да, господарю.

След това Хенри погледна към Хю, който все още разглеждаше пода пред краката си.

— А на теб?

— Да, Ваше Величество.

Суровите черти на лицето на Хенри се отпуснаха леко.

— Това е добре. Но тъй като не сме толкова глупави, трябва да подсигурим сделката по-дълготрайно, не можем да оставим мишките да танцуват, докато котката я няма.

В гърлото на Дрейвън се настани тревожно чувство на страх. Познаваше Хенри достатъчно добре, за да разбере, че това, което щеше да последва, няма да му хареса.

Кралят продължи:

— Тъй като никой от вас не иска да признае, че е нападнал първи, ще се осланяме на мъдростта на Соломон. Ако и двамата притежавате нещо, което е скъпо на другия, вероятно ще премислите, преди да предизвикате нови нападения.

— Ваше Величество? — попита Хю, в гласа му се усещаше тревога.

Хенри почеса кестенявата си брада.

— Имаш дъщеря, нали Хю?

— Да, Ваше Величество, три останаха живи.

Хенри кимна, след това погледна към Дрейвън, който нагло посрещна погледа му.

— А ти Дрейвън?

— Имам брат пройдоха, от когото се опитвам да се отърва с години.

Същият този брат изсумтя възмутено на десетина крачки от него, но мъдро запази мълчание в присъствието на краля.

Озадачен, Хенри се замисли по въпроса.

— Кажи ни, Саймън — обърна се той към по-малкия брат на Дрейвън. — Кое е най-скъпото нещо на тази земя за брат ти?

Дрейвън се обърна леко, за да види как брат му се гърчи под погледа на краля. Саймън проговори със сведена глава.

— Истината е, Ваше Величество, че той цени само честта си. Би умрял, за да я защити.

— Да — каза Хенри замислено. — Виждали сме до къде би стигнал той, за да удържи на думата си. Добре тогава, искаме Дрейвън да се закълне в честта си, че няма да напада или безпокои Хю, а той от своя страна, ще даде една от дъщерите си като залог за доброто си поведение.

— Какво?! — Хю извика толкова силно, че Дрейвън почти помисли, че гредите ще се срутят върху тях. — Не може да говорите сериозно.

Хенри погледна яростно към Хю.

— Сър, самозабравяте се. Говорите срещу вашия крал и предавате земята, върху която стъпвате.

Лицето на Хю стана по-алено и от тъмночервената туника, която Дрейвън носеше върху ризницата си.

— Ваше Величество, умолявам Ви, не искайте това от мен. Дъщерите ми са крехки създания, не са свикнали да се справят с трудности и да общуват с мъже. Най-голямата ще се омъжва след няколко седмици, а другата е монахиня, дала обет в „Св. Анна“. Със сигурност не бихте изискали да пристъпят клетвите си, за да бъдат държани като заложници за неопределено време?

— Споменахте трета дъщеря?

На дългото изпито лице на Хю се изписа истински ужас.

— Ваше Величество, Емили е най-деликатната от дъщерите ми. Тя се плаши и от най-малкото. Само час с Рейвънсууд и тя ще умре от страх. Умолявам Ви, не искайте това!

Хенри присви очи.

— Иска ни се да ни бяхте оставили друг избор. Но вместо това ни отегчихте с неспирни оплаквания и обвинения от лордовете ни. Нещо повече, утре сутрин ще пътуваме до Хексам, за да разрешим още един въпрос между двама барони, които изглежда не могат да се грижат за земите си. Всичко, което искаме, е мир! — извика Хенри.

Погледът на краля стана по-остър.

— Хю, ти си този, който искаше да се намесим по този въпрос. Това е нашето решение, така че нека бъде сторено и горко на безразсъдния човечец, който пристъпи думата ни.

Хенри сякаш се успокои малко.

— Лейди Емили трябва да бъде предадена на Дрейвън.

Дама в неговия дом! Дрейвън можеше да усети как устните му се изкривяват при тази мисъл. На върха на езика му беше да каже на Хенри, да забрави цялата тази работа, но само един поглед му бе достатъчен, за да не подлага под въпрос решението на краля.

Тогава се случи най-невероятното нещо. Хю падна на колене пред трона на Хенри. Жълто-бялата му туника се разпиля около него, докато свеждаше глава, за да докосне каменния под.

— Моля Ви, Ваше Величество — умоляваше Хю с треперещ глас. — Не може да вземете дъщеря ми и в замяна да искате само клетвата на Рейвънсууд. Умолявам Ви! Емили е… тя е моят живот. Може да вземете земите ми, но моля Ви, оставете дъщеря ми.

За момент Дрейвън почти съжали човека, докато не си спомни селото, което бе изгорено посред нощ. Жените, които бяха изнасилени и заклани в собствените си легла.

Ако не беше повикан от Хенри, щеше да обсади замъка на Хю и да разбие стените му на парчета, заради постъпката му.

Но кралят имаше кръвен дълг към бащата на Хю, а като кралски защитник[3], Дрейвън бе задължен да не причинява вреда на Хю, без заповед от краля.

Без значение дали му харесва или не, Дрейвън знаеше, че само присъствието на дъщерята на Хю в дома му, ще гарантира благосклонното му поведение към неговите хора. И както винаги той щеше да защитава хората си и щеше да постъпи така, както му нареждаше кралят.

Хенри погали брадата си и се замисли, докато слушаше как Хю продължава да моли за милост.

— Изправи се, Хю.

Хю се изправи, очите му искряха ярко от непролетите сълзи.

— Чухме молбата ти и можем да те уверим, че Дрейвън държи на думата си. Виждали сме как изпълнява дълга си към нас, с постъпки на неподлежаща на съмнение лоялност. Но тъй като ти си известен с това, че се отмяташ от думата си, трябва да се подсигурим, че този път мирът ще е продължителен.

Кралят имаше предвид факта, че Хю бе обещал да подкрепи изкачването му на трона, а след два месеца се отметна от думата си и се присъедини към силите на крал Стивън.

Хю не бе човек, на когото можеше да се вярва. Никога.

— Ако Негово Величество се съмнява толкова в лоялността ми, защо все още притежавам земите си? — попита Хю.

Ноздрите на Хенри се разшириха.

— Трябва да благодариш на баща си за това и вместо да оспорваш мотивите ни, трябва да си благодарен за продължителната ни милост и да действаш със съответната признателност. Дрейвън ще я задържи за една година. Ако през това време си бил почтен, тя ще се върне при теб.

Лицето на Хю се вкамени.

— Постъпвате така, все едно аз съм предизвикал всичко това — измърмори той. — Защо наказвате мен, а на него…

— Тишина! — изрева Хенри. — Още една обида и ще отнема всичко, което ти е скъпо.

Хю мъдро възпря езика си, но очите му искряха с чиста злоба.

Хенри кимна на писаря си, да запише указа му.

— Ако нападнеш Дрейвън или някого от хората, или земите му през идната година, дъщеря ти ще бъде негова и той ще може да прави с нея каквото пожелае.

Хю премести погледа си към Дрейвън.

— А ако той й навреди или я посрами, Ваше Величество?

Лицето на Хенри стана още по-сериозно.

— Като дясна ръка на короната, Дрейвън знае от първоизточника как постъпваме с предателите. Ние сме доверявали живота си на Дрейвън и ще приемем неговата клетва над мощите на Св. Петър, че няма да й навреди. За да уталожим страховете ти, Хю, ще изпратим личните ни лекари да прегледат дъщеря ти сега и отново след година, за да сме сигурни, че ще ти я върнат в същото състояние, в което напуска дома ти.

И тогава се обърна към Дрейвън:

— Лейди Емили ще се счита за наша повереница. Всяка нанесена й вреда, ще бъде вреда, нанесена на нас. Вярваме, че ще я защитаваш, както се полага?

— Да, Ваше Величество. Ще я пазя с живота си.

— Добре. Сега върви и се подготви. Дрейвън, намери свещеника ни и направи своя обет.

Хенри премести погледа си към Хю, след което каза злокобно.

— Дрейвън ще язди с теб до дома ти, за да е в безопасност дъщеря ти. Ако кралският ни пратеник се върне от Рейвънсууд с новини, че тя не е там, няма да бъдем доволни.

Те се поклониха едновременно и излязоха от тронната зала.

Веднъж щом тежката дървена врата се затвори зад тях, Хю се извърна към Дрейвън.

— По един или друг начин, ще те убия заради това — изсъска той.

— Това заплаха ли е? — попита Дрейвън с лека нотка на веселие в гласа си. Последното нещо, от което Дрейвън се страхуваше, бе смъртта; в действителност би я посрещнал с облекчение.

Саймън сграбчи Дрейвън и го издърпа от Хю.

— Кралят е съвсем наблизо — прошепна той вбесен. — Да не би някой от вас да иска още една аудиенция с него?

Очите на Хю пламнаха. Той се обърна и си тръгна.

— Не се страхувай, Хю. Ще посрещна много радушно дъщеря ти.

В коридора проехтя проклятие, но Хю не се обърна и чак след като графът изчезна от погледа му, Дрейвън си позволи на лицето му да проличи, колко зле се чувстваше вътрешно.

Нито една дама не бе влизала в Рейвънсууд почти двадесет години. Затваряйки очи, за да заличи спомена, Дрейвън си пожела да може да спре писъците и молбите за милост, които кънтяха в главата му.

А сега идваше друга дама.

— Ще е само за една година — прошепна Саймън.

Дрейвън спря погледа си върху него.

— Трябва ли, братко, да ти напомням за проклятието?

— Ти не си като баща си.

Той повдигна вежди.

— Така ли мислиш? Не съм ли му равен по бързина в битките? Не казват ли всички, че съм одрал кожата му?

— Ти не си като баща си — повтори Саймън.

Но Дрейвън не го чу и този път. Защото той знаеше истината. Беше син на баща си и за разлика от Саймън, проклятието на зловонната кръв на този мъж течеше във вените му.

Да доведе жена от благородно потекло в Рейвънсууд, бе, все едно да предизвика екзекуцията й, а Дрейвън бе на път да заложи честта си за благополучието на дамата.

Съдбата наистина бе жестока кучка и този ден му се присмиваше силно.

---

[1] Кралят говори за себе си, използвайки местоимението „ние“. Употребата на множествено число за позоваване на един човек, е била типична за лицата на висок пост — като монарх, епископ или папа. Нарича се още „кралско местоимение“ и се използва за обозначаване на превъзходството, властта и достойнството на лицето, което говори или пише. — Б.пр. ↑

[2] Крал на Англия от 1135 г. до смъртта му през 1154 г., чието управление е съпроводено от продължителни вътрешни междуособици. — Б.пр. ↑

[3] Официален британски пост, създаден от Уилям Завоевателя през 1066 година. Кралският защитник представлява краля (или кралицата) и предизвиква на бой по време на коронацията му всеки, който оспорва правото на новия монарх да управлява като такъв. Той защитава правото на краля и действа от негово име. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

— Всичко, което една жена трябва да знае за мъжете е, че те са същества, подвластни на препаската си[1]. Обърнете внимание на панталоните им и ще имате пълен контрол върху тях, защото когато мъжественият им орган е взел надмощие, разумът им изчезва.

Емили седеше на своето легло до сестра си Джоан, опитвайки се да не обиди Алис, като се ухили на изявлението й. Тя притисна ръка до устните си, за да потисне веселието си.

И тогава направи злочестата грешка да погледне към Джоан. Двете избухнаха в смях.

Кой не би се засмял? Особено, имайки предвид картината, появила се в съзнанието й, за извънредно голямата препаска, която годеникът на Джоан носеше.

Найлс се перчеше наоколо като бог Приап[2] по време на девичи празник.

Слугинята й, Алис, обаче не изглеждаше толкова доволна от веселието им. Прочиствайки гърло, Емили стисна устни и даде най-доброто от себе си, за да стане сериозна.

Алис сложи ръце на кръста си и се намръщи. Висока едва метър и петдесет, слугинята не изглеждаше заплашително. И все пак, те я бяха попитали по въпроса. Най-малкото, което можеше да направят, бе да я изслушат, без да се смеят.

— Мислех, че дамите искат да говорим сериозно за това? — попита Алис.

— Прости ни — каза Емили, прочисти отново гърлото си и примерно постави ръце в скута си. — Ще се държим прилично.

Наистина, нямаха друг избор, защото заговорничеха как да намерят съпруг на Емили и тъй като нито една от сестрите нямаше идея как да прелъсти един мъж и да го накара да се ожени за нея, Алис бе единствената жена в замъка, която смееха да попитат. Всяка друга би се запътила веднага към баща им с новината.

Но за щастие, на практичната и често подкупвана Алис, можеше да се разчита да остане лоялна на дамите, на които служеше.

Алис преметна черната си плитка през рамо и не им обърна внимание.

— Ами, както лейди Джоан може да потвърди, частта с прелъстяването е доста лесна. Частта със запазването е трудна.

Лицето на Джоан стана тъмночервено, което подчерта сините й очи.

— Не съм направила нищо друго, освен да вляза в стаята. Найлс бе този, който ме прелъсти.

Алис вдигна триумфално ръка с дланта нагоре.

— Както казах, прелъстяването…

— Но какво ще стане, ако той не иска да бъде прелъстен? — прекъсна я Емили.

Алис върна ръката на кръста си. Въпреки че тя бе две години по-млада от Емили, беше заобиколена от всякакви мъже и бе считана от всички млади жени в графството за експерт.

— Милейди — каза Алис, а на лицето й бе изписано лъжливо търпение. — Откъснаха моето цвете, когато бях много млада и мога да ви уверя, че няма жив мъж, който да не е похотлив. Единствената причина, поради която не ви се е наложило да ги пропъждате, е заради острия меч на господаря.

Емили нямаше как да оспори това. Баща й пазеше дъщерите си сякаш бяха най-ценните му соколи и се противопоставяше на всеки мъж, който се осмелеше да ги погледне. А ако някой дръзнеше да докосне… Ами…

Тя бе много изненадана, че Найлс все още имаше нещо в панталоните.

Още една мисъл я споходи.

— А ако аз го искам, а той желае друга? — попита Емили.

Алис въздъхна.

— Лейди Емили, винаги има „а ако“, „ами“ и „но“. Нека приемем заради спора, че интересът му е насочен другаде. Всичко, което трябва да правите, е да се навъртате около него. Да му отправяте по някоя усмивка, да покажете малко глезен…

— Глезен! — ахна Емили. — Ще умра от срам.

— По-добре да умрете от срам, отколкото като стара мома.

Вероятно имаше някаква истина в това, което казваше тя, а и в този момент от живота си, Емили бе доста отчаяна. Баща й не искаше да се вслуша в здравия разум и ако й бе останала някаква надежда да си намери съпруг, тогава най-добре беше да се хване за нея.

— Малко глезен — повтори Емили и лицето й се зачерви само при мисълта за това. — Нещо друго?

— Винаги го карайте да чака — каза Алис. — Очакването кара мъжа да ви цени още повече.

Емили кимна.

Джоан кръстоса ръце на гърдите си.

— Сега, следващият въпрос е къде ще открием този мъж?

Емили се намръщи от чувството за безизходица.

— Да, това май ще е проблемът в цялата история с прелъстяването, нали? Как ще накарам някого да се ожени за мен, когато няма привлекателни мъже наоколо?

— Е — отвърна Алис. — Майка ми винаги казваше, че ще откриеш розата си, където и когато най-малко я очакваш.

По-късно същия ден, Емили излезе от кухнята и се запъти към главната кула. Не бе направила повече от две крачки, когато Тийодор, братовчедът на годеника на сестра й, когото с неприязън наричаха „демон от най-зловонната дяволска яма“, застана на пътя й.

Трябва да са го призовали по невнимание с разговора си тази сутрин, защото Алис тъкмо бе приключила с лекцията си, когато Найлс и Тийодор се появиха на прага им.

Като голяма мечка, Найлс грубо отведе Джоан на пикник и изостави братовчед си. От мига, в който сестра й и Найлс изчезнаха, Тийодор не правеше нищо друго, освен да й досажда, като се закачи за полите й, опитвайки се да се пъхне под тях.

Търпението на Емили бе към изчерпване. Искаше само малко спокойствие.

Ако Тийодор бе розата, за която Алис бе говорила по-рано, Емили реши, че да остане стара мома има много предимства.

Той я настигна и веднага се пресегна за ръката й, изпращайки вълна от погнуса по гръбнака й.

Защо не я оставеше на мира?

Можеше да се каже, че е хубав, само ако една жена бе достатъчно отчаяна. А Емили се молеше, никога да не стане чак толкова отчаяна.

Но той бе занемарил хигиената си. Ако бе истина, че чистотата е важна за божествената хармония, то този мъж трябва да бе тотален езичник, защото оплешивяващата му руса коса изглеждаше така, сякаш рядко виждаше гребен и никога не е докосвана от сапун. Дрехите му бяха напълно смачкани, все едно че беше спал с тях, а от петната върху тях личеше, че са прани толкова често, колкото мие и косата си.

— Готова ли си да ми дадеш целувката сега? — попита той.

— Ъм, не — каза тя, докато се опитваше да го заобиколи. — Опасявам се, че имам да изпълня много задачи.

— Задачи? Със сигурност моята компания е много по-желана, от която и да било задача.

Лично тя би предпочела да чисти помийната яма.

Той застана пред нея, отрязвайки пътя й за бягство.

— Хайде, сладка Емили. Знам колко си самотна тук. Сигурно мечтаеш за мъж, който да дойде и да те обяви за своя?

Да, искаше, но ключовата дума тук беше „мъж“. Тъй като Емили едва можеше да постави Тийодор на равно с дървениците, той никога нямаше да е този, за когото тя мечтаеше нощем.

Той се протегна и отметна воала настрани от лицето й с непринуден жест, който я накара да вдигне неодобрително вежди. Тийодор не обърна внимание на изражението й.

— Бързо губите младостта си, милейди. Може би трябва да помислите и да постъпите като сестра си, за да се сдобиете със съпруг.

Емили не бе сигурна, кое от всичко това я засегна повече. Обидата за възрастта й или напомнянето за срама на сестра й, хваната в леглото с братовчеда на Тийодор.

— Мога да си намеря съпруг, благодаря Ви — каза тя ледено. — При това, без никаква помощ от ваша страна.

Погледът му се замъгли от гняв.

— Ще ви имам — той омота юмрук във воала й.

Емили стисна зъби в очакване на болка, която щеше да последва, щом се измъкнеше от хватката му. Фибите, придържащи воала към главата й, се забиха в косата й, преди да се разпръснат и да й позволят да избяга.

Тя се затича към външната стена на замъка, надявайки се да достигне многолюдната главна кула преди той да я хване отново.

Нямаше такъв късмет.

Тийодор хвърли воала й на земята и този път сграбчи ръката й, за да я спре.

Емили трепна от начина, по който пръстите му се забиха в ръката й, когато се опита да се измъкне. Уплашена и гневна, тя си пожела баща й да си бе вкъщи. Никой мъж не би посмял да я обижда по този начин, гледайки в свирепото му лице, защото където и да идеше Емили, внимателният поглед на баща й винаги я следваше.

— Ще си получа целувката, момиче.

По-скоро би целунала прокажено муле! Изплашена, Емили се огледа за някакъв начин за бягство. Ято кокошки се спуснаха към тях и се скупчиха в краката им. Докато Тийодор ги риташе, я осени просветлението.

Тя се обърна към него с чаровна усмивка, както си спомни, че я съветваше Алис по-рано.

— Тийодор? — каза тя с най-сладкия си глас.

Проработи. Гневът напусна лицето му и той освободи ръката й, за да хване дланта й. Постави лека целувка върху нея.

— О, Емили, нямаш представа колко нощи съм лежал в леглото си и съм мечтал за теб и нежните ти въздишки. Кажи ми, колко още трябва да чакам, преди да усетя плода на сочните ти бедра?

Докато тронът на дявола се превърне в ледени висулки.

Емили едва спря думите, преди да се изплъзнат от устните й. Не можеше да повярва на късмета си. Най-после намери мъж, които да й шепне поезия и това бе най-противната, крайно неприлична поезия, която можеше да си представи. И идваше от мъж, който беше почти на крачка от това, да изглежда като противен трол.

Като се позамисли, дори не беше и цяла крачка.

Тя се насили да не допусне отвращението да се изпише на лицето й, докато издърпваше ръката си от хватката му.

Чу приближаването на коне. Предполагайки, че бяха стражите, които се връщат от обиколката си, не си направи труда да погледне към тях, докато не влязоха в двора на замъка.

Вместо това, внимателно избърса ръка в полата си.

— Най-накрая ме спечелихте, милорд.

Арогантността, изписана на лицето му, докато се пъчеше пред нея като паун, бе невероятна.

— Знаех, че няма да можеш да ми устоиш, милейди. Никоя жена не го е правила.

Сигурно бе свикнал да бъде в компанията на жени, които бяха изгубили зрението, разсъдъка и най-вече обонянието си.

— Затвори очи, Тийодор, и ще ти дам това, което наистина заслужаваш.

Лукава усмивка се появи на лицето му, докато затваряше очи и се навеждаше напред с нещо, което според него сигурно бе съблазнително цупене.

Сбръчквайки нос заради ужасната физиономия, която той направи, тя сграбчи една червена кокошка от събралите се в краката й и я вдигна до устните му.

Тийодор издаваше силни звуци, докато целуваше шията й.

И тогава сигурно се усети, че устните му се притискаха към пера, а не кожа, защото отвори очи и срещна любопитния поглед на кокошката.

Той ококори очи и изпищя от изненада. Подплашена, кокошката изкряка в отговор. Разпери криле и ги размаха, борейки се да се освободи от ръцете на Емили. Тя я пусна и животното се насочи към Тийодор, който вдигна ръце да се предпази от нея и от другите кокошки, присъединили се към свадата. Кокошката го кълвеше по главата и оставяше тънки, мазни кичури да стърчат нагоре, докато останалите се събираха в краката му, като го спъваха непрестанно.

Кокошките и мъжът се запрепъваха назад в какофония от ругатни и кудкудякане.

С проклятие на уста, Тийодор се спъна в коритото и се приземи по гръб в него. Водата се разпръсна навсякъде и Емили трябваше да отстъпи назад, за да не се измокри. Кокошката изкряка, след това изхвърча към края на коритото, покри глава с крилото си и се опита да оправи щетите, които Тийодор бе нанесъл.

Щом той се изправи, плюейки вода, кокошката се премести върху главата му. Емили избухна в смях.

— Най-деликатното момиче на земята? Хю, лъжите ти не знаят граници.

Този дълбок, отекващ глас не принадлежеше на никого от стражите й. Смехът замря в гърлото й. Емили се обърна и видя баща си в компанията на петнадесет мъже.

По лицето му, тя можеше да познае, колко недоволен бе той.

И все пак от присъствието му я заля вълна на облекчение. Поне вече нямаше да се налага да търпи Тийодор.

Докато пристъпваше към него, погледът й се отклони отляво на баща й. На гърба на най-белия жребец, който някога бе виждала, бе седнал рицар, облечен в кървавочервена туника, с черен гарван на нея. Въпреки че не можеше да види лицето на мъжа, усещаше погледа му върху себе си.

Тя се закова на място.

Никога не бе виждала някого като него. Той седеше върху жребеца, сякаш двамата се сливаха в едно силно и могъщо същество.

Ризницата бе прилепнала към твърдото му тяло, заякнало от годините, прекарани в тренировки и той я носеше с такава лекота, сякаш му бе втора кожа. Широките му рамене бяха гордо изправени и ризницата само подчертаваше ширината им.

Огромният, силен кон се размърда неспокойно, но той незабавно го върна усмири, като го притисна със силните си бедра и дръпна еднократно юздите.

Тя все още усещаше погледа му върху себе си. Горещ. Могъщ.

Обезпокоителен.

Това бе мъж, който изискваше внимание. Мъж, свикнал да контролира и властва. Излъчваше се от всеки милиметър на тялото му.

И докато го наблюдаваше, без дори да трепне, той се пресегна и свали шлема си.

Сърцето й спря да бие за миг, преди да започне да пулсира яростно. Никога през живота си не бе виждала толкова красив мъж. С толкова светлосини очи, които сякаш светеха от изсеченото му лице, обградено от сребърната качулка на ризницата. Черните вежди над очите му й разкриха, че косата му трябва да е гарвановочерна.

Имаше нещо хипнотизиращо в погледа му. Там блестеше интелигентност и предпазливост, които пазеха емоциите му добре скрити. Тя остана с впечатлението, че нищо не се изплъзва от вниманието му. Никога.

Въпреки цялата му красота, в изящните черти на лицето му се забелязваше твърдост, която й казваше, че усмивката беше чужда на устните му.

Докато слагаше шлема под ръката си, той я огледа със смел, преценяващ поглед, който накара кръвта й да се разбушува. Младата жена не можеше да каже какво мислеше той за нея, но когато погледът му се спря на деколтето й, тя усети как гърдите й се стегнаха в отговор на изгарящата горещина в погледа му.

— Какво става тук? — поиска да узнае баща й, докато слизаше от коня и се насочваше към нея.

Тя подскочи от яростния му глас, благодарна, че е отклонил вниманието й от странните неща, които погледът на рицаря й причиняваха.

Тийодор изпъди кокошката от главата си и се измъкна от коритото, като се опитваше да запази достойнството си.

Напълно се провали.

— Мисля, че трябва да попиташ дъщеря си, дали й е навик да напада с пилета всеки мъж, който й досажда — каза красивият рицар, с намек на веселие в гласа си. По лицето му, обаче, не се четеше нищо.

— Мълчи, Рейвънсууд — озъби му се баща й. — Не знаеш нищо за дъщеря ми или за навиците й.

— Това ще се промени много скоро.

Емили повдигна вежда при този коментар. Какво искаше да каже с това?

Тя не мислеше, че е възможно, но лицето на баща й стана още по-червено, а очите му по-тъмни. Чак тогава тя схвана името на красивия рицар.

Със сигурност това не можеше да бъде Дрейвън дьо Монтагю, граф Рейвънсууд; мъжът, заради когото баща й отиде при крал Хенри, за да бъде порицан от него?

Защо за Бога ще яздят заедно? Имайки предвид омразата на баща й към графа, тя не можеше да си го обясни.

Нещо странно се случваше тук и тя нямаше търпение да говори насаме с баща си, за да разбере какво става.

Очите на баща й се смекчиха, когато погледна към нея.

— Тийодор нарани ли те, Ем?

Тийодор се наежи.

— Никога не бих наранил една дама. — Очите му, обаче, казваха съвсем друга история. Тя можеше да види чиста злоба в тях и се закле, че няма да я хване отново насаме.

Но Емили не се плашеше лесно. Тя можеше да се оправи с него, независимо дали с или без помощта на някое пиле.

— Добре съм, татко — увери го тя.

— Този, който се е ужасил, е пилето — каза графът шеговито.

Емили прехапа устни, за да не избухне отново в смях. Погледна през рамото на баща си и видя, че по лицето на графа не се четеше радост.

Ноздрите на баща й се разшириха.

Емили обви ръце около него и го прегърна силно. Последното нещо, което искаше, бе той да се ядоса още в мига, в който се бе прибрал. Той прекарваше твърде много време в мрачно настроение. Освен това, тя мразеше да вижда когото и да е нещастен.

— Толкова се радвам, че си вкъщи. Приятно ли бе пътуването ти?

— Пътуване до Ада би било по-приятно — измърмори той.

Баща й хвърли яростен поглед към рицарите на конете.

— Може да останете за през нощта. Може да тръгнете рано сутринта.

Граф Рейвънсууд премести погледа си към баща й.

— Нямам навик да спя до враговете си. Ще си направим лагер извън замъка — Погледът му стана дори още по-леден. — Ще потеглим на зазоряване. Предполагам, че ще си подготвил всичко.

И с това тайнствено предупреждение, графът обърна бойния си жребец и поведе всички, освен двамата кралски пратеници и рицарите на баща й, към външната стена на замъка.

Тийодор се извини и се отправи към конюшните, като остави мокра пътека след себе си.

Емили погледна към баща си. Нещо не бе наред.

— Татко?

Той въздъхна и сложи тежката си ръка на раменете й.

— Ела, скъпа моя Ем. Трябва да поговоря с теб насаме.

Дрейвън и хората му намериха малко сечище точно пред портата на замъка, където имаше малък поток, който им осигуряваше прясна вода. Оставен сам, както предпочиташе, той разресваше коня си, докато хората му подготвяха шатрите, а брат му Саймън палеше огън.

Все още не можеше да изпъди от мислите си образа на дъщерята на Хю. Достатъчно бе само да затвори очи и можеше да я види така ясно, сякаш още стоеше пред тях, с грейнало и усмихнало лице, и тъмнозелени очи, които блестяха дяволито.

И кокошката…

Той почти се разсмя. Но веселието му продължи до момента, в който усмихналото й лице не се появи отново пред взора му и не започна да го измъчва и да разпалва слабините му.

Той стисна зъби и затегна хватката си върху четката.

Лейди Емили не бе типичната красавица, по която въздишаха хубавите мамини синчета. Тя притежаваше нещо особено екзотично, което почти му попречи да определи същността или чара й.

Но това, което най-силно привлече вниманието му, бяха огромните й, котешки очи, които блестяха закачливо, докато гледаха към света със смайваща смелост.

Тя бе слаба, с изобилие от къдрава руса коса, която падаше до ханша й. Той се съмняваше, че дори ангелите в рая имаха толкова нежни и очарователни лица. Нищо чудно, че Хю се бе уплашил при мисълта да я пусне да си иде. Такова безценно съкровище трябваше да бъде пазено грижовно и противно на себе си, той усети съвсем леко уважение към мъжа, който се опитваше да защити детето си.

Голиат вдигна глава и изпръхтя.

— Извинявай, момче — каза той, осъзнавайки, че четка едно и също място доста дълго. Дрейвън потупа нежно коня, за да смекчи болката от нехайството си. Не бе в негов стил да бъде невнимателен с животните си и се надяваше да не му е причинил силна болка, докато е фантазирал.

Изхвърляйки момичето от мислите си, той продължи със задълженията си.

Тъкмо слагаше овес в зобната торбичка на коня си, когато се появи Саймън.

— Не е това, което очакваше? — попита брат му.

— Торбата за храната ли? — отвърна той, опитвайки се съзнателно да не позволи на брат си да повдигне доста обезпокоителния въпрос. — Същият е както винаги.

Саймън завъртя очи.

— Въобще не ме интересува торбата и ти го знаеш много добре. Говорех за дамата. Можеш ли да повярваш, че дъщерята на лорд Голям Нос е толкава хубавка? Не мога да си спомня последния път, когато видях толкова добре сложена дама.

— Тя е дъщеря на врага ми.

— И жената, която се закле да защитаваш.

Дрейвън завърза торбата през главата на коня.

— Защо ме отегчаваш с банални факти, които вече знам?

Саймън гледаше дяволито и ако някой друг мъж, а не брат му го дразнеше така, със сигурност щеше да се е простил с живота си отдавна. Но въпреки ужасното му досаждане, Дрейвън обичаше по-малкия си брат.

Саймън се ухили насреща му.

— Знаеш ли, толкова рядко те виждам смутен, че се наслаждавам на новото си откритие. Кара те да изглеждаш почти като човек.

Дрейвън погали челото на Голиат, след това се премести, за да вземе седлото и дисагите, преди да се запъти към хората си.

Спря се до Саймън.

— Каквато и човечност да е имало в мен, мога да те уверя, че е била убита много отдавна. Ти би трябвало да го знаеш по-добре от всички останали. Ще я защитавам, защото кралят нареди така. Иначе тя не съществува за мен.

— Както кажеш.

Дрейвън присви очи.

— Така е. — Той се запъти към огъня.

— Един ден се надявам да разбереш братко, че не си чудовище, родено в Ада.

Дрейвън не обърна внимание на думите му. В действителност, завиждаше за оптимизма на брат си. Това бе рядък дар, който майка им бе дала на по-малкия си син. Но той нямаше такъв късмет и съдбата никога не е била благосклонна към него. Мечтите и надеждите само подчертаваха, колко пуст винаги е бил животът му. Той не бе глупак да мисли, че нещо щеше да се промени.

Никога не се бе случвало и със сигурност никога нямаше да стане. Това бе съдбата му и той щеше да го преживее, точно както преживяваше всеки удар, който му нанасяха.

---

[1] Капак или калъф, който се прикрепя към предната част на чатала на мъжките панталони и обикновено акцентира гениталната област. Тя се затваря от низ връзки, копчета или по друг начин. Това е важен елемент от европейското облекло през 15-ти и 16-ти век и все още се използва в модерната епоха за костюми на рок и метъл музиканти. — Б.пр. ↑

[2] В гръцката митология Приап, син на Хермес и Афродита, е бог на плодородието, покровител на добитъка, овощните растения, градините и мъжките гениталии. Той е изобразяван с огромни размери на пениса си и в състояние на постоянна ерекция. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Малките часове на нощта завариха Емили и сестра й, докато събираха вещите й. Тя все още не можеше да повярва — най-накрая, за първи път в живота си, тя щеше да напусне дома си.

— Не мога да повярвам, че ще тръгнеш само след няколко часа — прошепна Джоан, а гласът й трепереше от непролети сълзи.

— Нито пък аз — промълви Емили. — Знам, че би трябвало да ме е страх, но…

— Развълнувана си — довърши вместо нея Джоан. — Аз също бих се вълнувала. Представи си — тя огледа заобикалящите ги стени, покрити с гоблени. — Да напуснеш това място за цяла година. Знам, колко много си искала това, винаги.

Емили кимна, а сърцето й заби силно при тази мисъл.

— Винаги съм се надявала, че съпругът ми ще ме отведе оттук. Но се опасявам, че нямам твоя кураж да предизвиквам татко.

На лицето на Джоан се изписа ужас.

— Трябва да благодариш на здравия си разум. Смея да кажа, че помислих, че татко щеше да убие и двама ни, след като ни откри.

Емили знаеше, че наистина бе така. Майка им и двете им по-големи сестри бяха починали, докато раждаха, и откакто преди девет години сестра им Анна бе починала, баща им се бе заклел, че нито един мъж няма да вземе живота на още едно от момичетата му.

От онзи ден насам, той бе заключил вратите си за всеки мъж, който би ги ухажвал, принуждавайки сестра й Джудит да влезе в манастир, за да избяга от прекалената му грижа.

Найлс бе допуснат единствено, защото той смяташе, че тя и Джоан никога не биха харесали барона. В действителност Емили не знаеше, какво в него бе привлякло Джоан. Може би това, че не беше женен.

Найлс бе груб мъж с жестоко накривена уста, който сякаш се наслаждаваше да тероризира хората около себе си. Много пъти се бе

опитвала да сподели мислите си с Джоан, но тя ги отхвърляше като глупави и казваше, че Найлс се отнася към нея с най-голямо уважение.

И все пак, Емили не можеше да се отърси от лошото си предчувствие за този мъж.

Не че имаше значение. Джоан бе твърдо решена да се сдобие със съпруг, а Найлс изглеждаше решен да вземе имота от зестрата на Джоан, който граничеше с неговия отвъд Йорк.

Джоан се пресегна и докосна ръката й.

— Знам, че понякога е трудно да се разбереш с татко. Но точно любовта му към нас го прави така покровителствен.

— Обича ни толкова много, че ни държи като птици в клетка. Заключени завинаги, без надежда за свобода.

Джоан стисна ръката й.

— Той е суров, непреклонен човек, но сърцето му е добро. Не можеш да го виниш затова.

Емили повдигна вежди при думите на сестра си.

— И това го казва жената, която го ругаеше само преди няколко седмици, когато отказа да даде ръката ти на Найлс?

Джоан се усмихна глуповато.

— Права си. Тогава го мразех, защото знаех, че ако Найлс си тръгне, никой друг няма да ми предложи брак. Отдавна съм минала възрастта за женене.

— Аз също бързо я подминавам. Колко мъже биха взели за жена някоя на двадесет и две години?

— Не много — съгласи се Джоан.

— Да, не много.

Те стояха мълчаливо няколко минути, докато приключат с опаковането на последния сандък. Емили остави мислите й да блуждаят.

През целия си живот тя бе мечтала само за едно — да бъде съпруга и майка. Непреклонното решение на баща й да не разреши да се омъжи, я наскърбяваше отдавна. Но през следващата година, тя щеше да бъде извън негов контрол и ако…

— Какво? — попита Джоан, гласът й бе изпълнен със страх.

Емили премига при прекъсването на мислите й.

— Какво какво? — повтори тя.

— За какво си мислиш? — попита Джоан. — По изражението на лицето ти, мога да съдя, че не е нещо, за което би трябвало да мислиш.

— В смисъл?

— Познавам този поглед Ем, същият, който имаше, преди да заключиш горкия Годфрайд в нужника.

— Той си го заслужаваше — каза тя отбранително, въпреки че изглеждаше горда от спомена за постъпката си. Братовчед й Годфрайд бе отседнал при тях само от една седмица, когато двамата обявиха война помежду си. Тогава не я бе особено грижа за него, но да бъде доведен в нейния дом и да й се подиграва, когато си поиска…

Е, двучасовият му престой в нужника го бе научил, че не може да се заяжда с нея безнаказано. От този ден нататък той се отнасяше доста по-мило с нея.

— Гледаше по същия начин и точно преди да пуснеш на свобода най-ценния исландски сокол на баща ни.

Е, това не се бе оказало добра идея. Тогава не бе повече от петгодишна, но можеше да се закълне, че още усеща болката от ръката на баща й върху дупето си. Той не бе много щастлив, когато разбра, че тя бе съжалила заключения в клетка сокол и го бе пуснала на свобода.

— Всеки път щом видя това изражение следва някоя дяволия. Побиват ме тръпки само като си помисля какво може да си намислила сега.

Емили пропъди думите на Джоан с ръка.

— Може би съм открила начин да се сдобия с това, за което съм мечтала винаги.

— И то е?

Емили погледна подозрително към нея.

— Мислиш ли, че граф Рейвънсууд е толкова зъл, колкото твърди татко?

Джоан се намръщи.

— Какво си намислила?

Емили не обърна внимание на безпокойството й.

— Мислех си, че граф Рейвънсууд може да е розата, която търся.

— О, сестро, моля те. Не мисли това, което мисля, че си мислиш. Чувала си историите за него, като и аз. Казват, че е убил собствения си баща само за удоволствие.

— Може би е само слух, също като онзи, който обвинява татко, че е жесток предател. Ти сама каза, че татко е суров човек, но сърцето му е добро.

— Суров да, но съм чувала, че граф Рейвънсууд е луд. Ти самата си чувала историите. Че е демон, който никога не спи. Казват, че самия дявол е освободил място от дясната страна на трона си, в очакване на деня, в който лорд Дрейвън ще се присъедини към него.

Емили усети как надеждите за бъдещето й се разбиват.

— Да, права си. Това е глупава идея. Ще прекарам една година с един луд мъж, след това ще се завърна, за да изживея живота си като отшелничка.

Една сълза се спусна по бузата й.

Джоан се пресегна и я избърса.

— Не плачи, Ем. Някой ден твоята роза ще дойде за теб, на гърба на бял кон. Той ще се изправи пред яростта на татко и ще спечели, а след това ще те отведе от тук, точно както Найлс ще направи с мен.

— Но аз искам деца — прошепна тя. — Ако той изчака още малко, ще съм твърде стара да им се радвам или да ги видя как растат. Толкова е нечестно!

Джоан я прегърна силно.

— Знам, малка сестричке. Ще ми се да мога да заема мястото ти. Но времето ще мине и тогава ти обещавам, че ще умолявам татко да те пусне да дойдеш при мен за известно време. И ще ти намерим съпруг. Обещавам.

Емили също прегърна силно сестра си.

— Само ми обещай, че няма да е Тийодор.

Джоан се засмя тихо.

Те постояха тихо няколко минути, докато Емили не чу стъпки отвън.

— Ще го убия, дори да е последното нещо, което ще направя! Ще избода очите му и ще ги смеля на прах. Никой мъж няма да има моята Ем! В името на Бога, тя е всичко, което ми остана и няма да я изгубя. Чуваш ли ме? — извика той гневно. — Никой няма да вземе най-малкото ми момиченце от мен! Никога!

Гърлото на Емили се сви, докато баща й продължи към нужника.

Затваряйки очи, тя осъзна колко напразно бе да се надява, че баща й ще чака цяла година.

Нямаше начин да я остави в лапите на врага си само срещу думата му, че ще се грижи за нея. Обичаше я твърде много, а не вярваше въобще на Дрейвън.

Размениха си обезпокоени погледи.

— Какво ще правим? — попита ужасено Джоан.

Емили прехапа устни, опитвайки се да измисли нещо.

— Ще трябва да намеря начин да накарам лорд Дрейвън да се ожени за мен преди татко да го нападне — бавно каза тя.

— Не можеш да направиш това!

— Трябва.

— Но Емили…

— Няма „но“, Джоан. Ако татко го нападне, ще изгуби всичко. Включително и твоята зестра.

Джоан покри уста с ръката си щом осъзна пълния ужас на ситуацията.

— Ще останем без дом — прошепна тя. — Найлс ще ме отхвърли без зестрата ми.

— Да, и никой няма да ни подслони. Кралят още сега мрази баща ни, заради това, което направи по времето на крал Стивън. Мисля, че нищо няма да му достави по-голямо удоволствие от това да ни види прокудени от земите му.

— О, Господи, Емили. Страх ме е дори да си го помисля. Не можеш да се омъжиш за луд мъж.

— Какъв избор имам?

Джоан поклати глава.

— Трябва да има и друг начин. Освен това, защо лорд Дрейвън би те поискал?

Емили остана с отворена уста, обидена до дъното на душата си от думите на сестра си.

— Не исках да прозвучи така — бързо каза Джоан, докато сгъваше бельото на Емили. — Но знаеш какво казва татко за него. Той никога не се е женил и доколкото знам, никоя жена не е привличала вниманието му. Някой беше споменал даже, че не харесвал женската компания, а предпочитал мъже. Може би това е причината крал Хенри да не го принуждава да се ожени за теб, а само да бъде твой настойник.

Емили поклати глава.

— Не, не мисля така. Не и след погледа, който ми хвърли този следобед. Освен това татко каза, че кралят е отхвърлил женитбата, защото е щяла да предизвика повече сблъсъци между тях. Хенри опита този подход миналата година между други двама благородници и бе пагубно.

— Което ни довежда до следващата мисъл: ти си дъщерята на врага му — продължи Джоан. — Да не споменаваме, че ако лорд Дрейвън те докосне, кралят ще му отсече главата.

Емили се замисли върху това за миг.

— Наистина ли вярваш, че кралят ще го убие, защото ме е докоснал?

— Не се и съмнявам. Хенри е мъж, който държи на думата си.

— Може би, но дали ще посмее да отнеме живота на един от защитниците си, заради един флирт? Татко го предаде много по-лошо и кралят не направи нищо повече от това да му наложи глоба и да конфискува част от земите му. Не мислиш ли, че лорд Дрейвън може да помоли краля за ръката ми и да му простят?

— Кралят направи повече от това да глоби татко и да конфискува земите му, Ем.

— Знам, но важното е, че не го уби заради постъпките му. Нито му навреди непоправимо.

Джоан седна и се замисли.

— Не знам дали кралят ще му прости. Вероятно е възможно.

— Какъв избор имаме? — попита Емили.

— Но Ем, разбираш ли напълно какво си намислила? Лорд Дрейвън е враг на татко. А татко се е заклел никога да не позволи да се омъжиш и да го напуснеш.

— Да, разбирам. Но искам съпруг и деца.

— А ако лорд Дрейвън не иска жена?

— Тогава ще го накарам да пожелае.

Джоан се изсмя кратко.

— Толкова си упорита. Съжалявам лорд Дрейвън, че ще му се наложи да се бори с теб. Но ще ми обещаеш ли нещо?

— Какво?

Лицето на Джоан стана строго и сериозно.

— Ако видиш, че е жесток, умолявам те, премисли плана си. Знам колко искаш деца, но последното нещо, което искам, е да те видя

омъжена за мъж, който те бие. По-добре да бъда захвърлена на лондонските улици, отколкото да те видя като жертва на някое чудовище.

Емили кимна рязко.

— Обещавам.

Зората дойде твърде рано за Емили, която я посрещна със смесица от умора, сдържани сълзи и вълнение, заради неизвестността. Тя влезе в голямата зала, където баща й чакаше все още буден. Пиян, но буден.

За пръв път в живота си го виждаше такъв. В този момент на лицето му се отличаваха белезите от тежкия живот на воин.

Тя се приближи до стола на издигнатия подиум, където той седеше.

— Ще го убия! — извика той, фокусирайки кървавия си поглед върху нея. Обля я воня на бира. — Дори да е последното нещо, което ще направя, ще разбия укреплението му и ще го обеся на най-високото дърво, което намеря. Ще изтръгна сърцето му и ще нахраня с него… вълците… или мишките.

Той изхълца и погледна към любимата си хрътка, чиято глава почиваше в скута му.

— Кое ще боли повече? Мишка или вълк? Ако е вълк…

— Трябва да поспиш — прекъсна го тя.

— Няма да спя, докато не се завърнеш при мен, където ще си в безопасност. — Той се протегна, за да я докосне нежно по лицето и тя видя сълзи в очите му. — Не мога да те изгубя, Ем. Изглеждаш точно като майка си. Толкова красива. — Той докосна косата й и очите му станаха още по-замъглени. — Това ще е сякаш да изгубя Мериан отново, а аз никога няма да мога да го преживея. Ако не бяхте вие момичета нямаше да преживея загубата й.

— Знам — прошепна тя. Никога през живота си не се бе съмнявала, че баща й обича своите дъщери или че би умрял, за да ги защити. Искаше й се само да се бе научил как да ги остави да изживеят собствения си живот.

Джоан влезе в стаята през малка врата отдясно на масата. Носеше голяма кошница, а очите й бяха зачервени и блестяха от сълзи.

Никой от тях не бе спал и Емили се чудеше дали и нейните очи имаха същите морави кръгове.

— Знам, че е само на един ден езда, но все пак ти приготвих нещо за хапване по пътя.

Емили се усмихна на милата постъпка на Джоан и взе кошницата. Беше убедена, че сестра й е била усърдна както винаги и е подготвила достатъчно храна за малка армия.

— Ще ми липсваш ужасно много.

Джоан я прегърна силно. Никога до сега не се бяха разделяли. Бяха по-близки от сестри, бяха приятелки.

— Всичко ще бъде наред, Джоан, заклевам ти се. Ще видиш, че след една година ще се смеем на това.

— Надявам се — въздъхна Джоан. — Тук няма да е същото без теб.

Очите на Емили се напълниха със сълзи, но тя отказа да им позволи да се стичат. Трябваше да се държи, заради семейството си. Въпреки че бе най-младата, тя бе тази, която винаги беше силна заради тях.

— Само си помисли — каза тя, в опит да развесели Джоан. — След няколко седмици дори няма да си тук, за да ти липсвам. Ще си имаш свое домакинство, за което да се грижиш. Сега, моля те, накарай татко да си легне.

Джоан кимна и се отдръпна. По лицето й отново се стекоха сълзи и Емили знаеше, че сестра й вече не беше способна да говори.

Нейното гърло също се бе свило, когато отметна внимателно един рус кичур от челото на Джоан и каза:

— Нека Господ бди над теб, докато ме няма.

Джоан сграбчи ръката й изхлипа, сякаш сърцето й се късаше. Желаейки и тя да може да даде такъв израз на чувствата си, Емили целуна сестра си по бузата и нежно издърпа ръката си.

— Всичко ще бъде наред, ще видиш.

Тя се обърна да се сбогува с баща си и видя, че той най-после е изгубил съзнание. Приближавайки се отново до стола му, тя докосна брадясалото му лице.

— Знам, че ме обичаш татко. Никога не съм се съмнявала. Но вече сме големи и трябва да ни оставиш да изживеем живота си сами — прошепна тя. — Прости ми за това, което ще направя. Никога не

бих сторила нещо, с което да те нараня и се моля един ден да го разбереш. — Тя докосна с устни челото му, обърна се и напусна залата.

Поемайки дълбоко дъх, за да си вдъхне кураж, Емили погледна за последен път към единствения дом, който някога е имала, след това тръгна към вратата и надолу по стълбите, където я очакваха придружителите й.

Един от вестоносците на краля се приближи, за да й помогне да се качи на коня.

Благодари му за любезността, докато наблюдаваше как прислужницата й Алис се покачи на първата каруца и седна.

Вестоносецът се върна при коня си и щом го яхна, потеглиха.

Лорд Дрейвън и хората му чакаха от другата страна на портата. Шлемът му бе спуснат и тя се почувства обезпокоена, че не може да види лицето му.

Успя обаче да чуе приглушеното му проклятие, когато той забеляза трите каруци зад нея.

— Да не би да взехте всичко от замъка? — попита той.

— Взех само най-необходимото.

Рицарят отдясно на лорд Дрейвън избухна в смях. Черната му туника имаше златен гарван, който бе малко по-различен от този Дрейвън.

— Млъкни, Саймън, преди аз да те накарам да го направиш — каза лорд Дрейвън.

Онзи, който се наричаше Саймън, свали шлема си и й се усмихна топло. Той бе също толкова красив като лорд Дрейвън, но изглеждаше съвсем различно и му липсваше суровото, примитивно обаяние, което графът сякаш излъчваше от всяка своя пора. Червената коса на Саймън беше само един тон по-тъмна от цвета натиква, а сините му очи блестяха добродушно. Той имаше малка, добре оформена брада.

Подкарвайки коня си напред, той спря до нея.

— Позволете ми да се представя, милейди — каза той чаровно. — Аз съм Саймън Рейвънсууд, брат на страшния великан и ваш най-ревностен защитник по време на това пътуване.

— Прекрасно — сухо каза лорд Дрейвън. — А би ли ми казал, кой ще я предпази от лигите ти? Трябва ли да извикам оръженосеца си да донесе парцали или да изчакам, докато тя започне да се дави?

Саймън се наведе леко напред и каза тихо, така че само тя да го чуе.

— Само лае, но не хапе.

Тя погледна към мъжа, чието име бе синоним на смъртта.

— Аз подочух друго.

— Да, но си го чула от тези, които са го срещали по време на битка. Там той е непобедим, опасен като атакуващ лъв. Но извън битките, той е справедлив мъж, със силен рев.

— И с остър меч, за тези, които ми досаждат — извика Дрейвън с онзи рев, за който Саймън спомена.

Лорд Дрейвън се обърна към хората си и им нареди да тръгват.

Те яздеха пред и зад нея, а Дрейвън застана начело. Саймън яздеше до нея, а Алис я следваше с каруците.

Емили се опитваше да изучи мъжа, за когото се бе зарекла да се омъжи, но сега не бе напълно сигурна, че ще удържи надумала си. Тя бе чувала много неща за Дрейвън дьо Монтагю от баща си и от други хора, които бяха посещавали дома й.

Той бе мъж, известен с несравнимата си смелост в битките и в турнирите. Никой не го бе побеждавал, а веднъж дори бе спасил живота на краля. Няколкото дами, които го бяха срещали, не бяха излъгали за хубостта му. Той наистина бе красив и свиреп.

Нищо чудно, че прислужниците въздишаха само при споменаването на името му.

Той стоеше изправен на седлото и се движеше в ритъма на коня. Всеки можеше да види, че лорд Дрейвън се чувстваше като у дома си на гърба на коня и от това, което бе чула, той бе прекарал голяма част от живота си в походи.

И все пак, беше странно да го гледа сега и да знае, че един ден той можеше да бъде неин съпруг. Че може да споделя леглото му, където той ще я види така, както никой мъж не я е виждал и ще я докосва на места, където никой не я бе докосвал преди. И ще я целува в малките часове на нощта.

По лицето й плъзна горещина. Никога досега не бе мислила по този начин за истински мъж. След като Алис бе с мъж за първи път, те дълго време говориха най-подробно за това, какво се случва между мъжа и жената.

Какво е чувството, когато един мъж покори с тялото си една жена.

Оттогава Емили си мечтаеше за русокос мъж с весели очи, който винаги бе готов да се засмее. Нощем, когато нямаше кой да види руменината, заляла страните й, тя оставяше фантазията й да блуждае.

Като момиче, тя естествено предполагаше, че първият й мъж ще бъде съпругът, който баща й ще й избере. А само в най-дивите си фантазии мечтаеше, че ще обича мъжа, отнел девствеността й. В най-добрият случай, тя се надяваше да държи на него.

А скоро щеше да настъпи моментът и лорд Дрейвън щеше да е този, който…

Тя потрепери само при мисълта за това как свирепият воин превзема тялото й. За това как устните му, които щяха да завладеят нейните в първата й целувка.

Дали щеше да е нежен или да я насили?

Алис я предупреди, че жената не може да разбере със сигурност само като гледа един мъж, как ще се отнася с нея, докато са усамотени в спалнята.

— Вярно ли е, че брат ви е спечелил рицарско звание още преди да му поникне брада? — попита тя Саймън.

В очите му блесна гордост.

— Да. Той беше оръженосец на баща ми в армията на крал Хенри. Когато баща ми загина в битка, той извади меча си и защити гърба на Хенри. Той бе посветен в рицарство на бойното поле от самия Хенри Плантагенет.

— За него е било голям късмет, че Хенри стана крал.

— С брат ми на негова страна, той нямаше как да загуби, милейди.

Това, че мъж като Саймън, който изглеждаше така мил и обожаваше брат си толкова много й даде надежда. Заради историите, които бе чула, тя почти очакваше лорд Дрейвън да е рогато чудовище, което яде малки деца за удоволствие.

Със сигурност такова чудовище не би търпяло шегите на брат си, нито пък брат му би го обожавал.

Не, в Дрейвън имаше много повече, отколкото хората мислеха. Поне тя се надяваше това да е истина. Щеше да е много по-лесно да

посвети бъдещето си на някого, който можеше да бъде мил, отколкото на някой жесток мъж.

Яздиха мълчаливо до късно сутринта, когато лорд Дрейвън реши да спре за почивка. Саймън й помогна да слезе от коня.

Тя го последва до едно сенчесто местенце, докато лорд Дрейвън и хората му се погрижиха за конете. Саймън разстели мантията си, за да може тя да седне на земята, под един голям дъб.

— Бихте ли желали да споделите с мен това, което е изпратила за пътуването сестра ми? — попита тя, докато сядаше.

Саймън изглеждаше така, все едно му бе предложила амброзия[1].

— Да, милейди. Толкова са ми омръзнали изсушеното говеждо и сиренето, че мога да… — той се усмихна. — Наистина оценявам предложението ви.

Докато той отвори виното, а тя наряза хляба и месния пай, лорд Дрейвън се върна от потока. Той бе свалил шлема и металната качулка на ризницата си. Косата му бе влажна, вероятно бе измил лицето си на потока, а след това прокарал пръсти през копринените си абаносови кичури.

Тя никога не бе виждала по-красив мъж.

Изглеждаше по-спокоен от вчера и лицето му излъчваше почти момчешки чар. Освен очите му. Те си оставаха сурови, зорки и непреклонни. За разлика от Саймън, чиято коса бе подстригана по последна мода, лорд Дрейвън бе оставил своята да стигне малко под раменете му. Червената му туника подчертаваше тъмния тен на кожата му и тя се зачуди колко от широките гърди се дължаха на бронята му и колко от тях бяха действително негови.

— Дрейвън — извика го брат му. — Ще се присъединиш ли към нас?

Той се спря, погледна към нея, след това поклати глава в отрицание.

— Съмнявам се, че гостът ти би желал присъствието ми, докато се храни.

— Не изпитвам презрение към вас, милорд. — Тя не можеше да си позволи да изпитва това, не и ако искаше планът й да успее. Усмихна се. — Има достатъчно храна за всички.

— Чу ли? — добави Саймън. — Ела и хапни с нас, преди да си изнемощял.

Емили повдигна вежди при думите му. Дрейвън бе огромен, як мъж, висок почти два метра. Щеше да му е необходимо доста време, за да се стопи, дори до по-скромните размери на Саймън.

Лорд Дрейвън се приближи и поради причина, която тя не можеше да определи, сърцето й заби по-бързо с всяка следваща негова крачка.

Сега, когато качулката му бе свалена, тя видя дълъг, назъбен белег, който започваше под лявото му ухо и се губеше под ризницата му. Изглеждаше сякаш някой се бе опитал да пререже шията му.

Дали беше от някоя битка?

Суровото изражение се върна на лицето му, докато изучаваше земята до Саймън. След моментно колебание, той коленичи бавно и седна.

Тя забеляза притеснението на Саймън, докато наблюдаваше брат си.

— Кракът ти отново ли се схвана?

— Нищо му няма — отсече Дрейвън със свиреп тон, който я изплаши.

Саймън, от друга страна, изглеждаше невъзмутим от враждебността на Дрейвън. За пръв път тя срещна погледа на Дрейвън. Нещо топло и порочно проблесна в погледа му само миг, преди да се спусне невидима преграда, която превърна светлосиньото на очите му в лед.

Емили разтвори леко устни от неочакваните тръпки, които преминаха през нея. Никой мъж не й беше действал по този начин. Ръката й потрепери, докато му приготвяше чиния с хляб, печено пиле и пай с месо.

Искаше да му каже нещо остроумно, което да предизвика усмивка на добре оформените му устни. Но по някаква причина, не можеше да измисли нищо. Можеше само да гледа как силната му мускулеста ръка се увива около чашата и след това я повдига към устата му.

Тя не можеше да проумее защо досега не се бе оженил. Изглеждаше на около двадесет и пет и е притежавал земя още от младежките си години. Обикновено такива мъже нямаха търпение да

подсигурят владенията си, затова се женеха стратегически и създаваха наследници.

Тя се сещаше само за една причина, поради която той не се е оженил.

Емили се усмихна срамежливо на лорд Дрейвън.

— Кажете ми, милорд, има ли някъде дама, на която сте поверили сърцето си?

— Защо ме питате това? — тонът му накара студа в очите му да изглежда като горещ летен ден.

Това очевидно не беше добър въпрос, твърде късно осъзна тя. Въпреки че нямаше представа, защо едно толкова невинно питане би предизвикало такъв разгорещен отклик.

Това явно бе нещо, което той не желаеше да обсъжда и Емили бързо се опита да подобри настроението му.

— Просто се опитах да завържа разговор, милорд. Нямах намерение да ви разгневя с това.

Но това, което видя в очите му не бе гняв. Бе нещо друго; нещо, което тя не можеше да определи или разбере.

Храниха се мълчаливо няколко минути, всеки потънал в собствените си мисли.

— Лейди Емили е смела жена, не мислиш ли, Дрейвън? — най-накрая попита Саймън.

През Емили премина чувство на страх, когато се усъмни, че Саймън е разбрал по някакъв начин за плана й да съблазни лорд Дрейвън и да го накара да се ожени за нея. Ако графът си помислеше, че тя му подготвя капан, не се знаеше какво може да направи, особено като се вземе под внимание реакцията му на въпроса й.

— Смела? — попита тя и веднага забеляза необичайната височина на гласа си.

— Да — кимна Саймън. — Да бъдете измъкната от дома ви от врага на вашия баща и да не пролеете нито една сълза. Не мога да се сетя да съм срещал някоя друга жена, която да притежава вашата сила.

Емили се опита да не покаже облекчението си и това й отне известно време да измисли какво да каже в отговор.

— Бих излъгала, ако кажа, че вече не чувствам носталгия. Никога преди не съм била отделяна от семейството си, но хората на

краля ми казаха, че мога да вярвам на клетвата, която лорд Дрейвън е дал, че ще ме закриля.

Дрейвън изсумтя и тя си помисли, че може би това е неговата форма на смях.

— Вие сте глупачка, милейди, ако вярвате в клетвата на някой мъж.

Сърцето й спря да бие. Да не би да възнамеряваше да я нарани?

— Просто се опитва да ви уплаши — каза Саймън. — Опасявам се, че брат ми е малко мрачен. С времето ще свикнете.

Малко мрачен. Ами! Думите му почти я бяха ужасили.

Тя се загледа изучаващо в Дрейвън, който не откъсваше поглед от лицето й. Колко й се искаше да може да разгадае чувствата му така лесно, както можеше да чете тези на Саймън. Беше толкова обезпокояващо да не знае какво си мисли за нея.

Интуицията й я предупреди, че това бе много опасен мъж. Той беше свикнал да взема каквото поиска, без да се замисля за последиците.

И все пак, тя не беше толкова глупава, че да остави страховете й да я ръководят. Ако баща й я беше научил на нещо, то това бе да бъде силна и да се изправя срещу бедите с вдигната глава. Щом се изправиш лице в лице със страховете си, те не бяха толкова страшни, колкото ги правеше умът.

— Трябва да се постараете повече, милорд — каза тя на Дрейвън. — Ще разберете, че не се плаша лесно.

Дрейвън отклони поглед и тя забеляза проблясъка на тъга върху лицето му.

— Моля да ме извините, трябва да проверя хората си — когато се изправяше тя забеляза, че пази десния си крак, а в походката му имаше съвсем леко накуцване.

Когато погледна отново към Саймън, тя видя, че и неговото весело изражение бе изчезнало.

— Трябва да простите на брат ми, милейди. Трудно е човек да го опознае.

— И защо?

Емили можеше да види вътрешната борба на Саймън, докато той дъвчеше. Когато преглътна, се усмихна колебливо.

— Никога няма да издам тайните на брат ми. Достатъчно е да се каже, че е имал много тежък живот.

Емили се намръщи.

— Тежък живот? За онези, които са лоялни на краля, той е герой. Без да се замислям, се сещам за поне двадесет легенди, които разказват за живота му. Как може някой толкова уважаван…

— Дрейвън е мъж, милейди, не някой мит. Той е силен в битките, защото познава само това.

Тя разбираше за какво говори. Емили погледна към Дрейвън, който стоеше до коня си. Познаваше типа мъже, за които говореше Саймън. Тези, които бяха подготвяни за битки още от люлката. Повечето благородници като баща й, а както изглежда и Саймън, бяха пазени като деца и когато станеха на шест или седем години, бяха отпращани при семейни приятели или повелители, за да бъдат обучавани първо като пажове на някой джентълмен, а след това като воини. Животът им бе смесица от изучаване на изтънчени обноски и военно обучение.

Но някои бащи очакваха много повече от синовете си. Те не познаваха нищо друго, освен войната и сега тя разбираше, защо лорд Дрейвън бе затворен в себе си. Той бе изживял живота си по бойните полета, в компанията на врагове и войници.

— Имате различни бащи? — попита тя спомняйки си, че Саймън беше казал, че баща му е загинал в битка.

— Да, милейди. Моят баща бе по-скоро менестрел[2], отколкото рицар. Той бе издръжлив в битки, но никога най-добрият.

— А бащата на Дрейвън?

Саймън замълча. Тя погледна лицето му и там се четеше толкова силна ненавист, че я накара да отстъпи назад.

— Той бе непобедим в битка. Чувал съм, че някои армии само като видели знамето му и се предавали на мига.

Тя също бе чувала тези истории. Харолд от Рейвънсууд е бил мъж, прочут с жестокостта си.

— Защо го мразите толкова?

— Съмнявам се, че ще ми повярвате, ако ви разкажа.

И преди да може да го разпита още, Дрейвън обяви, че е време да продължат пътуването си.

Повече не си проговориха, докато събираха храната и се качиха на конете.

Емили се унесе в мислите си, докато си спомняше какво бе чувала за бащата на Дрейвън. Той бе загинал преди дванадесет лета, малко преди майка й. Тя знаеше само това, защото помнеше, че баща й бе споменавал за това на майка й, по време на вечеря.

— Чух, че дяволът е повикал Харолд от Рейвънсууд преди седмица — бе казал баща й.

— Харолд е мъртъв? — бе попитала майка й.

— Да, и то от ръката на собствения си син, както дочух.

Емили бе ужасена от думите му. Тя не можеше да си представи някой да убие собственият си баща. А по онова време това бе най-ужасяващото нещо, което бе чувала.

Дали е било само заради земите му, както й бяха казали или имаше и още нещо?

Въпреки че лорд Дрейвън наистина всяваше ужас и страх, в него имаше нещо, което не се връзваше с всички тези истории за студената бруталност, които бе слушала за него.

Не, тя можеше да повярва на подобни истории за Найлс и Тийодор. В очите им имаше студенина, която излъчваше злоба и жестокост. Но студът в погледа на лорд Дрейвън не бе като техните. Беше различен. Сякаш бе вътрешен и насочен повече към самия него, отколкото към някой друг.

Разбира се, може би тя се самозалъгваше, за да види в очите на Дрейвън това, което искаше да открие там. Точно както бе направила Джоан.

— Но аз не съм такава глупачка — прошепна тя. — Поне се надявам да не съм.

---

[1] Амброзия — според древногръцката митология, е твърд или течен материал, използван от боговете за храна. Смята се, че тя им дарява безсмъртие. — Б.пр. ↑

[2] Странстващ поет и певец в средновековието. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Пристигнаха в Рейвънсууд точно преди смрачаване. Емили винаги бе знаела, че Рейвънсууд граничи със земите на баща й на юг, но не бе предполагала, че са толкова близо.

И все пак това, че се намираха едно до друго, бе единственото общо нещо помежду им, защото тя не бе виждала по-мрачно място.

Разбира се, способността й да сравнява бе доста ограничена, тъй като единственият замък, който бе виждала, бе този на баща й. Но дори и така, тя се съмняваше, че на земята има по-неприветливо място от мрачния замък пред нея.

Емили дръпна поводите на коня си и вдигна поглед към бруленатa от ветровете, тъмна кула. От всички страни я заобикаляше гола, неподправена нищета.

Градината бе неподдържана, никъде нямаше цветя или храсти. Изглежда плевелите бяха единственото нещо в изобилие.

Няколко мършави кокошки кълвяха из пустия двор и крякаха, докато кучетата обикаляха наоколо.

Само неколцина мъже се шляеха из двора в този ранен вечерен час. Нито един от тях не поздрави господаря си. Те продължаваха да вършат задълженията си: носеха вода от кладенеца, прибираха конете и балите сено и сякаш се страхуваха дори само да погледнат господаря си.

В действителност, тя бе виждала мъртви въшки да се движат по бързо.

Емили се намръщи, след това се завъртя на седлото си, за да огледа вътрешната част на двора на замъка.

— Милейди? — попита Саймън. — Какво търсите?

— Нещо, което да посочва, че това са портите към ада — каза тя, преди да се усети. Притисна юмрук към устните си ужасена, че се е изпуснала.

Саймън наклони глава назад и се разсмя гръмко.

— Запазете чувството си за хумор, милейди — каза той щом се успокои. — Ще ви е нужно. — Саймън слезе от коня си и го остави на оръженосеца си. — И не се страхувайте, че сте ме обидили. Мога да ви уверя, че кожата ми е дебела като на глиган.

— И има също толкова дебела глава — измърмори Дрейвън, докато слизаше от коня си и подаде юздите на млад коняр.

— Съвсем вярно — каза Саймън, наблюдавайки брат си. — Но точно затова ме обичаш толкова много.

Дрейвън свали шлема, металната качулка на ризницата и подплатената си шапка и ги подаде на оръженосеца си, който бързо изчезна с тях.

— Има едно нещо, което наистина обичам.

— И то е?

— Отсъствието ти.

Саймън тръгна към нея и се усмихна.

— Сега знаете защо кожата ми е толкова дебела.

Емили отвърна на усмивката му, докато той й помагаше да слезе от коня.

Подобни закачки между Найлс и Тийодор винаги я караха да се чувства неудобно, но когато Саймън и Дрейвън го правеха, не я притесняваше. Може би, защото, за разлика от Найлс и Тийодор, между тях не изглеждаше да има истинска омраза. Словесният двубой при тях изглеждаше като добродушно състезание между двамата, за да видят кой ще има последната дума.

— Страхувам се, че Рейвънсууд ще ви се стори доста по-различен от Уоруик — каза Дрейвън, след като Саймън я остави да стъпи пред него.

Тя благодари на Саймън, а погледа й се плъзна по старите тъмносиви каменни стълби, водещи до дебела дървена врата. В този дом нямаше нищо предразполагащо или уютно. Съвсем нищо.

В такъв случай не беше учудващо, че мъжът бе толкова мрачен.

— Мога да се справя с това, милорд. Просто ме заведете при икономката и аз…

— Няма такава — прекъсна я той.

— Моля?

Дрейвън сви рамене.

— Имам само няколко слуги. Ще откриете, че аз не съм мъж, който пилее времето си лекомислено.

Ако не знаеше, че той има дванадесет рицари, че бе спечелил множество турнири на континента и бе награждаван доста щедро от крал Хенри, тя би поставила под съмнение платежоспособността му. Но лорд Дрейвън бе богат мъж, вероятно дори с повече богатства от тези на короната.

Решавайки, че критиката няма да й спечели симпатиите на мъжа, когото се надяваше да съблазни, тя въздъхна.

— Добре, милорд. Мога да се справя с това — повтори Емили.

Дрейвън нареди на Саймън да намери някого, който да разтовари фургоните.

— Ще ви покажа стаята ви — каза й той, след което се обърна и се заизкачва по стълбите.

Емили остана смаяна и й отне известно време да се съвземе и да го последва. Не можеше да повярва, че той не й предложи ръката си за помощ! Никой не я бе обиждал преди по този начин.

Поне бе така добър да задържи вратата отворена за нея.

Тя събра полите си, пристъпи в залата и замръзна на мястото си.

В къщата се носеше неописуема миризма, смесица от изгнило дърво, дим и нещо друго, което бе твърде отвратително, за да бъде назовано. Избледняващата слънчева светлина се прокрадваше през дупките на затворените дървени капаци, откривайки пред очите й изобилие от изгнила слама, незапалено огнище и само три порутени обикновени маси, които бяха разположени в средата на залата. Наоколо обикаляха пет кучета, които ровеха из сламата, а масите изглеждаха така, сякаш никога не бяха почиствани.

Без значение, колко силно се опитваше, не успя да се спре и се намръщи от отвращение. Покри нос с ръка, за да не се задуши от зловонието.

Тя плъзна поглед из залата и забеляза липсата на подиум и маса за лорда.

— Къде е вашата маса, милорд?

— Нямам такава — каза той, докато минаваше покрай нея и продължи към стълбището.

Дали гласът му бе секнал за миг? Не беше сигурна, пък и той не спираше да върви.

Бързайки, за да не изостане, тя се заизкачва по стълбището. Поне тук миризмата отслабваше и можеше да диша нормално.

Лорд Дрейвън спря на върха на стълбището и отвори една врата. След това се отдръпна назад и задържа вратата с едната си ръка, докато другата бе поставил на меча си, за да може тя да влезе.

Емили преглътна тежко, докато минаваше покрай него. Беше толкова близо до лорд Дрейвън, че можеше да чуе дишането му и да усети топлината от дъха му върху кожата си.

Завладяна от присъствието му, тя едва се възпря да не застане на място и да вдиша чистия, приятен аромат на кожа и подправки.

Никога през живота си не се бе чувствала по този начин. Толкова задъхана. Толкова развълнувана. Толкова жива.

В съзнанието й отново изникна образът на черен лъв, в готовност за атака, защото графът бе също толкова див и непредвидим. Смъртоносен и смущаващ. Тя не се съмняваше, че можеше да я превземе на мига и да направи с нея каквото си пожелае щеше да е безпомощна да го спре.

Фактът, че не тръгна към нея, още повече засили любопитството й към него. А също така и привличането й.

Търсейки нещо, с което да отклони вниманието си от младия мъж, тя спря и се загледа в скромната стая, която можеше да съперничи с манастир по спартанския си вид.

Всичките й нежни мисли за него се изпариха.

— Това въобще няма да стане — каза тя, ужасена от самата идея да прекара нощта в тази негостоприемна стая.

— Казахте, че може да се справите.

Тя го погледна невярващо.

— Предположих, че имате дом, сър, не тъмница.

Емили съжали за думите си още в момента, в който ги изрече, но той не показа гняв, нито пък друго чувство.

Просто стоеше сдържано на прага. Избледняващата слънчева светлина подчертаваше червеникавите отблясъци в косата му и се отразяваше в леденото синьо на очите му.

Бе изпънал сковано гръб и лявата му ръка стоеше върху дръжката на меча, докато гледаше към нея така, сякаш проверяваше издръжливостта й.

— Опасявам се, че Хенри не ми остави много време, за да се подготвя подобаващо за вашия престой. Ще изпратя Едмънд да смени дюшека и да ви донесе ново спално бельо.

— Милорд — каза тя с ясното знание, че трябва да запази мълчание по въпроса, но бе твърде отблъсната, за да го стори. — Надявам се да не го приемете като обида, но домът ви е ужасен и негоден за живеене.

— Кажете ми милейди, има ли друг начин, по който да възприема това изказване?

— Не — призна тя. — Но няма да остана тук, освен ако не се направят промени.

Погледът му се изостри.

— Ще останете тук въпреки всичко.

— Напротив няма.

В очите му се четеше толкова силен гняв, че тя несъзнателно отстъпи назад. И все пак, отказа да се свие напълно от страх.

— Ще правите това, което ви се каже, лейди.

Ето това вече я ядоса. Тя знаеше къде е мястото на една лейди, но с тази титла идваха и някои права, а този мъж бързо потъпкваше всяко едно от тях.

— Аз не съм някой от хората ви, на когото можете да заповядвате, нито съм ваша жена.

— Така е, вие сте моя заложничка.

— Не, аз съм повереница на краля. Не е ли така? — Ако не го познаваше по-добре би казала, че е видяла искрици на веселие в тези ледени дълбини. — И баща ми ме увери, че кралят е казал, че всяко нещо, сторено на мен, ще бъде като сторено на него. Не е ли така, милорд?

— Така е.

— Тогава ви питам, бихте ли очаквали Негово кралско величие да спи в тази стая?

Дрейвън не знаеше кое го изненада повече. Това, че имаше смелостта да се изправи срещу него, или че изложи толкова смислен аргумент. В действителност, той знаеше, че домът му не бе нищо повече от зловонна кочина. Неговият живот се въртеше около войната, не около селския живот.

Той никога не бе могъл да понася Рейвънсууд и с радост би си тръгнал оттук завинаги или би гледал как замъкът се руши пред очите му. Единственото нещо, което го задържаше тук, бе дългът му към краля. Рейвънсууд беше едно от граничните имения в кралството. Намираше се на стратегическо място между севера и юга и бе необходимо за него да отговаря човек, верен на Хенри.

Но дори и така, не можеше да очаква една дама от добро семейство да страда в дома му. Подобни неща бяха специалност на баща му.

— Добре, милейди. Ще разпоредя стюардът ми да одобрява всяко подобрение, което искате да направите.

— Това включва ли икономка?

— Ако е необходимо…

— Необходимо е.

Дрейвън кимна и положи всички усилия, за да не обръща внимание на сладкия аромат на цветя, който се носеше от русата ѝ коса. Ако паметта не го лъжеше това беше орлов нокът[1]. Бяха изминали повече години, отколкото можеше да преброи, откакто за последно бе стоял толкова близко до една лейди. Но за едно нещо бе сигурен. Нито една жена не го бе карала да желае толкова силно да докосне кадифената мекота на страните ѝ.

В лейди Емили имаше нещо, което му въздействаше по най-смущаващ начин.

Той едва се сдържаше да не се наведе към нея и да улови устните ѝ със своите. Дали щяха да са толкова сладки и нежни, колкото изглеждаха?

Трябваше да знае до къде стигат границите на безразсъдството му.

Какво имаше в тази жена, което го привличаше по такъв начин?

Но тогава разбра. Тя бе по-почтена от всички, които познаваше и можеше да съперничи по кураж на всеки мъж. А куражът бе това, което той ценеше най-много у хората.

— Ще оставя нещата във ваши ръце — тихо каза той, опитвайки се да не забелязва факта, че върха на главата ѝ бе почти под брадичката му. Лейди Емили беше висока жена и пасваше идеално на изпълненото му с копнеж, жадно тяло.

Свети Петре, трябваше да се отдалечи от нея. Веднага.

Защото всичко, за което можеше да мисли, бе леглото, което се намираше само на няколко крачки от тях. Легло, което той рядко ползваше, но в момента изпитваше отчаяно желание да се възползва от него, докато тя бе в стаята му.

Да, дори с широко отворени очи, можеше да види как лежи с нея на това легло, как съблича дрехите от тялото й и вкусва изобилието от млечнобяла кожа и сладка плът.

Как се потапя дълбоко във влагата между бедрата й.

Цялото му тяло пламна от желание.

— Ще изпратя Едмънд да се заеме с въпроса — каза той и се обърна, за да си тръгне, докато все още може.

Тя се протегна и докосна ръката му. Дрейвън замръзна на място при докосването й. Подобна нежност му бе непозната, а малкото хора, които го бяха докосвали някога, целяха да го наранят по някакъв начин.

Не можа да каже нищо, докато гледаше надолу към малката женствена длан, която почиваше невинно на ръката му. Тези пръсти, толкова дълги, толкова слаби и изящни, с красиво оформени нокти. Той едва се възпираше да не вземе ръцете й в своите, да ги повдигне към устата си, за да вкуси сладките, фини пръстчета.

Имаше ли тя някаква представа как подобна небрежна ласка го изгаряше отвътре?

— Простете ми за нетактичността, милорд. Обикновено не говоря толкова открито.

Той вдигна поглед от ръката й, към екзотичните й тъмнозелени очи, които му напомняха за прекрасна лятна поляна.

— Вашият баща ви описа като най-милата девойка, която се е раждала някога.

По страните й се плъзна розова сянка, която го накара да желае да докосне с устни скулите и клепачите й. Да усети дъха й върху езика си.

Не че някога щеше да разбере какъв вкус има тя, напомни си Дрейвън. Жени като нея водеха смъртта със себе си, а той нямаше да си позволи да изгуби контрол. Никога нямаше да остави тялото му да се ръководи от желанието, което изпълваше слабините му.

— Баща ми често преувеличава добродетелите ми, милорд.

— Но не е преувеличил красотата ви — прошепна той.

Как можа това да се изплъзне от него?

Изчервяването й се задълбочи и изражението на удоволствие, което се изписа на лицето й почти го погуби.

Несъзнателно той се премести към нея, желаейки да вдиша повече от нейния сладък, опияняващ, женски аромат и да усети ръцете й да се увиват около него, докато той…

Отдръпни се! — крещеше умът му, преди да е изгубил още повече контрол върху себе си.

Без да каже нито дума повече, Дрейвън направи нещо, което не бе правил никога през живота си.

Той отстъпи от конфликта.

Не погледна назад нито веднъж, докато напускаше стаята, слезе по стълбите и влезе в западналата зала. Тялото му трепереше от насъбралото се желание, което тя бе събудила в него и се опита да се отърси от него.

Дори не можеше да си спомни, кога за последен път бе спал с жена, но тогава всичко бе грубо, обикновено и бързо, както бяха всички негови сблъсъци с нежния пол. Никога не бе желал да прекара повече време с една жена, отколкото бе нужно, за да успокои тялото си.

И все пак Емили бе различна. Той не можеше да си представи нищо по-прекрасно от това да прекара цяла нощ, правейки любов с нея, бавно и методично, като докосва всеки сантиметър от нея с ръце, устни и език.

Каква бе причината да се чувства по този начин заради нея, той не знаеше. Току-що се бяха запознали и все пак…

За него това нямаше никакъв смисъл.

Затваряйки очи, той се облегна на студената каменна стена. Трябва да беше заради клетвата си да не я докосва.

Да, това трябваше да е.

Тя бе забраненият плод и въпреки че го изкушаваше жестоко, той нямаше да се поддаде. Бе се заклел пред Свети Петър и в честта си, че няма да я докосне нито в гнева, нито в страстта си. И щеше да остане верен на своята клетва, дори това да го доведеше до лудост!

Сама в покоите си, Емили седеше на малката маса пред отворения прозорец и ровеше в храната си. В действителност я бе

страх да хапне каквото и да било от нея. Имайки предвид колко мръсна беше залата, тя само можеше да си представя, в колко по-лошо състояние трябва да са кухните.

Едмънд смени сламата на дюшека и й даде нови завивки. Прислужницата й Алис измете старата слама от стаята и изчисти саждите от камината. Стаята все още бе мрачна, осветена само от два стенни свещника с лоени свещи, но поне бе чиста. Затова тя накара Алис да направи постеля и за себе си в стаята, докато имат възможност да разгледат останалата част от замъка.

Докато отпиваше от горчивото вино, вратата се отвори широко.

— Дрейвън, аз… — гласът на Саймън секна щом я видя да стои до прозореца.

Емили се намръщи при нахлуването му и остави чашата си на масата.

Той повдигна вежди, оглеждайки се из стаята.

— Къде е Дрейвън?

— Не знам, милорд. Защо го търсите тук?

— Това е неговата стая.

Емили остана с отворена уста при тази новина. Тя заоглежда обикновеното легло и дървени столове с нов интерес. Защо Дрейвън й бе дал своята стая?

— Той ми каза, че ще остана тук.

Саймън изглеждаше още по-объркан.

— Простете за безпокойството, милейди — каза той и изчезна.

Емили се загледа в затворената врата. Защо, за Бога, Дрейвън трябваше да прави подобно нещо? Ако не го познаваше по-добре, щеше да си помисли, че има по-похотливи причини, но той изглежда сякаш не я забелязваше.

Не, действията му нямаха никакъв смисъл.

Тя въздъхна и пропъди тези мисли от ума си. След това се залови да подготви списък с нещата, които трябваше да свърши на следващата сутрин, за да направи това място подходящо за живеене.

След час Алис се присъедини към нея и й каза, че всичките й принадлежности са разтоварени и ще бъдат качени на сутринта. Двете се подготвиха за сън и си легнаха, но оставяйки свещите да горят, в случай че нещо по-страшно от бълхи ги нападне в тъмното.

Емили прекара ужасна нощ, като се мяташе и въртеше в леглото. Тялото й не бе свикнало на подобен твърд и неароматизиран дюшек и тъй като никога не бе прекарвала нито една нощ извън стаята си, тя не можеше да се приспособи към новите звуци и миризми на замъка.

И ако това не бе достатъчно лошо, когато най-сетне бе успяла да заспи за малко, я завладяха сънища за мрачен, красив и загадъчен мъж. Мъж, който едновременно я привличаше и ужасяваше.

Тя никога не бе срещала някого като Дрейвън и нямаше представа как да се справи с него. Обграждаше го аура от опасност и сила, която я предупреждаваше, че ако той реши, можеше да бъде наистина ужасяващ.

Ако реши…

Досега беше мил, но от него се страхуваха толкова много хора, включително и баща й. Това я накара да се замисли.

Мислите й прескочиха към Найлс и Джоан. Найлс изглежда се отнасяше с уважение към Джоан, но Емили го бе хващала да бие коня с шпорите си. И когато оръженосецът му случайно изпуснеше меча му, тя бе видяла как Найлс удря силно момчето.

Ако баща й можеше да уважава такъв човек и да го нарича син, тогава как би нарекъл мъж, който му е враг?

Дали граф Рейвънсууд бе страшилище или легенда? Как щеше да разбере?

Когато утрото настъпи, Емили го приветства заедно с освобождаването от мислите, които я измъчваха. Тя се облече с помощта на Алис в светлосиня рокля и бял воал, и слезе долу да закуси.

Емили се спря на прага и огледа празната зала. Къде бяха всички? Със сигурност не бе пропуснала закуската? Нали?

Объркана тя излезе навън, през предната врата на замъка. Хората на Дрейвън вече тренираха. И изглежда го правеха от известно време.

Отстрани на полето, Саймън седеше на земята, облегнал се на едно ябълково дърво, докато подвикваше на двама от рицарите, които се дуелираха.

Тя не видя никъде Дрейвън. Събирайки полите си, Емили заслиза по стълбите и се запъти през двора към мястото, където мъжете се упражняваха.

Докато заобикаляше на безопасно разстояние, лесно забеляза Дрейвън. Той бе най-високият сред мъжете и изглежда трениране много по-сериозно от другите. Ранната утринна светлина беше изпъстрила черната му ризница и проблясваше по черния му щит.

Бяха го заобиколили четирима мъже и той се справяше невероятно добре с това да ги отблъсне, докато самите те го нападаха почти едновременно. Никога преди не бе ставала свидетел на подобна ловкост и бързина. Нищо чудно, че хората го възпяваха, размишляваше тя, докато той завъртя меча си от единия нападател, за да посрещне удара на този зад него.

Тя не познаваше друг толкова огромен мъж, който умее да се движи с такава грация и лекота. Съмняваше се, че дори Марс[2] или Арес[3] могат да се бият по-добре.

Тя наблюдаваше със страхопочитание как той отклонява всеки удар с поразяваща точност, докато се въртеше в страховит танц, за да срещне следващата атака и да отблъсне нападателя си.

Точно в този момент, тя разбра, че той лесно може да надвие баща й в битка. Въпреки невероятната сила на баща й, тя го бе виждала да тренира достатъчно пъти, за да знае, че не е равностоен по умения на лорд Дрейвън.

От тази мисъл й прилоша.

— Добър ден, прекрасна Емили! — извика Саймън за поздрав.

Щом чу името й, Дрейвън се обърна в нейната посока и спря да се бие. В момента, в който направи това, един от хората му го удари отстрани по главата.

Дрейвън изруга шумно, завъртя се към мъжа и вдигна меча си.

Емили, която се бе затичала към него още в мига, когато го удариха, се поколеба заради свирепия му боен вик. Никога не бе чувала подобна ярост. Тя можеше да си представи какво би било да се изправиш пред силата на меча му.

Мъжът, който бе ударил Дрейвън, пусна меча си, падна ужасено на колене и вдигна щита над главата си в очакване на предстоящия удар. Другите трима рицари се отдръпнаха бързо.

Мечът на Дрейвън се спусна към треперещия мъж и точно, когато вече бе сигурна, че ще отсече главата на мъжа, той спря острието само на милиметри от вдигнатия щит.

Сякаш всичко замръзна, докато мечът просто си висеше там. Толкова близо и все пак, без да го докосва.

Дрейвън бе неподвижен като статуя. Тя нямаше идея как бе успял да спре силния удар, преди да разбие щита и ръката на бедния рицар.

След няколко напрегнати секунди, той заби меча си в земята пред трепереща рицар.

Емили се приближи бавно, изумена, че Дрейвън дори не се е задъхал от тренировката.

— Изправи се, Джефри — каза той със спокоен глас. — Знам, че си отскоро при мен, но трябва да знаеш, че никога не бих те наказал за сполучлив удар, само защото съм бил разсеян. Отвърнах ти единствено, защото реших, че ще нападнеш отново.

Рицарят свали щита, махна шлема си и прокара ръка по изпотеното си чело.

— Простете ми, милорд. Последният ми учител не бе толкова толерантен.

Дрейвън протегна ръка и му помогна да се изправи.

— Иди да закусиш.

Джефри бързо изпълни заповедта.

Емили се намръщи, когато Саймън застана до нея. Лорд Дрейвън не изглеждаше ранен и все пак силата на удара бе доста голяма.

— Добре ли сте, милорд? — попита тя.

— Опасявам се, че най-лошото е звъненето в ушите ми — каза Дрейвън, докато сваляше шлема си.

Емили ахна щом видя кръвта, стичаща се по слепоочието му.

— Не, милорд, опасявам се, че най-лошото е дълбоката рана на челото ви. — Враг на баща й или не, тя не мислеше да стои, без да направи нищо за тази отворена рана, затова се обърна към Саймън: — Прислужницата ми е горе в моята стая. Моля ви, кажете й да донесе шивашките ми принадлежности и чаша вино.

Саймън кимна и се подчини.

Емили хвана ръката на лорд Дрейвън, за да го поведе към сянката, но когато тя тръгна напред, той не помръдна.

Объркана от това, тя се обърна да го погледне.

Той я гледаше намръщен и с подозрение.

— Защо ме докосвате? — попита.

Емили погледна надолу към съединените им ръце с изненада и го пусна незабавно.

— Не исках да ви обидя, милорд. Мислех единствено за това, че мога да се погрижа по-добре за раната ви, ако сте седнал.

— Оръженосецът ми може да се погрижи за раната ми.

Тя го погледна подозрително и повдигна вежди.

— Милорд, ако белегът на врата ви е останал от сръчността на момчето, тогава ви моля, да ми позволите да зашия челото ви. Разтрепервам се само при мисълта, какъв белег ще ви остави там.

Сякаш чул името си, оръженосецът се появи от замъка. Носеше столче в дясната си ръка, в лявата купа, а на рамото му висеше ленена кърпа.

— Лорд Саймън ми нареди да ви донеса това, милорд — каза той на Дрейвън. — Също така донесох превръзки и вода.

Лорд Дрейвън остана неподвижен за миг, сякаш водеше някаква вътрешна борба със себе си, след което накрая проговори.

— Къде би желала милейди да сложим стола?

Поради някаква причина Емили се почувства, като че ли бе спечелила схватката с него.

— Ето там, ако обичате — каза тя и посочи мястото, където Саймън бе почивал по-рано.

Момчето побърза да изпълни заръката й.

Тя тръгна напред, а Дрейвън бе на не повече от крачка зад нея. Докато вървеше, можеше да усети погледа му върху себе си като нежна ласка. Тя усещаше, че той иска да я докосне и в същото време самата идея за това й се струваше абсурдна, особено като се имаше предвид тона му, когато я попита защо го докосва.

Оръженосецът остави столчето, където му бе казала, след това бързо отиде да донесе меча и шлема на господаря си от тренировъчната площадка.

Дрейвън се настани на стола, докато Емили потапяше единия край на кърпата във водата.

Той едва бе свалил и поставил ръкавиците на бедрото си, когато Алис дойде с кошницата й и вино в ръка.

— Благодаря ти, Алис — каза тя, пое ги от нея и ги остави на земята до купата с вода.

За неин ужас, Алис, която стоеше точно зад Дрейвън, погледна към главата му, след това срещна погледа й и потупа гърдите си така, сякаш сърцето й препуска по начина, по който го правеше това на Емили. И като че ли жестът й не бе достатъчно ужасен, тя сви ръка в юмрук и захапа кокалчетата си, докато страстният й, гладен поглед проследи дължината на тялото му.

Страните на Емили пламнаха, докато прислужницата й продължаваше с пантомимата.

В този момент, Дрейвън погледна нагоре към Емили и когато забеляза накъде е насочен погледът й, се обърна и видя Алис, която все още хапеше ръката си.

Усмивката на прислужницата изчезна и тя незабавно издърпа ръката от устата си, а след това я разклати силно.

— Проклети бълхи! Изпохапали са ме през нощта.

Лорд Дрейвън не изглеждаше особено убеден, докато се обръщаше отново към Емили.

Алис се загледа в нея и повдигна игриво вежди няколко пъти.

— Всичко, което поискахте, тук ли е, милейди? — попита тя с тон, който несъмнено казваше, че с радост ще остави двама им насаме.

— Да, Алис. Благодаря ти.

— Ако имате нужда от мен за нещо друго — Емили се сви от начина, по който Алис наблегна на думите. — Не се колебайте да ме повикате.

— Нямам, Алис — Емили я погледна остро. — Благодаря ти.

Прислужницата изпрати последна целувка към лорд Дрейвън и избяга на безопасно разстояние.

Засрамена до дъното на душата си, младата жена отвори шивашката си кошницата.

— Кажете ми, милейди, да не би прислужницата ви да е обладана от някой странен демон, който я кара да подскача наоколо?

Емили се усмихна и вдяна иглата, а след това я остави настрана, за да вземе мократа кърпа.

— Ако този демон имаше име, милорд, опасявам се, че щяхме да го наричаме немирник.

Тя почисти раната му. Челото му бе топло под ръката й и за разлика от баща й, лорд Дрейвън не охкаше, когато платът драскаше

кожата му. Той просто я наблюдаваше напрегнато с поглед, който я накара да се изчерви.

— Повечето дами биха набили прислужниците си, заради подобно нахалство.

— Е, да, но аз не съм толкова лицемерна, че да я накажа за грях, който лежи и на моето сърце.

Погледът му се смекчи.

— Да, имам чувството, че можете да й давате уроци по този предмет.

— Ако говорим откровено, тя е чиракът, а аз майстор занаятчията.

Докато прокарваше ръка през абаносовите му кичури, за да ги задържи на разстояние от раната му, тя бе учудена от мекотата им. Косата му беше като фина коприна, която се плъзга между пръстите й. Никога не бе усещала нещо подобно или като топлината, която присъствието му разпалваше в нея. Тя усещаше тялото си изпълнено с живот и топлина, обхванато от ужасно пулсиране.

— Ухаете на ябълки и канела — дрезгаво каза той.

Емили спря и задържа плата до челото му.

— Това е парфюмът на сестра ми — отвърна тя нежно. — Винаги съм й казвала, че с него ще привлече повече мухи и пчели, отколкото мъже.

Той се намръщи.

— Тогава защо сте си сложили от него?

— Тя ми липсва и го използвам за утеха.

Той отмести поглед.

Облизвайки сухите си устни, тя взе иглата и я потопи в чашата с вино.

Той стоеше с широко разкрачени крака и ръце на коленете си. Емили се опита да не забелязва начина, по който я обгръщаше, докато тя пристъпваше между краката му, за да зашие раната. Нито как гърдите й, които бяха станали странно напрегнати и някак по-тежки, бяха на нивото на погледа му.

И когато той съвсем случайно погледна към тях, тя усети странен, силен копнеж между бедрата си.

Емили преглътна страните чувства, обхванали тялото й, докато се подготвяше да зашие челото му.

— Опасявам се, че това малко ще боли.

— Уверявам ви, милейди, шили са ме достатъчно пъти, за да не ми прави впечатление.

И той доказа това твърдение още с първия шев. Остана неподвижен, като статуя. Баща й щеше да проклина и да се дърпа, както всеки друг мъж, който бе шила. Но лорд Дрейвън просто си седеше с поглед, забит в земята зад нея, докато тя направи три малки шева, за да затвори раната му.

Тя отстъпи назад и взе сребърната си ножица от кошницата.

— Пипате нежно — каза той с дълбок и странен глас.

— Благодаря ви, милорд. Не е в природата ми да наранявам хората.

Тя отряза конеца и се протегна към чантата с билки, които държеше в кошницата. Докато подготвяше лапа, която щеше да предпазва раната от подуване и да намали риска от инфекция, тя усети отново как той наблюдава всяко нейно движение.

Кое в този леден поглед я караше едновременно да трепери и да изгаря?

Отново се зачуди какво ли би било да го целуне. Джоан й бе казала, че целуването е най-хубавата част и нещо й подсказваше, че целувката на Дрейвън наистина щеше да е великолепна.

— Какво доведе милейди на полето тази сутрин? — попита той.

Емили забърка билките си с виното.

— Чудех се защо няма никой в залата за закуска?

— Нямам навик да закусвам преди обед — той отмести поглед от нея и тя пое дълбоко въздух, успокоена, че има малко спокойствие от изгарящия му поглед. — Ще накарам Дрюс да информира готвачите да стават по-рано, за да ви приготвят закуска.

— Дрюс? — попита тя, докато слагаше лапата на челото му. Кожата му бе толкова различна от нейната. Беше гладка, но не нежна. Бе толкова мъжествена. И топла. Ужасно топла и много разсейваща за една млада, непорочна девойка.

— Оръженосецът ми.

— Оу — каза тя, като тъкмо приключваше с работата си. Когато се наведе, за да вземе кърпата, бедрото й по невнимание закачи вътрешната страна на неговото.

Той изсвистя остро и се изправи толкова рязко, че тя неволно изпищя.

Преди да успее да се извини, той бе извън обсега й.

Дрейвън поемаше дълбоко въздух, борейки се с желанието, което се движеше по цялото му тяло. Бедрото го болеше, сякаш някой бе сложил нажежена стомана до него. А напрегнатите му слабини изгаряха, сякаш огньовете на ада бяха изсипани в скута му.

Ако бе останал още един миг с нея, щеше да опозори и двама им.

Мислейки единствено за това да постави колкото може повече разстояние между тях, той се запъти към конюшните, които за съжаление, бяха окупирани от Саймън.

— Мислех, че си в замъка — сопна се Дрейвън на брат си, който стоеше до импровизираната постеля, която Дрейвън си бе направил предната вечер.

— Чух от Дрюс, че си преместил нещата си тук и дойдох да се уверя сам.

Дрейвън се опита да не му обръща внимание, докато сваляше туниката си.

— Къде е оръженосецът ми?

— Последният път, когато го видях се хранеше. Чакай, нека ти помогна.

Дрейвън се обърна с гръб към брат си, за да може той да откопчае и развърже ризницата му.

— Защо даде на дамата стаята си?

Дрейвън усети как челюстта му се стегна.

— Това не е твоя работа.

— Знам, но никога не съм те виждал да действаш толкова странно.

Затваряйки очи, Дрейвън си пожела поне веднъж Саймън просто да се отдръпне. Но той го познаваше твърде добре, за да знае, че няма да го остави намира, докато не получи отговор. Това бе най-досадният навик на мъж, който имаше множество досадни навици.

— Отстъпих й я, тъй като тя е най-чистата стая в целия замък и преместих нещата си тук, защото ако стоя надалеч от нея, няма да мога да я нараня.

Той усети как Саймън сграбчи ризницата му.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че ти не си като баща си?

Дрейвън се отскубна от хватката му и свали тежката ризница през главата си.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш, братко.

Саймън го погледна яростно.

— Нито веднъж не съм те виждал да удряш някого от гняв. Защо…

— Ами ръката ти? — прекъсна го Дрейвън.

Гневът се оттегли от лицето му и той стана много блед.

— Тогава бяхме деца, Дрейвън, а и беше инцидент.

— Няма значение — каза той и се опита да пропъди видението за брат си, който лежи на земята, наранен от собствената му ръка. — Аз почти те убих онзи ден.

— Никога след това не си вдигнал ръка срещу мен.

— Защото не си ме ядосвал.

Саймън изсумтя.

— Е, със сигурност не е от липса на усилия от моя страна.

— Не те намирам за забавен.

— Виждаш ли — каза Саймън тържествуващо. — Сега си ми ядосан и все пак не правиш нищо, за да ме нараниш.

— Това не е същото — настоя той. — Аз не мога… не — поправи се Дрейвън. — Няма да поема подобен риск с нейното благосъстояние. Не и когато съм се заклел да не позволя да й се случи нищо лошо.

Саймън въздъхна.

— Още по-жалко. Надявах се, че присъствието й ще те накара да осъзнаеш, че можеш да си с жена, без да я нараниш.

Дрейвън искаше да може да повярва в това. Но знаеше по-добре. Той бе завладян от същата ярост, като баща си и бе безсилен да я спре.

Колко пъти в битки той бе убивал, без да усети? Веднъж щом яростта го обземеше, ставаше нейна пионка. Не усещаше нищо и не помнеше нищо, докато не отминеше.

И тогава вече бе прекалено късно за бедните души, които бяха пресекли пътя му.

След като бе видял как собствената му майка умира от същата тази ярост, той никога нямаше да застраши живота на някоя жена, заради собствените си интереси или нуждата от наследник.

Не, проклятието на кръвта му щеше да свърши с него. Той щеше да се погрижи за това.

С възмутено изражение на лицето си, Саймън се отдръпна от дървения стълб и излезе от конюшните.

Дрейвън приключи със свалянето на ризницата си и облече черна туника и бричове. Щом напусна конюшнята, той забеляза Емили да върви към замъка, заедно с Дрюс. Двамата се смееха на нещо. Звукът на мелодичния й смях звънна в ушите му.

Какво ли не би дал да бъде свободен да се шегува с нея и да гледа как очите й се изпълват със смях.

С високо вдигнатата си глава, светлорусите си коси и воалът, който се носеше след нея, тя бе изящно, примамливо създание.

И за първи път в своя живот, той искаше Саймън да е прав.

Какво ли би било да живее като нормален мъж? Да седне пред огъня, докато неговата дама изпълнява задълженията си и се грижи за децата му? Да го поглежда с усмивка, която е предназначена само за него?

Той би продал и малкото си останала душа за такъв живот.

Но това бе мечта, която беше изоставил преди много години по принуда. Сега с присъствието на Емили, тя се бе съживила с такава сила, че той проклинаше Хенри заради заповедта му.

Аз, Дрейвън дьо Монтагю, граф на Рейвънсууд, се заклевам, че не ще докосна лейди Емили в гняв или похот. Тя ще напусне дома ми в същия вид, в който ми бе поверена, или ще се предам на правосъдието на краля, каквото и да бъде то.

Дори и да бе последното нещо, което да направи, той щеше да спази клетвата си, а тялото и желанията му да бъдат проклети.

---

[1] Храстовидно растение с множество пъстри цветове, които имат много нежен и приятен аромат. Нарича се още лоницера. — Б.пр. ↑

[2] Марс е римски бог на войната, син на Юпитер и Юнона, който първоначално бил бог на плодородието и добитъка, но в последствие станал бог на войната и битките. — Б.пр. ↑

[3] Арес е древногръцки бог на войната, син на Зевс и Хера, който олицетворява разрушителната сила на коварната и безмилостна война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Емили тъкмо беше седнала да закусва с Алис, когато вратата към главната кула на замъка се отвори широко. Тя се намръщи към прислужницата си, след като в стаята започнаха да се втурват хора като вихрушка от дейности.

Водеше ги жилав мъж, на около тридесет години, който бе сграбчил и притиснал малък черен тефтер към дясната си страна. Черната му коса беше тънка и къса, а сплъстеният му бретон постоянно падаше пред очите, без значение колко пъти го отмяташе настрани. Той носеше светлооранжева туника и езикът му раздаваше заповеди с удивителна скорост.

— Ти, там — каза той на една от петнадесетте жени. — Избери още три и незабавно започвайте да чистите горния етаж. Искам четири жени да търкат в кухнята, а останалите могат да започнат тук. Майстор дърводелецо, — обърна се той към брадат по-възрастен мъж, който стоеше вдясно от него. — Виждате, че тази зала е за пълно ремонтиране. — Той направи широк замах с лявата си ръка и посочи голите, избелели сиви стени. — Имат нужда да бъдат подсилени, боядисани и каквото там мислите, че трябва да се направи още по тях. Искам ги светли и весели. Уютни. Да — каза той с удовлетворена усмивка. — Нека се стремим към домашен уют.

— Милейди? — попита Алис. — Кои са тези хора?

— Не знам — каза Емили. — Но подозирам, че мъжът в оранжево трябва да е управителят на лорд Дрейвън. — Или бе побъркан, за да дойде непоканен в залата на графа и да започне да прави промени.

Не, той трябваше да е управителят.

Сякаш доловил мислите й, мъжът се приближи към нея.

— Добър ден, милейди — каза той и седна край масата до нея. — Аз съм Денис, управителят на лорд Дрейвън.

Той извади тефтера, отвори на страницата, която бе отбелязана с малко перо за писане и го сложи на масата до нея. След това извади

стъкленица с мастило от чантичката на колана си и я отвори. Потопи перото, спря и погледна към нея.

— Беше ми казано да ви попитам за по специалните ви нужди.

Преди тя да успее да отговори на вратата отново настана суматоха.

— Изчезни от пътя — крещеше някой.

Тълпата се раздели като Червено море, когато група от четирима мъже внесоха голяма лицева дъска за легло през вратата. Мъжете спряха чак вътре в залата и занесоха сложно орнаментираната махагоновата дъска към далечната стена.

— Ще ни каже ли някой къде да сложим това? — задъхано попита млад мъж.

— Е, определено няма да е в залата — промърмори Денис под носа си. Той прекоси помещението и посочи стълбите с перото си. — Нагоре по стълбите в стаята на дамата отдясно.

Денис се обърна към един от слугите на лорд Дрейвън и заповяда на мъжа да им покаже пътя.

Изумена, Емили наблюдаваше мъжете да се борят нагоре по стълбите с новата й дъска.

— Какво става? — попита тя Денис, когато той се върна при нея.

Той приглади педантично ръкава си, след което срещна погледа й.

— Лорд Дрейвън ме събуди час преди изгрев и ми нареди да започна приготовленията за вашия престой. Той каза, че главната кула трябва да изглежда така, сякаш самият крал ще остане с нас.

Денис прокара пръст по списъка със задачи, които беше написал в тефтера си.

— Каза ми да намеря икономка, по-добър готвач, пекар, друг пивовар. Трябва да се поръчат храсти и цветя, и градинар. Повече говеда и кокошки — продължи той, като се намръщи и вдигна поглед от списъка си. — Каза ми, да взема много кокошки.

— Кокошки? — попита тя, също толкова объркана.

— Да, червени, каза Негова светлост. Нищо друго, освен червени кокошки за дамата.

Емили се засмя на мисълта.

Денис погледна обратно към записките си.

— Името на новата икономка е Беатрикс и каза, че може да бъде тук този следобед. Тя е вдовица, която изглежда много мила. Ако имате някакъв проблем с нея, кажете ми и аз ще се оправя веднага. Сега, какви други неща предпочитате? — попита той и приготви отново перото си, за да запише заповедите й.

Емили седеше в недоумение. Когато беше говорила с лорд Дрейвън предишната нощ, бе допуснала, че тя ще е тази, която да сложи нещата в ред.

Най-доброто на което се надяваше, беше икономка и може би едно, или две момичета от селото, които да й помогнат с чистенето. Не беше очаквала армия от помощници да нахлуе в кулата, да не говорим за останалите неща, които беше наредил лорд Дрейвън.

— Не мога да се сетя за нищо друго — каза тя и погледна към прислужницата си, чието лице отразяваше нейното собствено изумление. — Алис?

— Не, милейди. Изглежда Негова светлост е помислил за всичко.

Удовлетворен, Денис върна обратно стъкленицата с мастило в чантичката си и затвори тефтера.

— Много добре тогава. Вие и вашата прислужница може да си почивате и знайте, че държа всичко под контрол. Ако се досетите за нещо, от което имате нужда, моля кажете ми.

— Благодаря — каза тя, объркана от щедростта на Дрейвън.

Денис се обърна, за да напусне масата, когато и хрумна една мисъл.

— Чакайте, Денис?

Той буквално скочи обратно към нея.

Мислейки си какъв чудат мъж беше той, Емили посочи мястото, където трябваше да бъде господарската маса.

— Случайно Негова светлост да е поръчал маса и подиум?

Тя можеше да се закълне, че лицето на управителя загуби част от цвета си.

— Не, милейди, не го направи.

— Може би тогава трябва да го направите.

Той се поколеба.

— Не мисля, че това ще е много разумно, милейди.

— Защо не?

— Дрейвън не харесва много помпозността на аристокрацията — чу тя да казва Саймън.

Емили погледна през рамо и го видя да стои зад нея с ръце зад гърба си.

От колко време беше там?

— Това не е помпозност, Саймън — каза тя. — Това се очаква.

— В други зали, може би. Но не и тук — Саймън огледа оживлението. — Както обикновено, Денис, впечатлен съм от твоята педантичност.

— Мое удоволствие е да ви се харесам, милорд.

Саймън се засмя високо.

— Това и правиш. От друга страна, Дрейвън…

— Това е, което той заповяда — отбранително каза Денис.

— Да, но нямам търпение да видя лицето му, когато влезе в тази бъркотия.

Денис кимна, сякаш разбираше какво има предвид Саймън.

Емили, от друга страна, беше доста объркана.

— Добре тогава — каза Денис. — Ако няма друго, трябва да се върна към работата. Да ръководя и… — Денис погледна към Саймън. — И още повече да ръководя.

Саймън го извини, след което извади ръце иззад гърба си и показа на Емили пресен самун хляб, който държеше.

— Задигнах това от каруцата на пекаря. Той го донесе със себе си от селото и си помислих, че може да ви хареса повече, от това, което имате.

Тя му благодари, докато той го слагаше на дървената дъска за рязане, за да й отреже парче.

— Мирише чудесно — каза тя, когато взе малко късче и го постави в устата си.

А намазано с медено масло, беше още по-добро.

Като преглъщаше хляба, тя обърна поглед към Саймън, който оглеждаше залата.

— Защо мислите, че брат ви няма да бъде доволен? — попита Емили.

— Той би предпочел това място да падне на главата му, отколкото да види… — Той се спря, когато думите му предизвикаха любопитство. — Да не би да го казах на висок глас?

— Да, така е.

Саймън завъртя глава.

— Тогава Дрейвън е прав, трябва да внимавам повече с езика си.

— А аз бих казала да внимавате по-малко — подразни го тя. — За това, което искам да знам.

— А аз бих желал да държа езика зад зъбите си. Ако Дрейвън ме хване да говоря за мислите му, вероятно бързо ще ме лиши от него.

Добре, можеше да разбере желанието му да не гневи брат си. От това, което беше видяла, Дрейвън наистина можеше да причини големи щети на някого, ако го обхванеше гняв.

— Сега, милейди — каза Саймън и се поклони рязко. — Ако ме извините, бих искал да сваля тази ризница, защото се трие в места, които не мога да споменавам в смесена компания.

Несигурна в това, което имаше предвид, тя наблюдаваше как Саймън си проправя път през оживените прислужници и работници, които чистеха усърдно.

— Това е странно място, господарке — каза Алис, когато отново останаха насаме.

— Наистина е така — Емили подели хляба си с прислужницата. — Защо мислиш лорд Дрейвън отказва да има маса?

— Не мога да си представя. Вероятно поради същата причина, поради която делите хляб с прислужницата си?

Емили се усмихна нежно.

— Ти си повече член на семейството, отколкото част от слугите, знаеш го.

— Да, но не мислите ли, че лорд Саймън смята за странно да седите тук с мен?

Тя кимна.

— Без съмнение, намира навика ми толкова странен, колкото аз този на лорд Дрейвън. Но се съмнявам графът да мисли за слугите като за семейство. От това, което съм виждала, той държи на собствената си компания.

Не, имаше много повече в Негова светлост. Неща, които дори не бе започнала да проумява.

— Знаете ли, милейди — каза Алис, привличайки вниманието й. — Лорд Дрейвън ви даде удобен случай да го потърсите.

— Точно това си мислех — каза Емили и избута подноса си настрана. — След всичко, най-малкото, което мога да направя, е да му благодаря за усилията.

— Целувката би била добър начин да му благодарите.

— Алис — скара й се тя. — Никога не бих могла да бъда толкова… толкова… толкова дръзка.

Алис се засмя така силно, че се задави с хляба.

Емили я потупа по гърба.

— Не си забавна.

— Не, милейди, но вашият коментар със сигурност беше — каза тя, докато се покашляше, за да прочисти гърлото си. — Рядко знам да сте била дръзка.

Емили прехапа устни палаво.

— Знам. Това, което казах, е ужасно.

— Ужасно или не, ако милейди иска да хване гарвана, трябва да заложи капан. Никой не е залагал успешен такъв, като е бил плах с примамката. — Алис стана и издърпа роклята на Емили, за да свлече деколтето й надолу.

— Алис! — каза настойчиво Емили, като се опита да го издърпа обратно на мястото му.

— О, само малко — каза тя, приглади воала на Емили и издърпа една кърдица от косата й, за да я освободи и да падне от дясната страна на лицето й.

Алис наведе глава, за да огледа лицето на Емили, после присви очи.

— Не. — Тя тръсна глава. — Твърде монашески за нашите намерения.

Алис се протегна и откопча воала от косата й. След това сложи фуркетите в уста, приглади косата на Емили с ръце, като й придаде леко пухкав вид.

Алис отново я изучава няколко секунди, преди да кимне и да махне фуркетите от устата си.

— Ето. Хубава като ангел. Но помни, не ангелски мисли трябва да имаш.

Емили завъртя очи.

Алис пощипа бузите на Емили за малко цвят.

— Навлажнете устни и тръгвайте.

Емили го направи.

— Пожелай ми късмет.

— Късмет, милейди, и сполука.

Младата жена пое дълбоко дъх за кураж и тръгна да търси лорд Дрейвън, за да му благодари по подходящ начин за делата му.

ГЛАВА 5

В тъмнината на нощта, Дрейвън се отправи нагоре по извитите стълби, които водеха към неговите покои. По-уморен от всякога, той почувства познатото парене в коляното си от раната, която скоро щеше да забрави. Всичко, което искаше, бе спокойствие, усамотение, място, където никой няма да го притеснява. Място, където можеше да забрави света и света да забрави него.

Той бутна вратата, за да я отвори.

Дрейвън направи една стъпка навътре в стаята, след което замръзна.

Емили седеше в голяма, позлатена вана. Беше събрала дългата си, златна коса на върха на главата си и няколко кичура от нея се къдреха над кадифените й рамена.

Светлината от дузина свещи, направени от пчелен восък, искреше върху голата й, млечнобяла кожа и устните му се навлажниха от желание да я вкусят.

В неведение за неговото присъствие, тя повдигна гъвкавата си ръка и насапуниса кърпата.

Дрейвън можеше да чуе как Емили си тананика тиха, весела мелодия, докато прокарваше материята бавно по ръката си и оставяше следи от сапунена пяна.

Тялото му незабавно реагира, докато я наблюдаваше как навежда настрани глава и докосва шията си с дългите си, фини пръсти. Прехапа устни, когато си представи какъв вкус ще има кожата й, ако я поеме между зъбите си и я опита с език.

Дъхът му се накъса, не можеше да откъсне поглед от нея, когато тя започна да сапунисва влажните си гърди с нежни, масажиращи движения. Пръстите й се спуснаха над нежните хълмчета, като подразниха настръхналите зърна и ги покриха с още пяна, което накара слабините му да станат по-горещи и твърди, отколкото някога са били.

Дрейвън не можеше да издържи на това. Несъзнателно се приближи към нея.

Върхът на меча му се удари в рамката на вратата и я извести за неговото присъствие.

Емили погледна нагоре и остана с отворена уста. После бързо се покри с ръце, като разплиска вода над ръба на ваната по пода.

Погледите им се срещнаха и останаха впити един в друг. По лицето й бавно плъзна усмивка и тя смело свали ръце от голите си гърди, като му предостави разкошен изглед към себе си, с невинен поглед.

Тогава, за негово пълно изумление, тя се изправи от водата като прелъстителна нимфа, напълно невъзмутима от голотата си.

Той не можеше да помръдне, докато пируваше от гледката на нейното кадифено тяло, блестящо като мокра коприна на светлината на свещите.

Устата му пресъхна и той прокара поглед от върха на главата й до добре оформените й гърди и тънка талия. Но това, което най-много привлече погледа му, бяха влажните, тъмно руси къдрици на мястото, където се събираха бедрата й. Къдрици, които го примамваха с обещание за влажна, гладка горещина и го приветстваха в рая.

В името на всички светни, за него тя беше най-прекрасното същество на земята.

— Чаках ви, милорд — каза тя, като лицето й омекна.

Дрейвън не можеше да говори.

Тя престъпи през ръба на ваната и го доближи с бавна, прелъстителна походка на опитна куртизанка.

Хипнотизиран, той все още не можеше да помръдне. Дори когато тя спря пред него и се протегна да го докосне по лицето. По тялото му плъзнаха студени тръпки и той й позволи да наведе главата му надолу, докато самата тя се изправи на пръстите на краката си, за да срещне устните му.

Емили притисна гърдите си срещу ризницата му, докато обвиваше ръце около врата му.

Като обви ръце около влажното й, голо тяло, той влезе в притежание на устата й и я плени изцяло. Дрейвън изстена, когато вкуси чистия мед на дъха и езика й. Ароматът на орлови нокти изпълни сетивата му и той затвори очи, като се наслаждаваше на звука от нейния приветстващ стон, докато прекарваше длани по бедрата й, за да обхване задните й части и да я притисне по-близо до себе си.

Някак, ризницата се оказа на пода в краката му и той застана напълно гол пред нея, докато тя прокарваше длани по гърдите му.

Дрейвън я обсипа с целувки, от устните по шията и до раменете й. Той застана зад Емили и прокара длани по стегнатите й гърди, когато тя изви гърба си към гръдния му кош. Зарови устни в тила й, докато тя стенеше от удоволствие.

— Искам ви, Дрейвън — прошепна тя, гласът й докара треперещото му тяло до нова висота на желание. Тя безсрамно взе ръцете му и ги постави върху гърдите си. — Правете с мен, каквото желаете.

Като отпусна глава назад, той нададе бойния си вик и плъзна ръце от гърдите й надолу по ръцете и дланите й. Дрейвън преплете пръсти с нейните, след което притисна ръцете й към стената пред нея.

Да, щеше да бъде с нея тази нощ. Да вървят по дяволите клетвата и миналото му. Поне за миг, щеше да узнае, как би се чувствал, ако принадлежи на някого. Сякаш можеше да има всичко, което желаеше.

Косата й се разстла по гръбнака й в изобилие от къдрици. Той зарови лице в косите й и просто пое опияняващия й аромат. Емили се протегна и зарови длан в косите му.

— Обичам ви, милорд — прошепна тя и по някаква причина, която той не можеше да разбере, думите й не го ужасиха.

Тогава тя се обърна, за да застане с лице към него и пое устните му със своите. Ръцете й изследваха тялото му смело, разпалено, докато се потъркваше в него, като издигаше желанието му до непознати висоти.

— Толкова сте вкусен — прошепна тя, когато се откъсна от устните му и си проправи път от челюстта към врата му, като хапеше леко плътта му. Дрейвън преглътна и си пое остро дъх през зъби, когато тя засмука кожата на врата му. После се придвижи по-надолу. По гърдите му, към корема, пъпа и след това го пое в устата си, а той си помисли, че може да умре там, където стоеше.

Само, че не го направи. Вместо това, той зарови ръка в косата й и потрепери, когато през цялото му тяло преминаха тръпки от удоволствие. Устните и езикът й го закачаха безмилостно с нажежен до бяло екстаз. И точно когато беше сигурен, че не може да поеме повече, тя се отдръпна и се изправи на крака.

Емили пое дланта му в своите и я насочи към сладкия нектар между бедрата си, където беше гореща и влажна, готова за него.

— Ела в мен, любими, където съм топла и съблазнителна — прошепна тя.

Дрейвън потрепери от поканата й и не се поколеба. Той я подпря на стената и се плъзна в нея докрай. Тя изстена в ухото му, надигна се на пръсти и след което се спусна върху мъжествеността му.

Това беше Раят. Чист, благословен рай. Такъв, какъвто никога не си бе мислел, че ще има.

Целият се разтрепери от това.

— Да, Дрейвън, да — настойчиво стенеше тя, докато нежно изцеждаше тялото му със своето.

— Емили — каза накрая той, като се наслаждаваше на усещането от начина, по който името й се плъзна по устните му, докато се дръпна назад леко, след което отново се заби дълбоко в нея.

— Милорд — отново каза тя, дори още по-настойчиво от преди.

— Емили — въздъхна той.

— Милорд!

Дрейвън стреснато се събуди, когато някой го сграбчи за рамото. Първият му инстинкт беше да събори нападателя и едва успя да се възпре, преди да се поддаде на този защитнически импулс.

Той премигна два пъти и се взря в екзотични, блестящи зелени очи, разположени върху обърканo лице. Същите котешки очи, които беше сънувал.

Емили стоеше над него, напълно облечена. А това не бе неговата стая, където се случваше съня му. Това бе старата овощна градина, която се намираше зад главната кула на замъка.

— Добре ли сте? — попита тя.

— Да — каза дрезгаво той и помръдна тялото си, за да не й позволи да види издутината, която се издигаше като десетфутов Първомайски стълб[1].

Не знаеше кое го подразни повече, прекъсването на съня му или това, че беше хванат по средата на някаква младежка фантазия, подобна на която не бе имал, откакто бе юноша.

Как може сънищата му да го предават по този начин?

И още по-лошо, в замък пълен с хора, защо точно Емили трябваше да е тази, която го събуди?

Можеше ли да е по-засрамен?

Не, дори и ако самият папа го беше събудил.

— Сигурен ли сте, че всичко е наред? — попита отново тя. — Лицето ви е ужасно зачервено. — Тя се протегна, за да докосне челото му.

За миг, Дрейвън не помръдна. Жадуваше толкова много за докосването й, че бе замръзнал на мястото си.

Докато най-накрая сетивата му се пробудиха. Той скочи на крака и остави достатъчно разстояние между тях, защото ако тя го докоснеше, докато топлината от съня все още го измъчваше, можеше много лесно да се поддаде налялото си и да я вземе точно там, където стоеше.

— Добре съм — настоя той, като благодари на всичко свято за дългата си туника, която скриваше засрамващото състояние, в което се намираше от неочаквания й поглед.

— Сигурен ли сте, че раната ви не се е инфектирала?

Дрейвън скръцна със зъби при напомнянето за това, което се беше случило тази сутрин. Първо й беше позволил да го разсея до толкова, че да бъде ударен, а сега…

Какво, по дяволите, не беше наред с него? Винаги владееше изцяло себе си.

Емили се наведе пред него и вдигна книгата, която бе чел, преди да заспи. Овалното деколте на роклята й беше такова, че без да осъзнава, тя му предостави гледка на дълбоката долчинка между гърдите й и на сочните, съблазнителни хълмчета, които се надигаха примамливо. Дъхът му спря от мекотата на кожата й.

А проклетото му тяло стана дори още по-твърдо!

Проклинайки под носа си, той се опита да се разсее и погледна право към ронещото се парче мазилка, паднало от стената зад нея и прасето, което припкаше свободно извън кочината си.

Не помогна. Дори поне малко.

— Пиер Абелар[2]? — попита тя, а мекият й глас го омагьоса толкова много, че по невнимание срещна любопитния й поглед.

Тези очи…

Какво в тях го омайваше толкова? Бяха дълбоки, тревистозелени и блестяха с такава вътрешна светлина и дух, каквито той не можеше да назове.

И внезапно тези очи станаха обърканн.

Той се срита мислено и отговори на въпроса й с първия глупав коментар, който му дойде на ум.

— Намирате за странно, че чета писанията на монах?

Защото точно там, докато стоеше пред нея и наблюдаваше как слънцето осветява златната й коса, монашеските мисли бяха много далеч от ума му.

— Намирам за странно, че изобщо четете.

— Бих отбелязал същото и за вас, милейди — отговори грубо той и взе книгата от ръката й. — Не мислех, че Хю би си направил труда да изучи дъщерите си.

— Мога да кажа същото за Харолд — Емили прехапа устни, веднага след като думите се изплъзнаха от устата й и видя гнева, който пламна в очите му.

Нямаше намерение да го засяга.

— Исках да кажа…

— Разбрах какво искахте да кажете, милейди — отвърна той с твърд, официален тон.

Не това беше начина, по който искаше да протече случайната им среща. Но все пак, тя не очакваше графът да бъде толкова раздразнителен. Особено след нежността в гласа му, когато произнасяше името й, докато се опитваше да го събуди.

Какво ставаше с него?

Опитвайки се да поправи каквато й обида да бе нанесла по невнимание, тя обясни за необичайното си образование.

— Баща ми е помислил, че ще е мъдро да се научим да четем, за да е сигурен, че нашият управител никога няма да го измами с парите му. Винаги е усещал, че учената жена е тази, която е полезна.

Очите му потъмняха от горчивина.

— А баща ми вярваше, че докато управителят се страхува за живота си, няма да посмее да измами своя господар, образован или не.

Тези думи отговаряха на онова, което винаги беше слушала за лордовете на Рейвънсууд. Тяхната студена жестокост беше станала легендарна много отдавна.

И все пак, тя не можеше да си представи жизнения Денис да се страхува за живота си. Всъщност, той изглеждаше много доволен от служебното си положение.

— Това още от ужасния ви хумор ли е? — попита тя, като си спомни, какво й беше казал Саймън за Дрейвън.

Изразът на лицето му не се промени изобщо.

— Ще откриете, че нямам чувство за хумор. Поне не и такова, за което да знам.

Емили замълча. Не знаеше какво да каже след такова изявление. Вместо да се излага повече, тя бързо смени темата на разговора.

— Всъщност дойдох да ви намеря, защото исках да ви благодаря затова, което направихте.

— За това, което съм направил?

— Замъкът — каза тя и пристъпи към него. — Това е повече, отколкото аз… — гласът й занемя, когато погледна нагоре към очите му. Толкова отблизо те не изглеждаха мразовито сини, както беше забелязала в началото, а бяха странна смес от сини нюанси.

Никога не беше виждала очи като тези. Напомняха й за стъклописен прозорец. Виж ти, имаше дори червено петънце в лявото му око, точно под зеницата.

Погледът му се изостри, точно по начина, по който и този на Тийодор, точно преди да се опита да я целуне.

Емили остана напълно неподвижна, едновременно разтревожена и изплашена, че и той може да се опита да го направи.

Лорд Дрейвън беше толкова едър в сравнение с нея, а никой никога не бе считал фигурата й за незначителна.

Всъщност, баща й беше едва инч по висок от нея, а тя едва достигаше до раменете на лорд Дрейвън.

Лек повей на вятъра помилва тъмните къдрици на косата му. Погледът му се спусна към устните й и тя видя суровия глад в очите му. В този момент й се прииска да почувства устните му върху своите, да вкуси същността на този мъж.

Бездиханна, тя облиза устни, в очакване на целувката му.

Главата му се наведе съвсем леко и той разтвори устни.

Точно когато беше сигурна, че ще я целуне, той се изправи рязко.

— Трябва да тръгвам — каза остро той и сложи книгата си под мишница.

Раздразнена от неговото отхвърляне, тя го гледаше как я заобикаля и поема към централната кула на замъка.

Емили постави ръце на устните си и го проследи с поглед как се отдалечава.

— Няма да бъде лесно — промърмори под носа си тя.

Как щеше да го накара да се влюби, ако той отказваше да стои близо до нея? Обезкуражена, но не и обезсърчена, тя се отправи обратно към замъка.

Тъкмо влизаше, когато оръженосецът на Дрейвън почти връхлетя върху нея.

— Извинете ме, милейди — каза той. — Трябва да приготвя коня на Негова светлост.

Емили се намръщи, когато момъкът се спусна към конюшнята. Нейното смайване се удвои, когато влезе в залата и чу двама рицари да говорят.

— Мислех, че няма да се отправяме към Линкълн през следващите две седмици?

— Изглежда Рейвънсууд е променил намеренията си.

Другият рицар изръмжа леко.

— Изморих се от това пътуване. Току-що се върнахме от Лондон.

— Ако бях на твое място — каза другият рицар, с предупредителен тон в гласа си. — Нямаше да говоря толкова силно, за да не ме чуе той. В противен случай, ще си останеш на стража през следващите два месеца.

Те продължиха разговора си, докато минаваха покрай нея и излязоха през главната врата.

Преди да осъзнае какво става, тя чу гласа на Саймън от стълбите.

— Какво имаш предвид с това, че ще пътуваш за Линкълн?

— Знаеш, че кралят ми нареди…

— Но сега ли? — почти изрева Саймън.

— Сега е подходящ момент, като всеки друг — каза Дрейвън с нисък, почти смъртоносен тон.

Саймън изсумтя.

— Заради нея, нали?

Сърцето на Емили подскочи при думите му. Забърза към стената вътре в залата, притисна се към нея и се заслуша внимателно.

— Не бъди глупав — изръмжа Дрейвън. — Казах ти, че дамата не означава нищо за мен.

— Тогава защо избързваш с пътуването?

— Защото така искам.

— И защо така?

— Саймън, остави това. Тръгвам за Линкълн. Дамата е твоя грижа, докато се върна. Вярвам, че ще се погрижиш за нейната безопасност?

— Да, ще се погрижа. Но да знаеш, Дрейвън, не можеш да бягаш от нея вечно. Рано или късно, ще трябва да се върнеш.

Тя чу Дрейвън да спира точно от другата страна на стената, на която се бе опряла тя.

— Мислиш ли? Вярвам, че се подготвя кръстоносен поход в Нормандия. Може би…

— Хенри никога няма да те освободи от служба при него толкова дълго, че да отидеш на кръстоносен поход и ти много добре го знаеш.

— Ще бъдеш изненадан какво би направил кралят, ако го поискам от него.

Имаше няколко секунди мълчание, преди Саймън да проговори отново.

— Добре тогава, отивай в Линкълн. Но да знаеш, никога не съм смятал, че ще доживея деня, в който ще те видя да отстъпваш заради нещо, а най-малко да се измъкваш заради жена.

Тя обърна глава и видя как Саймън крачи гневно към вратата и я затръшва. Скоро, след като вратата се затвори след него, тя чу приглушените думи на Дрейвън.

— А аз никога не съм мислел, че ще намеря жена, която да искам толкова отчаяно — въздъхна той, изпълнен с копнеж. — Красавице, ти си коварна примамка със смъртоносна кука, а тази риба няма друг избор, освен да избяга, преди да бъде уловена.

Емили се притисна към стената, когато той се спусна по стъпалата и последва Саймън.

— А аз никога не съм мислел, че ще намеря жена, която да искам толкова отчаяно.

За разлика от забележките на Тийодор, който постоянно се обръщаше към нея с подобни коментари, думите на Дрейвън бяха специални, заради това, че той никога не бе имал намерение друг да ги чуе. В нея се надигна непозната нежност. Такава, която не можеше да определи и не бе наистина сигурна защо я чувства.

Това бяха просто думи. И все пак…

Бяха специални.

Емили се усмихна. Ако той наистина се чувстваше така, тогава за нейната цел имаше надежда.

Но не и ако му позволеше да избяга.

---

[1] Украсен с цветя и ленти кол, около който се танцува на първи май в Англия. — Б.пр. ↑

[2] Пиер Абелар (1079 — 21 април 1142 г.) е френски философ, теолог и поет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Милорд?

Дрейвън се извърна от коня си, когато чу гласа на Емили. Злочест късмет! Само да имаше още една минута и вече щеше да е яхнал коня, и да е далеч от обсега й.

— Милейди? — попита той с глас, който беше на границата между обуркан гняв и закачливост.

Тя застана пред него и погледна въпросително натоварения му кон.

— Напускате ли?

— Имам кралски задължения в Линкълн.

— Линкълн? — повтори Емили. Очите й бяха широко отворени и примамващи. — О, винаги съм искала да отида до Линкълн. Чувала съм, че там имат най-чудния панаир по това време на годината.

— Имат — каза Саймън, като се появи иззад нея. Той погледна многозначително към Дрейвън и продължи да говори. — Един от най-големите в областта.

— Наистина ли? — попита тя.

— Панаирът си е панаир — измърмори Дрейвън, вбесен, че Саймън се е осмелил да се опита да го манипулира по този начин. — Всички те са еднакви.

Тя изглеждаше съблазнителна, предизвикателна и толкова сладка, че в момента нямаше нещо, което той да искаше повече от това нежно да захапе плътта й, за да види дали наистина е намазана с мед или светлозлатистият отблясък, бе просто истинският цвят на кожата й.

— Не бих могла да знам, милорд — каза меко тя и лицето й посърна от тъгата, която я обхвана. — Никога не съм била на панаир.

През него премина някаква странна болка. Почувства силен бодеж в сърцето, заради това, че тя щеше да изпусне нещо, което очевидно искаше да види.

— Никога? — попита Саймън със слисан глас.

Дрейвън погледна брат си.

— Никога — каза тя и върна вниманието на Дрейвън върху себе си. Долната й устна се издаде леко напред и се нацупи очаровател но. — Баща ми не би го позволил. Казва, че на панаира не може да се намери нищо, освен разврат. — Тя погледна към Дрейвън. — Толкова ще се радвам да видя панаир, поне веднъж.

Дрейвън едва чу думите й, защото вниманието му беше пленено от блясъка в очите й и от влагата на устните й. Пленено от образа на самия него и това как захапва прелъстителната долна устна между зъбите, за да вкуси сладостта на устата й.

— Дали ще е възможно да ви придружа? — попита тя.

„Да“, почти се изплъзна от устата му, преди да се спре.

„Да?“, присмя се той на предателския си ум. Тя беше единствената причина той да се отправи към Линкълн! Ако я вземеше със себе си, щеше да обезсмисли цялата идея на пътуването.

— Не, милейди — каза той и сграбчи поводите на коня. — Това е невъзможно.

— Но милорд…

— Имам да изпълнявам кралски задължения — каза той много по-грубо, отколкото имаше намерение.

— Оу — Лицето й посърна и мъката, която видя в очите й го проряза.

Дрейвън не искаше да я прави нещастна, още по-малко, отколкото искаше Хенри да отнеме живота му. И поради някаква причина, която не можеше да назове, нейното щастие бе станало важно за него.

— Ами ако аз дойда с нея? — попита Саймън. — Мога да следя за благополучието на дамата, докато ти се грижиш за работата си.

Дрейвън присви очи към брат си. Да не би мъжът да искаше да го види мъртъв? По-скоро, Саймън трябваше да му забие нож в гърба, отколкото да предизвиква гнева на Хенри на главата си. Последното нещо на земята, което искаше Дрейвън, бе да бъде обесен, влачен и разкъсан заради жена.

Лицето на Емили незабавно грейна при вероятността да се присъедини към него.

— О, моля!

Вътрешностите му се присвиха при сладкия й глас и изражението на очакване върху лицето й. Как можеше да й откаже

толкова проста молба?

Той направи грешката да я погледне отново. Тя задържа длани, притиснати към гърдите си и прехапа устни, сякаш един отказ от него щеше да я накара да избухне в плач.

— Мога да си опаковам багажа, преди да разберете — каза тя развълнувано. — И обещавам, че няма да ви бъда в тежест. Та, вие дори няма да забелязвате, че съм наоколо. — Той се усъмни в това. Тя имаше ужасния навик да завладява мислите му. — Моля ви! — умоляваше тя.

Това беше лоша идея. Осъзнаваше го все по-ясно с всеки дъх, който поемаше и все пак не успя да намери сили в себе си да я разочарова отново.

Все някога трябва да умреш.

Да, но има много по-привлекателни начини. Привлекателни може би, но все пак го имаше и израза на щастие върху лицето й. Освен това, той можеше да стой надалеч от Емили в Линкълн и да принуди Саймън да се грижи за нея. А освен това, там щеше да бъде и жената на Орик, която да я развлича.

Да, можеше да стои настрана от нея. Щеше да го направи.

— Много добре, милейди. Ако побързате, ще изчакам.

Тя му дари бляскава усмивка, която го накара да почувства слабост в коленете си. Или може би в главата.

Да, определено не беше добре с главата, щом й позволи да го придружи.

— Благодаря ви! — въздъхна тя, след което направи най-неочакваното нещо. Повдигна се на пръсти и леко го целуна по бузата.

Цялото тяло на Дрейвън изригна в пламъци и му отне всяка унция от контрола му, за да не я придърпа към себе си и да й даде много по-задоволяваща целувка.

Тя отстъпи назад, усмихна се отново, след което се обърна и се втурна по стълбите. Бузата му гореше от целувката й и Дрейвън наблюдаваше как бедрата й се полюшват, докато изкачваше стълбите и изчезна на вътре.

Беше му неприятно да го признае, но дамата имаше най-привлекателните задни части, които беше виждал. В този миг сънят му се появи отново в съзнанието му със зашеметяваща яснота и той в

действителност можеше да се закълне, че се чувства разположен между копринените й бедра.

Той стисна зъби и потрепери. Това щеше да е едно дълго, много дълго пътуване.

Саймън пристъпи напред и го потупа по рамото.

— Няма нищо по-хубаво от това да направиш една девойка щастлива, нали?

— Да, със сигурност е така.

Саймън повдигна озадачено вежда.

— Но пронизването на брат ми, който се меси в чужди работи, определено би било по-хубаво.

Саймън се засмя.

— Тогава по-добре да отида да приготвя багажа си, така че да не съм пред погледа ти следващите няколко минути.

— Отивай, Саймън и през това време, направи всичко възможно да намериш здравия си разум и донеси и него.

Два часа по-късно, Дрейвън и мъжете му дори не се бяха качили на седлата си, докато чакаха дамата. Дори Саймън започваше да изглежда раздразнен.

— Какво, по дяволите, й отнема толкова време? — изръмжа Дрейвън, докато крачеше пред стъпалата.

— Дрюс — извика той оръженосеца си. — Отиди при дамата отново и й кажи, че трябва да сме на път преди падането на нощта. Ако не е дойде тук веднага, ще я оставя.

— Да, милорд.

Дрейвън се обърна да погледне Саймън.

Брат му отклони смутено поглед и размърда крак.

Вратата на главната кула се отвори.

— Ето я, милорд — каза Дрюс.

Дрейвън погледна зад рамото си и замръзна.

Емили се спусна по стълбите като грациозен ангел, в тъмнозелена рокля и воал. Слънчевата светлина се отразяваше от златния й колан, който подчертаваше нежното полюляване на бедрата й. Тя погледна към него със заслепяваща усмивка и целият му гняв към нея се изпари.

Докато не видя двата сандъка, които бяха зад нея.

Това беше абсурдно! Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да влачи със себе си фургон. Той бе човек, който винаги е пътувал с малко. Отиваше за където е тръгнал и бързо се връщаше.

Вземаше само това, от което се нуждаеше.

В името на всичко свято, той нямаше намерение да се бавят, само за да може тя да вземе целия си гардероб. Достатъчно лошо бе да го кара да чака, но това… това беше нелепо и нямаше да бъде подлаган на повече изпитания!

Гневът му нарасна.

Какво си мислеше тя, че е това? Игра?

Добре, той щеше да й покаже, че не е някой, с когото може да си играе. Той беше мъж на действието. Такъв, който контролира съдбата си и всички около себе си. Нямаше да бъде направен за посмешище от една жена.

— Какво сте опаковали? — попита той с измамно спокоен глас, като съкрати разстоянието между тях.

— Само най-необходимото, милорд — каза тя, като погледна невинно към него.

Саймън се засмя гръмогласно.

Дрейвън присви очи към сандъците.

— Не можем да носим всичко това. Трябва да го оставим.

— Но милорд…

— Не, лейди, няма да отстъпя пред това.

— Но…

— Една рокля, един воал и от каквито лични неща имате нужда. Това е всичко. — Той отиде до коня, който Дрюс бе оседлал за нея и издърпа дисагите от там. — Каквото се побере тук, може да го вземете. Всичко останало ще бъде оставено.

Тя изглеждаше в недоумение.

— Само роклята ми ще ги препълни.

— Това е всичко, което ви е позволено.

В очите й заискри гняв.

— Това е жестоко! Така ли бихте третирали краля?

— Да, точно така, в интерес на истината. — И обикновено получаваше също и раздразнението на Хенри.

— Добре — каза тя и взе дисагите от ръката му. — Ще си получите заслуженото, когато изостана след вас.

Дрейвън остана поразен. Само една жена можеше да използва такава логика!

— Ако държите да ви припомня, аз по начало не исках да идвате с нас.

— Не смейте да ми говорите така — отбранително каза тя, застана на пръсти и го погледна право в очите.

Никой преди не бе заставал пред него така и той намери това за…

Забавно, всъщност, помисли си той, когато част от гнева му изчезна. Много по-забавно, отколкото можеше да си помисли.

Дори Саймън се свиваше под тежестта на гнева му. Но не и Емили. Тя не отстъпваше, бе като рицар, въоръжен за битка.

— И — каза тя, като натърти на думите си. — Ще дойда, така да знаете! Няма да ви позволя да ми отнемете приключението. Ще му се наслаждавам въпреки вас.

Тя повдигна брадичка в последен опит да покаже смелост и се обърна рязко, сякаш достойнството й бе силно накърнено.

Очите й се присвиха, когато повдигна капака на сандъка, който бе най-близо до нея и зарови из него, докато не намери тъмносиня рокля, подходящ воал, четка и гребен.

Емили направи голямо представление с подбирането на дрехите си. Последните две неща повдигна между палеца и показалеца си, погледна към него и ги сложи в дисагите. Отне й малко време, докато се опитваше да ги затвори и когато приключи ги върна върху ръката му.

— Изглежда вече съм напълно готова — каза тя. — Макар че имам един въпрос.

Дрейвън нямаше търпение да го чуе.

— И той е?

— Може ли прислужницата ми да дойде с мен или тя също ще бъде оставена тук?

Макар действията и думите й да го развеселиха, той не посмя да й го покаже. Дори Емили да си мислеше, че има власт над него, независимо колко смела можеше да бъде, той не смееше да поеме риска от това, тя действително да го изкара извън контрол.

— Милейди, нямате ли никакъв разум, че ме предизвиквате по този начин?

— Ще откриете, че имам много здрав разум, но няма да бъда нагрубявана от вас или някой друг мъж, заради това.

— Нагрубявана? — повтори той невярващо. — Мислите ме за грубиян?

— По какъв друг начин може да го наречете? Вие очаквате целият свят да танцува, когато щракнете с пръсти. Знаете ли, милорд, има и други хора тук, освен вас.

Дрейвън усети как челюстта му увисна.

— Мога със сигурност да кажа същото за вас.

Вместо да бъде обидена, тя му отправи сладка, измамна усмивка.

— Откровено признавам, че съм разглезена. Баща ми и сестрите ми го повтарят често. Затова ще помоля за вашето снизхождение. Може ли прислужницата ми да дойде с нас или да я изпратя обратно вътре?

Това беше добре изиграно, помисли си той, докато я наблюдаваше. Често бе чувал хората да отбелязват, че някой е чаровен, но това беше първият път, в който някога беше ставал свидетел. Не беше чудно, че баща й я беше разглезил. Как можеше някой да остане равнодушен пред такъв сладък, невинен поглед, докато признаваше грешките си и молеше за снизхождение?

— Вземете я.

— Благодаря ви.

Главата й бе вдигната високо, когато мина покрай него, за да отиде до коня си.

Саймън се засили да й помогне, но Дрейвън го избута.

— Ако аз съм единственият, когото тя обижда, тогава аз трябва да съм този, който ще я сложи на задника й — каза той под носа си.

Саймън знаеше кога не трябва да се смее, затова само прочисти гърлото си.

— Ще видя дали прислужницата й е настанена.

Когато Дрейвън приближи Емили, не можеше да пропусне предизвикателството в очите й или удоволствието, което бе получила от това, че го надхитри.

— Нарочно ли ме накарахте да чакам? — попита той.

Тя му отправи слаба усмивка.

— Прислужницата ми каза, че една дама трябва да накара мъжа да я чака. Ако той я очаква прекалено дълго, тогава е много по-вероятно да се наслади на присъствието й.

— Е, ако удоволствието е най-вече в очакването, тогава същото може да се каже и за неприятностите.

— Да не би да флиртувате с мен? — подразни го тя.

Дрейвън стана сериозен. Да, той наистина флиртуваше с нея! Той, който никога преди не бе опитвал това, всъщност го правеше сега и то с жена, която щеше да бъде неговата смърт.

— Никога не флиртувам — каза той, след което постави ръце на кръста й.

Дребните й кости го изумиха. Тя почти не тежеше. Ръцете му изглеждаха огромни, в сравнение с размера на бедрата й и той можеше да почувства горещината на кожата й през плата на роклята й. Какво си мислеше? Трябваше да позволи Саймън да направи това.

Но не го направи.

Отдаден на действието, той се опита да го приключи колкото може по-бързо. Повдигна я от земята и я постави на гърба на коня й.

Той отклони погледа си от благодарствената й усмивка и направи грешка да погледне крака й в точния момент, в който тя нагласяше полата около себе си. Тя му показа гледката на единия си изящен глезен, обут във фин вълнен чорап, който също така очертаваше прасеца й.

Дрейвън потисна проклятие, когато тялото му реагира инстинктивно. От малкото, което бе видял, тя имаше красив крак и нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие, от това да повдигне полата й и да изследва цялата му дължина с устни. С език.

Стискайки зъби, той изтръгна мисълта от ума си. Нямаше повече да мисли за глезена, за пръстите на краката й, за… каквото и да е.

Тя щеше да бъде пропъдена от мислите му!

Той я остави, запъти се сериозно към коня си и го възседна. Веднага, след като Саймън се метна на своя, той даде сигнал да започнат пътуването.

Емили яздеше в мълчание. Но умът й препускаше през всичко, което се беше случило.

Лудост е да го дразниш. Щастливка си, че не те удуши заради поведението ти и то пред неговите мъже! Какво щеше да каже татко?

Ами, той щеше да бъде доволен, след като бе натрила носа на противника му, но ако беше някой друг мъж, баща й щеше да е ужасен от поведението й. В действителност и тя самата беше.

Поне малко.

Но нямаше никакво съмнение, че в очите му бе пламнало възхищение, когато тя застана пред него.

А когато я докосна…

Тялото й все още потрепваше от спомена. Ръцете му бяха толкова силни, сигурни и той я бе повдигнал без никакво усилие. О, беше прекрасно да бъде в ръцете му, дори за толкова кратко време.

Точно тогава тя реши окончателно. Той беше нейната роза. Макар да се беше проявил като грубиян, тя искаше да бъде неин съпруг, защото никой друг, никога не бе карал сърцето й да препуска така, както той.

То препуска от страх, заспори умът й.

Не, разубеждаваше се тя. Не беше страх това, което чувстваше в негово присъствие, беше нещо друго. Нещо, което не можеше съвсем да назове или определи.

Но със сигурност бе нещо, което искаше да изследва надълбоко и свободно. И щеше да го проучи.

Той може и да бе воин, който нямаше равен на себе си в битка, но тя планираше да бъде воин, който няма равен на себе си за неговото сърце. Щеше да изчисти трънните на розата и да пребори ледените погледи, за да види дали душата под тях може да бъде достигната. И ако беше така, тогава можеше да предяви претенции към него или нещо друго.

— En garde, mon seigneur[1] — прошепна тя, докато наблюдаваше скования му гръб. — В битката за вашата обич, несъмнено ще изляза победител.

---

[1] Внимавайте, милорд (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

За изумление на Дрейвън, те всъщност успяха да преминат през гората, преди да падне нощта. Но не стигнаха далеч. Вместо да намерят град или село, където биха могли да починат удобно през нощта, те бяха принудени да направят лагер на малка поляна.

Той предположи, че Емили ще се оплаква от условията, но вместо това тя изглежда бе възхитена от възможността за нощуване на открито.

Докато хората му подготвяха шатрата й, тя обикаляше наоколо със сияеща усмивка, докато той се погрижи за конете им. Лейди Емили проявяваше интерес към всекиго и всичко.

Всъщност, той никога преди не бе мислил за това, колко сложно може да бъде вдигането на шатра, докато тя не го спомена на неговия рицар Александър.

— Впечатлена съм — каза тя на рицаря. — Много сте опитен в това. Та, вие го правите да изглежда толкова лесно.

Той усети как го пробожда ревност. Дрейвън погледна към нея подозрително и видя как се отдалечава от неговия рицар, а след това се навежда, за да откъсне самотно глухарче от земята. Мекият плат на роклята прегръщаше хълбоците й и му предоставяше прекрасна гледка.

Той стисна зъби и бързо отмести поглед, но не и преди да забележи силния интерес на хората си към нея.

Смъртоносният му поглед, отправен към тях, ги върна обратно към работата.

Дори няма да забелязвате, че съм наоколо. Той се сви, когато си припомни думите й. Да я игнорира щеше да бъде като да игнорира ада.

Особено след като адът бе в скута му.

— Красиво е, нали? — попита Емили, докато се приближаваше към него, държейки глухарчето в ръце.

Дрейвън се намръщи, докато разседлаваше Голиат.

— Лагерът ли?

Тя завъртя очи.

— Гората, глупчо.

Глупчо? Той? Дрейвън се намръщи още повече.

Тя му хвърли особен поглед, после се засмя.

— Какво? — попита той.

Емили погали челото и гривата на Голиат, докато той се протегна за четката. Когато Дрейвън се изправи, тя каза:

— Обзалагам се, че плашите малките деца с този страшен поглед.

Той се спря. Трябваше ли да се обиди?

Не беше съвсем сигурен. Не изглеждаше тя да иска съзнателно да го обиди и все пак, как иначе трябваше да приеме такъв коментар?

— Моля? — попита той.

Тя уви ръката си около врата на коня му, наведе се напред към него, сякаш щеше да му сподели страшна тайна.

— Изглеждате толкова строг, милорд. Трябва да се поотпуснете повече.

Въпреки че това бе самата истината, той отвърна:

— Бих казал, милейди, че не ме познавате достатъчно добре, за да размишлявате относно моята природа:

Тя погледна настрани към него, докато си играеше лениво с гривата на Голиат.

— Ще откриете, че имам доста добра интуиция за хората.

— Така ли?

— Да, всъщност доста.

Дрейвън спря четкането и я погледна.

— Тогава вашата интуиция трябва да ви казва, че аз не съм човек, с когото можеш да се шегуваш.

— Наистина — каза тя, отстъпи леко назад и погали Голиат, когато конят зарови муцуната си в рамото й.

— Тогава защо се шегувате с мен?

— Защото ми доставя удоволствие.

Той примигна от неочаквания отговор. Тя бе смела, честна жена, признаваше й го. Но той не знаеше какво да прави с такъв човек. Повечето хора около него бяха сдържани в най-добрия случай, а в най-лошия — измамни.

— Доставя ви удоволствие да ме дразните? — попита той.

Усмивка й стана дяволита и топла.

— Не се ли забавлявате от моето дразнене?

— Не, какво ви кара да мислите така? — попита той, шокиран да открие, че дълбоко вътре в себе си, наистина се забавляваше.

Тя сви рамене.

— Не знам, това е по-скоро чувство, което ми казва, че се радвате на моето дразнене, независимо от вашето отричане.

Може би тя имаше интуиция, както твърдеше. И все пак, нямаше намерение да я насърчава.

Той започна да четка гърба на Голиат.

— Вие сте странна, милейди.

— Наред с другите неща.

Дрейвън отново спря, като чу нотката на копнеж в гласа й. Той погледна към нея.

— Като например?

Тя взе глухарчето в ръката си и го прокара по челюстта му. Хиляди тръпки се спуснаха по него, но дали от нежната милувка или топлината на нейната усмивка, не беше сигурен. Единственото, което знаеше бе, че горещият поглед в очите й го накара да набъбне.

— Ще трябва да разберете сам, милорд. През следващата година.

И с тези думи тя се отдалечи от него.

Дрейвън я наблюдаваше как се оттегля, а тялото му бе толкова кораво, че му причиняваше болка, като опъваше мъчително внезапно отеснелите му панталони.

Тя бе наистина удивителна.

Емили хвърли един поглед към него през рамо. Дрейвън бързо отмести своя, за да не го улови как й отправя нежни погледи, като някой оръженосец, който за първи път е зърнал красиво лице.

Той й обърна гръб и все още не можеше да забрави начина, по който тя го гледаше. Въпреки себе си, той се улови, че очите му се връщат отново на мястото, на което стоеше тя.

За негово разочарование, тя вече не беше там, а бе застанала зад слугинята си, където двете обсъждаха нещо.

— Толкова по-добре — въздъхна Дрейвън и погали челото на коня. Той не искаше вниманието й. Наистина не го искаше.

Късно същата вечер, всички седяха около огъня, докато завършваха скромната си вечеря от печен заек, хляб и варени листа от глухарче.

Емили току-що бе свършила с яденето, когато Дрейвън усети очите й върху себе си. Той вдигна поглед от паницата си и видя как се взира право в него. Нейната топла, гостоприемна усмивка, изпращаше огън към слабините му.

— Кажете ми, милорд — започна тя с глас, опасно близък до мъркане. — Какви задължения трябва да изпълните в Линкълн?

— Трябва да прегледам данъците на Орик, барон на Линкълн.

— Орик? — каза тя щастливо. — Той е един от най-близките приятели на баща ми. Познавам го откакто се помня. — Усмивката й стана по-широка. — Когато бях малка, той ме носеше през залата на баща ми на раменете си. Сестра ми Джоан седеше върху раменете на баща ми и се преструвахме, че участваме в турнир.

Тя прехапа устни, а погледът й се замъгли, докато си спомняше тези щастливи мигове.

— Нямам търпение да го видя отново.

Вътрешностите на Дрейвън се обърнаха от думите й. Ако това, което кралят, подозираше относно барона, се окажеше истина, вече нямаше да му налага да се страхува от желанието си към Емили. Защото тя щеше да го намрази силно.

— Защо трябва да преглеждате сметките му? — попита тя.

Дрейвън се напрегна. Как да й каже, че мъжът, когото толкова обичаше, може да се окаже крадец на средства, предназначени за кралската хазна? Особено, когато наказанието за това беше смърт.

— Защото кралят ми нареди — просто каза той, ужасен от пътуването и от това, което можеше да последва.

Тя се намръщи, докато осмисляше думите му.

— Кралят не го подозира в…

— Просто трябва да прегледам документацията му — прекъсна я Дрейвън.

Емили кимна, но от притеснението в очите й, можеше да каже, че е разбрала, че не бе искрен с нея. Дрейвън въздъхна. Той никога не бе лъгал някого и се притесняваше, че го направи сега. Особено с нея.

Замисли се за живота си, без да знае защо. Повече, отколкото разбираше защо, сегашното й потиснато настроение му причиняваше

болка, заради думите или действията, които щеше да каже или предприеме, за да я направи щастлива отново.

Той изхвърли мисълта от съзнанието си и се концентрира върху изяждането на храната си.

Имам задължения за изпълнение. Задължения, които включват това да стоя далеч от лейди Емили.

Пристигнаха в Линкълн два дни по-късно.

Докато влизаха в двора на замъка Лауринуик, ги посрещна рояк слуги, които тичаха, за да се погрижат за конете им и да разопаковат вещите им.

Барон Орик излезе забързано от централната кула, като препасваше меча си. На четиридесет и осем години, баронът беше строен, изискан мъж, с гъста брада. Носеше синьо-сива туника и ги посрещна в подножието на стълбите със зачервени бузи.

Орик отметна с ръце сивата си коса, като се опитваше да укроти буйността й, преди да се присъедини към тях.

— Милорд графе — каза Орик, докато го приближаваше. — Очаквах ви след две седмици.

— Моите извинения — каза рязко Дрейвън. — Изникна нещо.

Да, и то от момента, в който срещна малката палавница и дразнещите й методи.

Дрейвън промени позата си, опитвайки се да облекчи част от причинения му дискомфорт.

Баронът изглеждаше малко нервен, докато се оглеждаше наоколо.

— Тогава ви приветствам с добре дошли.

Баронът видя Емили, яхнала малката си кобилка.

— Лейди Емили от Уоруик? — попита той невярващо.

Емили подари една от най-спиращите дъха усмивки на Орик и въпреки че баронът почти двадесет години бе негов сеньор и женен мъж, Дрейвън почувства неочаквано срязване от начина, по който го погледна. Както и внезапен порив да удуши човека, за това, че предизвиква усмивката й, усмивка на чиста обич.

— Лорд Орик! — каза тя засмяно, докато баронът й помагаше да слезе. — Колко добре изглеждате!

— А вие сте красива както винаги, милейди — каза той, държейки ръцете й така, че да може да я огледа хубаво.

Дрейвън присви очи. Как смееше да я оглежда така безочливо! Всъщност, Емили изглежда сякаш се перчеше пред мъжа.

Той стисна юмруци, когато желанието да удуши малкия човечец, стана по-силно от преди.

Орик целуна ръката й.

— Но кажи ми, Емили, защо си тук?

— Тя е моя повереница — каза Дрейвън и гласът му прозвуча много по-строго, отколкото имаше намерение.

Лицето на Орик пребледня, докато погледна първо към Дрейвън, а след това към нея. Веждите му се свиха от безпокойство и страх.

— Баща ти?

— Той е добре — добави Емили, когато баронът постави ръката й в своите. Тя го потупа по ръката нежно. — Аз съм по-скоро политически заложник на лорд Дрейвън, отколкото повереница.

Челото на Орик се набръчка.

— Кралят е позволил това?

— Кралят нареди това — поправи го Дрейвън.

Той не пропусна проблясъка на тревога, която премина през лицето на барона, миг преди той да я прикрие.

— Е, каквото и да е довело вашата приятна особа в залата ми, милейди, аз съм благодарен. Откакто дъщеря ми се омъжи, преди три години, силно се нуждая от младежка компания. — Орик покри ръцете й със своите и я поведе нагоре по стълбите.

Докато Дрейвън ги следваше, Саймън се присъедини към него.

— Дразнещо, а?

— Какво? — попита Дрейвън през зъби.

— Начинът, по който изглеждат толкова щастливи заедно. Знаеш ли, разбрах, че новата съпруга на Орик е на възрастта на Емили. Ето защо, ако нещо се случи на баронесата, Емили лесно може да се окаже булка на Орик.

— Млъквай, Саймън.

Докато влизаха в залата, Орик извика съпругата си.

— Кристина, трябва да дойдеш и да видиш кой пристигна току-що на прага ни.

Дрейвън се обърна към звука от стъпките, които бързаха надолу по извитите стълби от лявата му страна. Стъпките се забавиха, когато тя приближи долният край.

Две секунди по-късно, Дрейвън видя зад стената да наднича глава. Бял воал обримчваше лицето на това, което изглеждаше като херувим, с уста и бузи като на Купидон и големи кафяви очи. Дамата изглеждаше на по-малко от двадесет години, на колко точно обаче, той не можеше да каже.

— Емили! — изписка дамата развълнувано и пристъпи иззад стената, като му показа, че единствената кръгла част от нея бе лицето й. Дребното й тяло бе тънко като върба, когато тя се втурна към Емили и разпери ръцете си към нея. — О, милостиви боже!

Емили издаде някакъв странен писклив звук, докато се прегръщаха и се завъртяха по зашеметяващ начин. Той никога преди не бе чувал такъв звук от Емили и в действителност му бе трудно да повярва, че тя е в състояние да го издаде.

— О, Кристина, как си? — попита Емили, докато се отдръпваше назад, за да се огледат една друга, отгоре до долу.

— Просто чудесно — отвърна Кристина засмяно.

— Погледни се! Красива както винаги.

— Не толкова красива, колкото теб.

— Да, такава си.

— Не.

— Колко дълго ще правят това? — Дрейвън попита Орик с нисък глас, докато жените продължаваха да сипят похвали една на друга.

— Известно време, сигурен съм. Кристина е отгледана в дома на лейди Емили и всичко, което чувам от нея, е колко много обича Емили и сестрите й.

Орик кимна към голямата зала.

— Хайде, господа, нека дадем време на жените да подновят приятелството си и да изпием пивото си в по-малко женска среда.

Дрейвън с радост го последва, преди да е загубил напълно слуха си, заради тяхното щастливо и силно бърборене.

Орик ги заведе до столовете пред неосветеното огнище. След като бяха настанени, един слуга им донесе халби с ейл. Той все още можеше да чуе жените във фоайето, които разказваха детайли от живота си.

— Ти си повереница на граф Рейвънсууд? — Кристина изпищя. — Обзалагам се, че баща ти е полудял.

— Да, не е щастлив от заповедта на краля.

— Изненадана съм, че не се е хвърлил под копитата на коня на лорд Дрейвън, отколкото да ви позволи да…

— Мога ли да ви предложа нещо за ядене? — попита Орик любезно, отклонявайки Дрейвън от разговора им.

Дрейвън поклати глава. Седяха така няколко минути, без да казват нищо, а погледите им се стрелкаха из стаята.

Жените, обаче, продължаваха разговора си във фоайето.

— И какво става с теб, Кристина? Щастлива ли си тук?

— Да, Орик е най-удивителният съпруг… О, Ем, съжалявам, аз не исках…

— Не, не мисли за това. Знам какво е моето положение, но ти… ти цялата сияеш. Толкова съм благодарна, че бракът ви е успешен!

— Да, и чух за Джоан. Вярно ли е, че ще се омъжва?

— Да, така е.

Стараейки се да не подслушва, Дрейвън наблюдаваше барона внимателно.

Явната неловкост на барона не предпоставяше приятелски разговор. Не че Дрейвън бе особено вещ в приятелските разговори или дори недружелюбните такива.

По принцип, Дрейвън не бе бъбрив човек, в каквато и да е форма или начин.

— Хубаво време си имате — осмели се да каже Саймън. — Идеално за панаира.

— Да — съгласи се Орик, поклащайки глава. — Много приятно. Меко е, не твърде горещо или твърде студено.

Отново постояха в мълчание, като отпиваха бавно от бирите си.

— Панаирът е чудесен тази година — гласът на Кристина наруши тяхното мълчание, докато жените продължаваха разговора си. — Има един златар, който трябва да посетиш. Напомни ми да ти покажа обеците, които ми направи.

— О, как ти завиждам за това — каза Емили. — Баща ми никога не би ни позволил да си пробием ушите. Той твърде много се страхувала не би да развием инфекция от обеците и да умрем.

— Как ми се иска баща ти да се научи да не се страхува толкова за вашето благосъстояние. Защото аз никога няма да забравя времето, когато той те наби с пръчка само защото излезе на задната порта с мен, за да вземем плодове от поляната зад замъка.

Дрейвън се намръщи на думите им. Той знаеше, че Хю е прекалено покровителствен, но това излизаше извън границите на приемливото. Да не позволява на дъщеря си дори да набере плодове?

Той почувства странна болка в гърдите си. От какво друго бе лишавана Емили?

И мисълта, че баща й я е биел…

Беше хубаво, че Хю е извън обсега му сега.

— Да, помня го добре — каза Емили. — Можеш ли да си представиш колко развълнувана бях, че ще идвам тук. Та аз наистина трябваше да спя навън в гората!

— Не се ли страхуваше?

— Под защитата на лорд Дрейвън? Не, мисля, че той може да убие мечка с голи ръце.

Въпреки себе си, той усети силно чувство на гордост от думите и възхищението й.

— В действителност — продължи Емили. — Трябва да го видиш как тренира. Начинът, по който се движи, направо спира дъха ми. Никога не съм виждала по-красив и по-силен мъж. Нищо чудно, че кралица Елинор го нарича Рицарската роза. И знаеш ли, той чете за удоволствие!

Саймън се задави с ейла си, докато се бореше да не се разсмее.

Докато гледаше свирепо брат си, Дрейвън усети по лицето му да се спуска топлина.

Изчервяване? Той потръпна при тази мисъл. Девойчето го беше накарало да се изчерви?

Никога не бе правил такова нещо в живота си.

— Мислиш ли, че лорд Дрейвън…

Цялото му тяло се стегна и насочи към жените. Дрейвън се бореше да чуе останалата част от изречението на Емили, но изведнъж те снишиха гласовете си и той не успя.

Какво, по дяволите, си приказваха сега?

— Чух, че кралят е забранил турнирите — започна Орик изведнъж.

Дрейвън трябваше да захапе езика си, за да не изшътка на барона, докато се опитваше да чуе жените.

Защо, по дяволите, мъжът избра този миг, за да започне да говори?

— Да — отговори Саймън на висок глас и от блясъка в очите на брат си, Дрейвън знаеше, че го е направил целенасочено, за да прикрие думите, изречени от жените. — Изгубихме твърде много добри хора и войници в злополуки. Хенри казва, че ако трябва да участваме в такава глупост, тогава да отидем на Континента за това. Да не говорим за всички имоти, които могат да бъдат повредени, селяни, които биват премазвани, когато рицарите преминават преградите. Знаете, всички тези неща…

— Той знае, Саймън — отсече Дрейвън.

— Е — каза Емили. — Виж ги.

Дрейвън погледна през рамо, за да види как Емили и Кристина стоят една до друга зад стола му. Свети Петре, какво бяха казали за него?

Без да знаят, бяха достатъчно близо, за да го подлудят.

— Виждала ли си някога по-намръщена компания? — попита Кристина.

Емили се засмя.

— Не и наскоро.

Мъжете веднага станаха на крака и предложиха столове на дамите. Емили седна в освободения от Дрейвън стол и благоприлично нагласи полата на роклята си около себе си.

Какво бе казала тя?

— Поздравления, лорд Орик — започна Емили.

— Поздравления? — попита Дрейвън.

— Кристина очаква бебе — обясни тя.

Кристина се изчерви.

— Много съм развълнувана, но и също толкова уплашена. Нямам представа какво да очаквам.

— За първи път ли ви е? — попита Саймън.

— Да.

— Продължавам да й повтарям да не се страхува — каза Орик. — Първата ми съпруга роди шест, без никакви проблеми при всяко едно от тях.

— Но майката на Емили и двете й по-големи сестри умряха при раждането — противопостави се Кристина.

Дрейвън погледна към Емили и видя тъгата в очите й. Той усети странно желание да я утеши. Да се протегне и да взема ръката й в своята.

О, толкова съжалявам, Емили — каза Кристина бързо и постави ръката си върху нейната. — Не исках да…

— Няма проблем — каза Емили любезно и покри ръката на Кристина със своята. — Знам, че не искаше да ме нараниш. Точно, както знам, че Бог ще се погрижи за теб. Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Кристина се усмихна, след това се обърна към съпруга си.

— Орик, чул ли си, че сестрата на Емили, лейди Джоан, ще се омъжва за лорд Найлс Монклеф следващия месец.

— Найлс? — попита шокирано Орик.

Дрейвън разрови паметта си за нещо, което би могло да предизвика подобна реакция у барона. Той не знаеше нищо друго за Найлс или семейството му, освен името им.

— Познаваш ли Найлс? — попита Емили.

— Да — каза Орик резервирано. — И трябва да кажа, че съм изненадан, че баща ти е одобрил този съюз.

— И защо? Чухме само добри неща за него — каза Емили.

Орик разтърси главата си.

— Трябва да са минали десет или повече години, откакто го видях за последен път. Пътувахме към Нормандия заедно, преди смъртта на баща му. Просто имаше нещо в този човек, което не ми се нравеше.

— Е — каза Емили. — Джоан твърди, че го обича и знам, че тя няма да се откаже от брака.

Очите на Емили станаха замислени и мрачни.

— Ще ви помоля да ме извините — каза Емили, прекъсвайки Кристина. — Изведнъж се почувствах много уморена.

О, прости моята неучтивост! — каза Кристина и незабавно стана на крака. — Хайде, нека извикам една прислужница, за да подготви стаята ти, а ти можеш да починеш в моята дневна на горния етаж, докато всичко е готово.

Емили стана и последва Кристина. Те изчакаха, докато жените напуснаха залата, преди да заемат местата си.

Дрейвън остана смълчан няколко минути, като си мислеше над това, което бе чул. И тъжното, сърцеразбиващо изражение върху лицето на Емили, при споменаването на Анна.

— Коя е Анна? — попита той Орик.

— Тя беше една от сестрите на Емили, която почина преди около девет години.

Дрейвън кимна. Това обясняваше тъгата, но подозираше, че имаше още от историята. Въпреки това, сега не бе време да се спира на въпроса.

Дрейвън погледна отново към Орик.

— Е, след като знаем, че това не е социална визита, ще донесете ли сметките на управителя си?

— Сега ли? — попита Орик с паника в гласа.

Дрейвън се втренчи в него спокойно.

— Сега е добър момент, както всеки друг.

Орик преглътна, докато въртеше подгъва на ръкава си.

— Да, тогава ще ви покажа съвещателната зала.

Орик стана от стола си и се огледа нервно. Постави халбата ейл на полицата и се потупа по кесията, преди да извади месингов ключ и да ги изведе от стаята.

— Виновен е — прошепна Саймън, докато го следваха по коридора.

— Знам — отговори Дрейвън, отвратен от мисълта. В края на краищата, той нямаше конфликт с барона, който винаги се бе изявявал като достатъчно любезен човек.

Но, ако той в действителност бе откраднал полагащото се на Хенри, Дрейвън нямаше какво да стори, за да го спаси.

ГЛАВА 8

— Мислиш ли ме за глупачка? — попита Емили, докато сядаше на канапето в стаята на Кристина. Тя притискаше малка червена възглавница до гърдите си, докато излагаше плана си пред дългогодишната си приятелка.

Кристина седна срещу нея, в богато орнаментирания стол, който изглеждаше като кръстоска между дракон и крилата жаба. Тя вдигна поглед от острия връх на иглата в скута си.

Замисленото й лице, срещна очите на Емили.

— Не и за желанието ти да се омъжиш. Аз просто не съм толкова сигурна, че той е този, когото трябва да избереш. Той просто е толкова…

Емили изчака в продължение на няколко секунди. Когато стана ясно, че Кристина няма да продължи, тя й предложи дума.

— Заплашителен?

— Да — съгласи се Кристина.

— И раздразнителен?

— Да.

Емили стоеше в очакване, като гледаше приятелката си и се мъчеше да намери друга дума, с която да опише Дрейвън.

— И дистанциран?

— Да.

Дяволито, тя добави:

— Особен?

— Определено.

Емили хвърли възглавницата към нея.

— Няма „Да“?

Кристина се усмихна и пъхна възглавницата зад гърба си.

— Започна да ми става скучно.

Емили се засмя.

— Той не е толкова особен.

— Така ли мислиш? Орик казва, че в битка лорд Дрейвън става луд. Че минава през хората, като рало през сняг.

— Аз мисля, че в битка това би било добро качество.

— В битката може би, но ако го прави и у дома?

Емили повдигна вежди.

— Какво, да оре сняг ли?

— Емили, не бъди глупава!

— Знам какво искаш да кажеш — каза тя с въздишка. — Но аз никога не съм го виждала да губи търпение към някого.

— Ти току-що си се запознала с него — напомни й Кристина.

— Знам, просто у него има нещо, което ме кара да чувствам всичко… — Тя прехапа устни, опитвайки се да намери думите. — Гъделичка ме отвътре.

Кристина се усмихна знаещо.

— Не си била около много мъже, Ем, и се съмнявам някога да си била около такъв като него.

— Права си за това.

— Подозирам, че си увлечена по него.

— Увлечена? Аз? — попита Емили със смях. — Сега кой става смешен?

— Не съм смешна — каза Кристина и прекара иглата през ленената тъкан. — Това е гъделичкащото, топло, шеметно чувство, което изпитваш, когато погледнеш един красив мъж.

— Знам определението за него.

— Да, но никога не си го чувствала, обзалагам се. Как би могла? Баща ти никога не е допускал красив мъж в замъка си от страх.

Това бе самата истина. Найлс изглеждаше по-скоро като вълнест звяр, отколкото като човек. Той бе два инча по-нисък от Джоан и по-дебел от дъб, с твърда кестенява коса и гъста брада. Така и не успя да разбере привличането на сестра си от този мъж.

Емили се намръщи, докато премисляше думите на Кристина. Възможно ли е чувствата й да бъдат нещо толкова просто като обикновено увлечение?

— Може би, но какво е това между теб и Орик?

Кристина сви рамене.

— Не, да не си посмяла да млъкнеш.

Кристина се засмя.

— Прости ми — тя се върна към шието. — Орик е добър с мен. Много добър, всъщност и аз нямам причини да се оплача.

— Но не си напълно щастлива. Мога да го видя в очите ти.

Кристина кимна неохотно.

— Просто е трудно да си лягам всяка нощ с човек по-възрастен от баща ми. В интерес на истината, доведените ми деца са по-големи от мен.

Емили й съчувстваше. Познаваше много жени, които имаха същите оплаквания.

— Поне имаш съпруг — каза тя тъжно. — А скоро и дете.

Кристина вдигна поглед към нея.

— Знам колко много искаш дете. Може би, както казваш ти, лорд Дрейвън не е толкова лош. И доколкото познавам баща ти, може би няма да имаш друг шанс да си намериш съпруг.

Гърдите на Емили се стегнаха от думите й. Тя не искаше да мисли за това да изживее живота си сама и неомъжена.

Какво щеше да прави, ако се върнеше при баща си?

— Трябва да успея — прошепна Емили. — Трябва.

През следващите два дни Емили не видя Дрейвън. Откакто бе започнал да проверява сметките на Орик, не се бе мяркал пред очите й. Безброй пъти тя и Саймън минаваха покрай затворените врати, като се ослушваха за някакъв звук отвътре.

Нищо. Нито сумтене, нито проклятие. Нищо.

Това бе направо зловещо.

Орик беше изпратил храна вътре, но тя бе върната недокосната.

На третия ден тя и Саймън споделиха обяда с Кристина и съпруга й.

— Този човек никога ли не спи? — попита Орик, докато почукваше сварено яйце с ножа си.

Саймън изсумтя.

— Ще бъдете изумени, колко дълго може да издържи едно тяло без почивка.

— Очевидно — промърмори Орик. — Никога не съм виждал някого да работи така усърдно.

Нито пък тя.

Е, тя самата можеше да бъде доста стриктна, когато бе необходимо. Но за сметки и данъци? Честно казано, предпочиташе да бъде вързана на кол за косата си и потопена в саламура.

В опит да разсее мрачното настроение на обядващите, Емили се обърна към Саймън:

— Тъй като лорд Дрейвън изглежда ще прекара посещението си в съвещателната зала, има ли някакъв шанс да посетим панаира днес?

Саймън се втренчи в затворената врата на съвещателната зала през фоайето, сякаш я презираше толкова, колкото и тя.

— Не виждам защо…

— Татко!

Емили скочи при пиянския вик, който дойде от прага, когато вратата се блъсна гръмко в стената.

Цялата дейност в залата бе преустановена и всички глави се обърнаха към фоайето.

Мъж, изглеждащ четири години по-възрастен от нея, влезе в стаята с помощта на двама плашещо едри придружители.

На пръв поглед двете планини изглеждаха като близнаци, но при по-внимателен оглед различията им се виждаха ясно. Човекът от дясно имаше кестенява коса, кафяви очи и белег, който минаваше по дължината на лицето му. Косата на другия не бе толкова кестенява, а сякаш бе неизмита тъмноруса. Всеки от тях бе мускулест, имаха неумолими, ядосани лица, които обещаваха здрав бой за всеки, достатъчно глупав да ги предизвика.

Мъжът в средата, заключи тя, бе син на Орик. С черти, подобни на баща си, той бе красив, както й бе казала Кристина. Имаше тъмнокестенява коса, подрязана късо и спретнато, но дрехите му бяха намачкани и изцапани.

Двамата тромави мъже го доведоха пред подиума на баща му. Синът на Орик се подпря с лявата си ръка на масата и силно се оригна.

— Райнхолд — каза рязко баща му. — Какво…

— Не сега, старче — каза Райнхолд с неуважение, когато завъртя глава, за да погледне баща си. — Позволи ми да ти представя Фрик. — Той плесна човека от дясно на него по рамото. — И Фрак — каза той като сливаше думите и посочи човека, от другата му страна.

— Името ми е Франк — каза първият с плътен тевтонски акцент.

— А моето е Фриц — обади се другият.

— Има ли значение? — попита Райнхолд, като махна пренебрежително с ръка. Той се почеса по небръснатото си лице и погледна Орик. — Имам нужда от двадесет сребърника, за да им платя.

Орик стисна устни, докато се взираше в сина си. Въпреки че седеше изправен, гръбнакът му бе вдървен от гордост и тя можеше да види смущението, изписано на лицето му, докато наблюдаваше Райнхолд.

— Да им платиш за какво? — попита Орик.

Райнхолд изсумтя.

— Че не ме убиха като за начало.

— Той има дългове към нашия господар — каза Франк, докато кръстосваше огромните ръце пред гърдите си и присви очи с гневен блясък към Орик. — Там Шотландецът иска да му се плати в пълен размер или ще се уверим, че синът ви няма да трупа повече дългове.

— Там, собственикът на бордея? — Орик попита Райнхолд невярващо. — Ти ми се закле, че повече никога няма да ходиш там.

— Е, това е голямата изненада, старче, излъгах. Сега бъди добро момче и плати.

Дъхът на Орик секна. Вената на слепоочието му запулсира.

Кристина протегна ръка и докосна неговата, но той се отърси от допира й.

Той погледна първо Фриц, след това Франк, а накрая и сина си.

— Нямам с какво да платя.

— Ти какво? — изрева Райнхолд.

— Чу ме, момче. Казах ти последния път, че не мога да продължавам да плащам. Ти ми обеща…

— Глупости! — извика Райнхолд и удари ръката си на масата толкова силно, че купата на Емили се разклати. — Ти издържаш курвата си, без да се оплакваш, но не можеш да отделиш някоя монета за собствения си син?

— Райнхолд, моля те — примоли се Орик. — Имам гости.

Синът погледна към Емили и изви долната си устна.

— Можеш да си позволиш да ги храниш, но въпреки това нямаш пари за мен. Добре — каза той и се обърна към грамадните мъже. — Какво ще кажете вие двамата, да вземете курвата на баща ми, за да отработи дълга ми в бардака?

Кристина ахна, когато Орик се протегна, за да я защити.

Двамата мъже се спогледаха, сякаш премисляха условията.

— Добре — каза Франк. — Тя би трябвало да заработи достатъчно за около шест месеца.

— Не! — извика Орик и скочи на крака.

Фриц извади нож от колана си и го наклони към гърлото на Райнхолд.

— Избирайте, милорд — каза подигравателно той. — Жена ви или сина ви.

Изведнъж очите на Фриц потъмняха.

— След като ще си играем на избиране, какво ще кажеш аз да ви дам избор?

Емили въздъхна облекчено, когато Дрейвън пристъпи иззад Фриц и едва тогава видя меча, който бе опрял в гърба на гиганта.

— Животът или ножа.

Гигантът пусна оръжието.

Дрейвън го ритна по пода, след това прибра меча си.

Фриц хвърли един поглед към туниката на Дрейвън и после се прекръсти.

Лицето на Франк пребледня.

— Милорд, граф Рейвънсууд — обърна се той коленопреклонно към Дрейвън. — Нямаме проблем с вас.

Изражението върху лицето на Дрейвън носеше обещание за ад, гняв и разруха.

— Нямате ли? — попита Дрейвън с толкова студен глас, че изпрати тръпки по гръбначния стълб на Емили. — Вие дойдохте в дома на моя домакин, заплашихте сина и съпругата му и си мислите, че нямате проблем с мен?

Те преглътнаха едновременно.

— Ние просто правим това, което ни е наредено — каза Франк, а гласът му бе несигурен и трепереше.

Дрейвън приближи Фриц, който съвсем се сви пред него. Като див вълк, който подгонва бикове, той ги отстрани от масата на Орик и Райнхолд.

— Тогава ще ви кажа, че ако цените отвратителния си живот, ще се махнете оттук и ще измислите каквато искате лъжа за пред вашия господар. Никога… — Дрейвън замълча заплашително за секунда и продължи: — не прекрачвайте прага на лорд Орик отново. Защото, ако

го направите, няма да намерите дори ъгъл в ада, в който да се скриете и където да не дойда да ви открия. И ви обещавам, гневът на господаря ви е нищо в сравнение с моя. Разбирате ли?

Ако не разбираха, значи бяха твърде глупави, за да живеят, помисли си Емили. Смъртоносно спокойният глас на Дрейвън и кръвнишкият му поглед изпратиха тръпки на ужас по тялото й.

— Разбираме — казаха те едновременно.

Дрейвън направи знак към Орик.

— Тогава поднесете своите извинения към лорда и дамата.

— Молим за прошка — казаха те и се поклониха пред Орик.

— Сега напуснете.

Те изхвърчаха от стаята.

Лорд Дрейвън изгледа Райнхолд със същия заплашителен поглед и после отмести очи към Орик.

— Това ли е причината да мамите краля?

Емили видя срама върху лицето на Орик.

— Да — каза той просто. — Въпреки всичките си недостатъци, той е мой син и аз никога няма да позволя да пострада.

Дрейвън пое дълбоко дъх.

— И си склонен да дадеш живота си на краля, за да спасиш неговия?

— Да — Орик бутна стола си от масата и се изправи на крака. — Ако ми позволите, за момент да остана насаме с жена си, за да се сбогувам, ще тръгна без съпротива с вас.

Дрейвън стоеше там и се взираше в Орик. Емили не успяваше да отгатне емоциите и мислите му и дори не можеше да си представи какъв ужас трябваше да изпитва Орик в този миг.

Тя отвори уста, за да проговори, но Саймън докосна рамото й и поклати глава предупредително.

— Това няма да е необходимо — каза Дрейвън най-сетне. — Заради вашето престъпление, ще увелича службата ви към краля от две седмици тази година на осемнадесет месеца.

Орик въздъхна облекчено и кимна.

— Тогава ще извикам оръженосеца ми да донесе…

— Не съм свършил — каза Дрейвън безстрастно.

— Простете ми — Орик сведе поглед към нозете си.

— Тъй като жена ви носи дете, мисля, че е най-добре синът ви да служи на краля на ваше място.

— Какво?! — изкрещя Райнхолд.

Дрейвън се обърна към него и Райнхолд се сви от заплашителния му поглед.

— Мисля, че осемнадесет месеца в Лондон, под грижите на Учителя Уилям, ще те научат на дисциплината, с която трябва да уважаваш мъжът и жената, които рискуват живота си, за да те подслонят. И ако бях на твое място, момче, щях да им бъда благодарен, защото те са единственото нещо, което ме възпря да те върна на Фрик и Фрак.

Емили прехапа устни, при милостта на лорд Дрейвън. Тя размени облекчен поглед с Кристина.

— Александър? — извика Дрейвън.

Един от неговите рицари се изправи от ниската маса.

— Да, милорд?

— Райнхолд е под твое наблюдение. Утре сутринта, искам да го ескортираш до Лондон и ако ти създава някакви проблеми, постъпи както намериш за добре.

— Да, милорд — Александър, чиято фигура направи за подигравка двете планини, които стояха там до преди малко, излезе напред и хвана Райнхолд за ръката. — Ако това би ви удовлетворило, милорд, ще го заведа да изтрезнее незабавно.

— Много би ме удовлетворило.

Александър кимна и го отведе.

Орик пое дълбоко дъх.

— Какво ще стане с парите, които дължа на краля?

— Какви пари? — попита Дрейвън.

— Парите…

— Лорд Орик — прекъсна го Саймън с плътен глас. — Вие не разбрахте въпроса на брат ми. Какви пари?

В очите на Орик се събраха сълзи, докато прочистваше гърлото си.

— Вие бихте направил това за мен?

Дрейвън не отговори, а вместо това се обърна и излезе от стаята.

Орик седна и заплака.

Емили стоеше там мълчаливо, докато Кристина утешаваше съпруга си. На Емили й стана неудобно, затова се извини и отиде да намери Дрейвън.

Той се бе върнал в съвещателната зала отсреща. Тя бутна вратата, която бе оставил открехната и колебливо пристъпи в стаята.

Той стоеше с гръб към нея и затваряше книгите, които бе проверявал.

— Милорд?

Той спря за миг, когато чу гласа й, след което продължи да затваря книгите, без да се обръща или да я поглежда.

— Да, милейди?

— Защо направихте това?

— Той е добър човек, който обича семейството си. Защо трябва да умира заради това?

В този момент, тя осъзна, че той не е човек, който би нападнал едно село и изклал невинните хора в леглата им. Баща й бе сгрешил за Дрейвън.

— Вие не сте атакували селото на баща ми, нали?

Той се обърна към нея с втрещено изражение.

— Мислите ли, че бих направил такова нещо?

Погледът му бе твърде искрен, за да се преструва.

— Не, но баща ми мисли така.

— Не ме разбирайте погрешно, милейди, но баща ви е глупак.

— Кажете ми, милорд — попита тя с усмивка. — Има ли начин да разбера това изказване правилно?

Той не се усмихна. Вместо това, се обърна към книгите и ги прибра.

Емили отиде да му помогне и видя тъмната болка в очите му. Нещо във всичко това го бе смутило.

— Какво има? — попита тя.

— Какво да има?

Тя наклони главата си и го погледна намръщено.

— Мислите за нещо, но не казвате какво.

— Имам много мисли в ума ми, които никога не изричам — каза той уклончиво.

— Тази ви тревожи.

— Всички ме тревожат, по един или друг начин.

О, този човек бе безнадежден! Защо просто не можеше да говори с нея?

— Ами — започна тя с подновени усилия. — Майка ми винаги казваше, че трябва да споделяме проблемите си. Ако се освободим от тях, е по-малко вероятно да ни тежат, от друга страна, ако ги държим вътре в себе си, те тлеят в кръвта ни и покваряват душата ни.

— Може би аз харесвам покварената си душа — каза той просто.

— Може би. Но наистина трябва да говорите за това, за което мислите. Баща ми казва, че е здравословно.

В погледа му се появи искрица смях, когато заговори:

— Тогава вие сте най-здравият човек, когото познавам.

Тя се засмя.

— Той казва същото.

Тя му подаде книгата, която държеше и докато той я взимаше, пръстите им се докоснаха. Той замръзна и се втренчи в ръката си. Нещо топло проблесна в очите му и отрази множество сини тонове.

Целуни ме, помоли се тя безмълвно, копнеейки да почувства устните му върху своите.

Но той не го направи.

Вместо това, взе книгата и я сложи на рафта при другите.

Емили въздъхна.

— Поне приключихте с работата.

— Да. Ако тръгнем до час, трябва да пристигнем в странноприемницата до свечеряване.

Дъхът на Емили секна, когато я изпълни разочарование. Той напълно ли бе забравил желанието й да отидат на панаира?

— Но…

Дрейвън се обърна.

— Но? — попита той.

Дрейвън видя разочарованието в очите й.

— Нищо — каза тя с унило наведена глава. — Ще отида да опаковам нещата си.

Дрейвън се намръщи към лейди Емили, докато тя излизаше. Какво, по дяволите, не бе наред с нея? Със сигурност не бе ядосана, заради дисагите?

Тя изглеждаше щастлива само преди миг… Той разтърси глава.

Жени. Как би могъл един мъж да ги разбере?

Той прогони тези мисли, излезе от стаята и се върна в залата, където намери Саймън все още да седи на мястото си върху подиума. Дрейвън бързо отклони погледа си от господарската маса към брат си.

— Къде е Орик?

Саймън посочи стълбите с гроздето, което държеше в ръката си.

— Кристина го отведе горе, докато се успокои. Както изглежда, бе поразен от милостта ти. — Той пъхна гроздето в устата си.

Дрейвън кимна. Щеше да плати парите на Хенри от собствената си хазна и докато дължимото му бе изплатено, той щеше да остави барона на мира.

— Имаш ли представа какво не е наред с Емили? — попита Дрейвън, след като Саймън глътна гроздето си.

Протягайки се към купата с грозде пред него, Саймън вдигна рамене.

— Беше добре, когато излезе оттук. Какво й каза?

Дрейвън се скова при този въпрос.

— Нищо повече от това да се приготви за тръгване. Заминаваме, веднага след като всичко е опаковано и оседлано.

Саймън хвърли гроздето, което държеше в ръката си към главата на Дрейвън.

Той с лекота го избегна и се намръщи на брат си, който го гледаше с развеселен поглед.

— Глупак!

Дрейвън вдигна вежди при незаслужената обида.

— Моля?

— Осъзнавам, братко, че си свикнал, когато щракнеш с пръсти, хората ти да те следват, без да се оплакват, за да не ги разкъсаш на парчета. Но дамата не е привикнала с това. Не можеш просто да си свършиш работата, да скочиш на коня си и да си тръгнеш към вкъщи. Емили искаше да отиде на панаира.

Дрейвън се втренчи в него, неспособен да повярва на това, което чува.

— Тук сме от три дни. Предположих, че вече си я завел. Нали за това дойде, не е ли така? Или си тук просто, за да се тъпчеш с грозде и да ме обвиняваш?

— Предимно последното — призна Саймън със самодоволна усмивка. — Въпреки това, ако през последните два дни си беше подал

главата през вратата, щеше да установиш, че си изкълчих глезена вечерта след пристигането ни.

Дрейвън го погледна подозрително и кръстоса ръце върху гърдите си.

— Докато правеше какво?

— Докато вървях.

— Докато вървеше? — попита той рязко.

— Да, докато вървях — повтори Саймън. — За съжаление, не бях в състояние да заведа дамата. Най-малкото, което би могъл да направиш, е да я заведеш вместо мен.

— Нямам време за такива глупости.

— О, точно така, забравих. Трябва да се върнеш у дома и бродиш наоколо като някаква много мрачна заплаха. Колко глупаво от моя страна.

Дрейвън се скова от дръзкия му коментар.

— Внимавай, братко — изръмжа той. — Прекрачваш границите.

— Искрено се надявам това никога да не се случва. Но… — Саймън замълча и се наведе напред, подпрян на лакът. — Ще те помоля да заведеш дамата. От това, което чух от Кристина, на Емили никога не й е било позволявано да напуска земите на баща си. Тя никога, нито веднъж, не е виждала панаир и ако имаш някаква доброта в сърцето си към нея, ще й позволиш да го направи този единствен път. Вероятно никога няма да има такъв шанс в живота си отново.

Саймън го манипулираше. Знаеше го със сигурност. Макар че, от това, което беше чувал, знаеше, че Емили е водила много изолирано съществуване. След като бе изживял детството си под строгия надзор на собствения си баща, Дрейвън можеше да разбере желанието й да направи нещо забавно. Въпреки че самият той не се интересуваше от такива събития, тя вероятно щеше да се забавлява.

Нямаше съмнение, че Емили щеше дори да се усмихва малко.

Настроението му се подобри незабавно, докато си представяше предстоящата й очарователна усмивка.

Да й достави удоволствие, нямаше да е толкова лошо, нали?

Дрейвън безизразно погледна към брат си.

— Изкълчи си глезена, а?

— Отново се връщаме към това, нали? — Саймън вдигна десният си крак до масата така, че Дрейвън да може да го види. —

Както ясно можеш да видиш, глезенът ми е доста подут.

Не и от това, което видя Дрейвън, но Саймън го постави обратно под стола си така бързо, че той едва успя да му хвърли повече от бегъл поглед.

— Тръгваме на сутринта — обяви Дрейвън, когато се обърна, за да излезе. — Независимо от това дали си с изкълчен глезен или не.

ГЛАВА 9

Следвана от Алис, Емили слизаше по стълбите с натежало сърце. Искаше да може да се сбогува бързо с Кристина, но тя все още бе в стаята си с Орик.

Въпреки че това да я чака отново, щеше да послужи като справедливост спрямо Дрейвън, Емили нямаше сърце да го измъчва. Не и когато чувстваше неговото разочарование.

Тя се спусна унило по стълбите, за да намери споменатия великан, който я чакаше до вратата. Без да каже и дума, тя подаде на Дрейвън дисагите.

На свой ред, той ги подаде на прислужницата й.

— Отнеси ги горе — каза той на Алис.

Емили се намръщи и вдигна поглед от пода към лицето му.

— Сега дори не ми е позволено да ги взема със себе си ли?

Той сви рамене равнодушно.

— Може да ги вземете, ако желаете, но ще изглежда по-скоро странно да носите дисагите на панаира.

В нея се надигна радост и настроението й изведнъж се оживи.

— Значи все пак ще ме оставите да отида? — попита тя развълнувано.

Дрейвън й отправи укоряващ поглед.

— Трябваше да ми кажете, че Саймън не ви е завел досега. Никога не нарушавам думата си, милейди. Единствената причина да ви позволя да дойдете тук, беше да видите панаира. Не смятам да ви връщам в Рейвънсууд, преди да сте имали тази възможност.

Тя импулсивно се хвърли върху него и го притисна силно. Тялото му се почувства добре в ръцете й. Прекалено добре, осъзна тя, когато усети мускулите му да играят под нея.

Той бързо отстъпи от прегръдката й.

Все пак, действията му не я обезсърчиха. В момента се чувстваше прекалено добре, за да приеме каквато и да е оскърбление.

— Внимавайте, милорд — каза тя дяволито. — Или може да започна да подозирам, че не сте лошият великан, за когото ви представят.

Той не отговори, но чертите му леко се смекчиха.

— Колко време ще ни отнеме, за да отидем там? — попита тя.

Дрейвън почувства импулс да й се усмихне, но бързо го потисна.

— Не много. Конете са оседлани и ви очакват.

Тя се втурна покрай него, след което се поспря на вратата и погледна назад, за да види, че все още не е помръднал.

— Хайде, милорд. Побързайте!

Дрейвън направи това, което тя нареди и този път, когато й помогна да се качи на коня, много внимаваше да не я докосва по-дълго, отколкото бе абсолютно необходимо.

Но сладкият аромат на орлови нокти от косата й го преследваше, когато се качваше на собствения си кон и я поведе извън двора на замъка.

— Мислите ли, че там ще има жонгльори? — попита тя, скоро след като преминаха през входната порта. — Толкова обичам да ги гледам. Обзалагам се, че имат Първомайски стълб. Кристина има навика да разказва приказки за годишния панаир в Йорк. Те винаги имат Първомайски стълб, макар че панаирът е през август. Виждал ли сте акробат, който може да извие крака над главата си? Един беше дошъл при баща ми преди години и аз…

Тя продължаваше да бъбри отново и отново, докато главата му не забръмча. Никога не беше стоял около някого, който изглежда обичаше да говори толкова много, колкото лейди Емили. Дори не и Саймън.

В действителност, той не разбираше как тя намира какво толкова да каже. Дамата никога ли не оставаше без думи, идеи или въпроси?

Тя спираше само колкото да му даде възможност да отговори кратко и сладкодумно и започваше отново.

След известно време, той се научи просто да изсумтява, когато тя спираше, за да си поеме дъх. Удовлетворена от неговите отговори, тя поддържаше разговора през целия път и за момент той започна да чувства странна утеха от звука на веселото й бъбрене.

Когато най-накрая достигнаха панаира, тя направо скочи от коня, преди той дори да има шанса да й помогне. Изуми го това, че тя не успя да се нарани.

— О, вижте — въздъхна тя, а очите й блестяха. Явно не можеше да застане мирно като дете по време на Коледните празници. — Не е ли красиво?

Дрейвън наблюдаваше полето с препълнени шатри, маси и тълпата от хора. Никога не го е било грижа за такива събития, но лейди Емили не споделяше неговото мнение. Многоцветните шатри и знаменца съобщаваха за изделия и стоки, които му изглеждаха безвкусни.

— Просто внимавайте да не се отдалечите от мен — каза той предупредително, докато връзваше конете им за кол и плати на един прислужник да ги наблюдава.

— Няма — обеща тя.

Дрейвън се обърна към нея.

— Тогава водете, милейди. Остатъкът от деня е ваш.

Лицето й светна. Тя повдигна полата си все така леко и се запъти към ливадата. Дрейвън никога не беше виждал нещо подобно като нея, докато се придвижваше през тълпата, с любопитството на жизнерадостно дете.

Слънцето се отразяваше в златните й кичури и по бузите й плъзна руменина, докато се стрелкаше от щанд на щанд, за да изследва и огледа всичко.

— Захаросани кестени за дамата? — попита един търговец, когато тя се приближи до неговата маса.

Дрейвън забеляза колебанието й, преди тя да поклати глава отрицателно.

— Благодаря ви, но не.

Когато тя продължи към следващата маса, Дрейвън кимна на търговеца и му подаде половин пени. Като взе обелените, изпечени ядки, които бяха обвити в тънка, пергаментна кесия, той я последва към следващата сергия, където тя разглеждаше тоалетни принадлежности.

— Ето — каза Дрейвън и й подаде захаросаните ядки.

Тя погледна от ръката към лицето му и се усмихна.

— Как разбрахте, че ги искам?

— Просто познах.

Усмивката й се разшири. Тя взе една ядка и я постави на езика си.

— Мм-м — въздъхна Емили, затвори очи и се наслади на вкуса й. — Чудесна е.

Но не и наполовина колкото дамата пред него. Той щеше да продаде всичко, каквото бе останало от душата му, за да бъде храната, която тя опитваше с такова удоволствие. Като облиза устни, тя пое книжната кесия от ръката му.

— Трябва да опитате това — каза тя, избра още една ядка и я поднесе към устата му.

Дрейвън се насили да разтвори устни. Пръстите й опариха устните му, когато ги докосна, докато поставяше солено-сладката хапка в устата му.

— Възхитително — каза той, повече в отговор на усещането от нежната й кожа до неговата, отколкото от вкуса на храната.

Тогава нещо привлече погледа й и тя обърна глава. Дрейвън издиша и тропна злобно с крак в земята, в опит да поеме контрол върху похотливото си тяло. Болката леко отслаби желанието му.

— О, вижте! Жонгльор — тя сграбчи ръката му и го издърпа.

Той остана поразен от действието й, но й позволи да го затегли из тъпата. Знаеше, че докосването й не означава нищо за нея, тя беше просто развълнувана и все пак това го изгори до самата му същност.

Дрейвън стисна зъби. О, де да имаше възможност да й покаже удоволствия, които щяха да превъзхождат всичко, което видеше през този ден. Така, както жадуваше за нея толкова силно, можеше лесно да даде и на двама им цяла седмица на удоволствия… ако посмееше.

Но осмелеше ли се да направи това, рано или късно проклятието щеше да ги застигне и любовната им връзка да завърши с погребален звън.

Той потърка очите си с ръка и се загледа в жонгльора, който премина от яйца на пъпеши, а после и ножове.

Когато жонглирането свърши, тя заподскача нагоре-надолу и запляска силно, докато притискаше кесията с ядки към гърдите си. Той погледна завистливо към малката торбичка, приютена между плътните й гърди. В момента с удоволствие би заменил мястото й.

Тя се обърна към него с ослепителна усмивка.

— Той беше много добър, нали?

Дрейвън нямаше възможност да отговори, защото тя го хвана за ръка, завъртя го и го поведе в обратната посока.

Следващата й спирка беше на масата за панделки и платове.

— Хубава панделка за милейди? — попита старата дама. — Или плат за фуста или воал?

Емили тръсна глава.

— Не. Само гледам.

След миг, Емили спря и погледна назад през тълпата в търсене на следващото забавление. Точно тогава, той видя кристалчета захар по долната й устна. Дрейвън се загледа очаровано в нея, като отчаяно му се искаше да ги махне от там с целувка. Да поеме тази уста между зъбите си и да оближе захарта, докато не усети сладостта на устната й.

Тя пристъпи, но Дрейвън я дръпна, за да я спре. Емили погледна нагоре с озадачено изражение.

— Имате… ъ-м… Има… — Дрейвън замълча. В името на Света Ана, това беше само захар! Какво му ставаше, че не можеше да й каже просто да оближе устни и да се приключи с това?

Той протегна ръка, за да докосне кристалите, но когато видя как пръстите му треперят, я отдръпна обратно.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Имате захар на устната си. — Ето, каза го. Най-накрая.

— О — възкликна тя, все така радостно усмихната. — Благодаря ви.

Върхът на розовия й език се стрелна над мястото и ако той си мислеше, че захарта го измъчваше, това не бе нищо в сравнение с поразяващо бързата горещина, която обгори слабините му при вида на езика й.

И когато тя прокара върха на пръста по устните си, той бе дяволски близо до това да свърши.

— Махнах ли я? — попита невинно тя.

Не още, помисли си той, но с удоволствие щеше да бъде този, който да я махне вместо нея.

Дрейвън прочисти гърло, за да пропъди тази предателска мисъл и кимна.

— Да. Махна се.

— Елате по един, елате заедно — извика глас от центъра на тълпата. — Алфред, Кралят на менестрелите ще свири.

Менестрел? Дрейвън изстена мълчаливо. Със сигурност Емили имаше достатъчно здрав разум, за да не подкрепя техните нелепи

бръщолевения за любов и чест.

Лично той, би предпочел да бъде бичуван до смърт, отколкото да слуша припяването на някакъв скимтящ музикант.

— Менестрел! — каза ентусиазирано тя.

Той изстена високо.

Но тя не обърна никакво внимание на страданието му. Емили сграбчи китката му и практически се затича през тълпата към мястото, което беше отделено за това мъчително събитие.

Около дървената трибуна, където менестрелът настройваше лютнята, си бяха наредени пейки. Дрейвън я насочи към пейка от лявата му страна. След като мястото се напълни, менестрелът започна да припява разказ за нормандска дама и нейният глупав любовник.

Дрейвън не слуша дълго, преди да обърне цялото си внимание към дамата до себе си.

Лекият бриз докосваше светлата й коса и развяваше кичури около лицето й. Тя разсеяно повдигна грациозната си ръка и постави непокорните кичури зад ухото си. Пръстите й помилваха ухото и челюстта й, и движенията й изпратиха вълни от разтапяща страст през него.

Сънят отново се появи в съзнанието му и той видя кадифената й гола плът да блести на светлината на свещите, докато пристъпва гола към него. И в този миг на желание, можеше да се закълне, че чувства тялото й, притиснато към своето и краката й около бедрата си, докато потъва дълбоко в нея.

Той стисна зъби в отчаяние. Как, по дяволите, щеше да живее една година с нея и да не я докосва, след като всичко, за което мислеше, бе да предяви претенции към нея?

Какво си мислеше Хенри?

В този момент можеше да забрави миналото и самообладанието си. Всичко. Всичко, с изключение на Емили и смеха, който бе внесла в живота му.

Как го бе сторила? Как можеше тя да намира толкова радост и възхищение от неща, толкова прости като кестени и панделки?

Мили Боже, ти, който си на небесата, дай ми силата, от която се нуждая, за да удържа на думата си. Или ми прати архангел, който да ме убие на място, преди да имам шанса да опороча честта си или нейната.

Той нямаше да бъде като баща си. Нямаше да се откаже от клетвата си! Никога.

Тя се обърна и го погледна. Изражението й беше нежно.

Дрейвън премигна и бързо обърна погледа си към менестрела. Трябваше да се фокусира върху нещо.

Той решително се заслуша в песента за сарацински воин и нормандска принцеса. Скимтящата любовна история за мъж, който се унижава заради дамата си, беше почти достатъчна причина, за да му призлее.

Поне знаеше, че той никога няма да е толкова глупав заради жена. Представете си, пораснал мъж, който в действителност се разхожда гол пред армията на врага си, заради любов!

Колко нелепо.

Отвратително.

Когато менестрелът приключи, Емили се обърна към него и въздъхна.

— Това е страхотна история. Любима ми е откакто бях малко момиче и в замъка на баща ми бе дошъл менестрел, който я изпя.

Той се присмя.

— Какъв голям глупак заради любовта — каза той, като си мислеше за воина, за когото бе пял менестрелът. — Никой мъж, никога няма да тръгне гол през замъка на врага си.

— Но Акъсейн обича Лорет — настоя Емили. — Това е неговото доказателство за любовта му към нея.

Дрейвън присви устни от отвращение.

— Оставям подобни фантазии на мекушавци като онзи менестрел. Никой мъж, заслужил звание, няма да направи нещо такова.

Тя наведе рамо към ръката му и го побутна леко.

— Може би не, но за това си мечтае всяка жена.

Дрейвън отказваше да я погледне, защото се страхуваше да не попадне още повече под магията на чара й.

— Тогава мисля, че жените и мъжете имат много общо.

— Какво искате да кажете?

— Всеки мъж, когото познавам, мечтае за гола жена, която да влезе през вратите на замъка му, за да го търси.

Бузите й поруменяха и той беше убеден, че я е шокирал много. В действителност, не знаеше защо й го каза. Никога не е бил толкова

груб в присъствието на дама.

— Вие сте порочен, милорд — засмя се тя. — Наистина много порочен.

За нещастие, той не беше дори наполовина толкова порочен, колкото му се искаше. Всъщност, за него щеше да е удоволствие да й покаже пълното значение на тази дума.

И на думата удоволствие.

Особено, след като тя придаваше съвсем ново значение на думите твърд, отчаян и копнеж.

Менестрелът изпя още две, еднакво неприятни балади, преди да си почине. Преди Дрейвън да успее да мигне, Емили вече беше на крака и го дърпаше да се изправи.

Той стана и стисна зъби, заради сковаността в коляното си. Не осъзна, че трепването му е видимо, докато не срещна погледа на Емили.

Притеснението върху лицето й, го изненада.

— Как наранихте коляното си?

Първият му инстинкт беше да я постави на място с остроумен отговор. Но преди да успее да измисли такъв, истината се изплъзна от устните му.

— Паднах от кон, когато бях млад.

Дрейвън пропусна малкия факт, че баща му беше ездача и случката не бе инцидент, а безочлив опит да убие Саймън.

Тя сви вежди.

— Късметлия сте, че това не ви е осакатило.

Дрейвън се отпусна върху крака си, когато болката намаля съвсем слабо.

— Само заради усилието на волята ми, това не е така.

— Сигурно боли ужасно.

Дрейвън не отговори.

От тълпата чуха плача на малко дете.

— Мамо? — ридаеше момичето.

Емили погледна към него. Преди да осъзнае какво мисли да прави, тя се отправи към малкото момиче, намиращо се на няколко крачки разстояние.

Тя коленичи пред детето и нежно докосна бузата му.

От парцаливата дреха и размъкнатата коса, той предположи, че момичето е селско дете. Но Емили сякаш не забелязваше. Тя хвана ъгъла на наметалото си и забърса мокрите бузи на момичето.

— Майка си ли изгуби, сладурче? — попита Емили.

— Да — ридаеше момичето. — Искам мама.

— Как й е името?

— Мама.

Дрейвън завъртя очи, когато се приближи и застанало тях. Това определено беше полезно.

Емили нежно се засмя.

— Ами, смея да кажа, че има доста жени тук, които носят това име. Как изглежда тя?

— Тя е красива — каза момичето и подсмръкна.

Емили погледна нагоре към него през рамо.

— Красива жена, която се казва мама. Мислите ли, че можем да намерим такава, милорд?

— В тази тълпа, кой знае.

Тогава Емили направи най-неочакваното нещо: тя се протегна и го побутна по здравия крак.

— Моля ви, милорд. Опитвам се да успокоя момичето. Не я плашете повече.

Дрейвън сдържа езика си. Нито един мъж или жена, никога не са били толкова спокойни в негово присъствие, че просто да се протегнат и да го докоснат.

Дори и Саймън.

— Как се казваш, малката? — попита Емили момичето.

— Едит.

— Ела, Едит. Нека да намерим майка ти. Тя сигурно също те търси. — Емили се изправи и за негова пълна изненада, повдигна момичето и я подпря на хълбока си.

— Милейди — предупреди Дрейвън. — Ще изцапа роклята ви.

— Сълзите ще се изперат, както и прахта — каза пренебрежително Емили.

Момичето положи глава на рамото на Емили и обхвана врата й с ръцете си. Той почувства нещо странно вътре в себе си, когато Емили притисна момичето към нея.

Чувството бе нещо, което той не искаше в действителност да определи, докато наблюдаваше как тя дава на момичето от захаросаните си ядки и я понесе през тълпата, като спираше и питаше хората дали познават момичето или майка й.

Не отидоха много далеч, когато той забеляза, че Емили се е изморила да носи детето, но отказваше да го пусне долу.

— Ето — каза той, преди да успее да го обмисли добре. — Нека да я взема.

Очите на малкото момиче се разшириха от страх и тя се сви от докосването му.

— Той ще ме нарани ли, милейди? — прошепна на висок глас момичето.

— Не, Едит. Негова светлост е добър великан.

Момичето изглеждаше несигурно.

— Мама казва, че благородниците нараняват малките селски момичета, които намерят.

Емили приглади с ръка косата й назад от лицето.

— Майка ти без съмнение е права и трябва да ги избягваш по правило, но този е различен от другите. Обещавам ти, че той изобщо няма да те нарани.

— Но той е толкова голям!

Емили го погледна над рамо. Нейната похвала предизвика странна топлина в гърдите му.

— Наистина е такъв, но се обзалагам, че от неговите ръце ще можеш да виждаш по-добре през тълпата и да намериш майка си.

Момиченцето прехапа устни и кимна. Тя пусна Емили и протегна ръцете си към него.

Възможно най-нежно, Дрейвън взе момичето в обятията си. Той замръзна за миг при странното усещане да държи дете в ръцете си. Никога не бе правил такова нещо в живота си. Но му беше приятно да усеща тъничките й малки ръце около себе си и да чува детския й смях в ухото си.

— Той е корав — засмя се малкото момиченце. — Не мек като вас, милейди.

Емили погали гърба на детето и когато направи това, ръката й докосна неговата.

Изведнъж в гърдите го удари толкова силен копнеж, че за миг отне дъха му. Това бе онзи копнеж, почувстван от припомнянето на съня, който се бе опитал да прогони и забрави.

И за момент той си позволи да мисли за това, какъв би бил животът, ако се осмелеше да си вземе жена. За това, какво би било да държи собственото си дете в ръце.

Но веднага, след като мисълта проникна в съзнанието му, той чу ехото на спомен, изпълнен с писъци в главата си. Почувства болката в коляното си и разбра със сърцето си, че никога не би посмял да поеме такъв риск.

— Едит!

Дрейвън се обърна по посока на разтревожения вик.

— Мамо! — извика момиченцето и се отблъсна от него с крачетата си.

Дрейвън пусна детето долу и то се затича към селянката, която отвори обятията си, за да сграбчи дъщеря си.

— О, Едит, страхувах се, че съм те загубила завинаги! Казах ти да не се скиташ надалеч!

— Съжалявам, мамо. Никога повече няма да го направя. Обещавам.

Дрейвън остана на мястото си, а Емили се приближи към тях.

— Виж, мамо — каза Едит, вдигайки книжната кесийка към майка си. — Дамата ми даде сладки ядки.

Жената погледна от ръката на момиченцето към Емили и после отклони поглед към земята.

— Искрените ми благодарности, милейди.

— За нас беше удоволствие — каза Емили. — Имате прекрасна дъщеря.

Жената й благодари отново, взе ръката на Едит и я отведе.

Когато Емили се обърна с лице към него, Дрейвън съзря тъгата в очите й.

— Какво има, милейди? — попита той.

— Съмнявам се, че ще разберете. — Щастието се изпари от лицето й и тя си проправи път през тълпата с много по-унила крачка.

Дрейвън не каза нищо повече, но след няколко минути Емили заговори отново.

— Тя е сладко дете, не мислите ли?

Той сви рамене.

— След като никога преди не съм бил около друго дете, нямам база за сравнение.

Една тъжна усмивка накриви устните й, докато отмяташе кичур коса зад ухото си.

— Била съм около много деца в замъка на баща ми. Около тези на нашите селяни и онези, които изпращаха за обучение. Но това, което искам повече от всичко, е да бъда около мое собствено.

— Тогава защо не сте омъжена?

Очите й блестяха от непролети сълзи.

— Баща ми не позволява… — каза тя тъжно, когато тръгна напред. — Без значение как го умолявам или какви доводи изтъквам, той няма да се съгласи.

— Защо?

— Страхува се.

— От?

— Това да ни загуби.

Дрейвън се намръщи.

— Но заради собствените си егоистични причини, той ще ви лиши от нещо, което искате? Това едва ли изглежда справедливо.

— Знам — каза тя, обви ръце около раменете си и продължи напред. — И в дни като този, това е почти достатъчно да ме накара да го проклинам. Но знам, че не го прави от злонамереност. Действията му са продиктувани от любов и аз така и не можах да го обвиня за това.

— Предполагам, че разбирам.

Тя вдигна поглед към него.

— Наистина? Мислех, че е трудно за другите да разберат мотивите му. Знам, че имате лошо мнение за баща ми, но той е добър човек, с благородно сърце.

Дрейвън не отговори.

— Дори и сега — продължи тя, — мога да си спомня изражението на лицето му в деня, когато моята сестра Анна почина. Когато най-голямата ми сестра Мери умря, това го разтърси. Но смъртта на Анна в действителност уби нещо вътре в него. Бях около десетгодишна и в онзи момент той взе мен, Джоан и Джудит в

прегръдките си и се закле, че никога няма да позволи на някой мъж да ни убие.

Дрейвън почувства кръвта да се отдръпва от лицето му.

— Как умряха те? — попита той, опитвайки се да игнорира представата за собствената си майка, която лежи мъртва.

— Като майка ми. Умряха при раждане. До ден-днешен баща ми се обвинява за смъртта на всяка една от тях. На майка ми, защото искаше още едно дете от нея, и на сестрите ми, задето бе дал съгласието си да ги види омъжени. — Тя си пое дълбоко дъх. — В началото му бях благодарна, защото виждах как приятелките ми се омъжват за мъже, които бяха много по-възрастни от тях. Но докато годините минаваха, аз започнах да чувствам огромна празнина в себе си.

Дрейвън се питаше защо му казва това. Той едва ли имаше вид на човек, който става за довереник. Но остана смълчан, докато тя говореше.

— Всеки път, когато видя майка с дете, усещам, че тази празнина става още по-дълбока. И сега ми се иска… — Тя разтърси глава. — Мислите ли, че съм глупачка?

— Мисля, че сте жена, която знае какво иска.

Тя срещна погледа му и се усмихна благодарно.

— Ами вие?

— Аз? — попита той учудено.

— Не копнеете ли за семейство?

Въпросът го изненада. Никой не го беше питал такова нещо досега.

— Имам меча, щита и коня си. Това е цялото семейство, от което се нуждая.

Тя се намръщи.

— А Саймън?

— За разлика от баща ви, милейди, аз не съм силно привързан към хората. В повечето случаи, се наслаждавам на компанията на брат си, но знам, че ще дойде време, когато той ще си тръгне. Това се очаква.

— Не се ли страхувате да бъдете сам?

— Появих се на света по този начин и със сигурност отново така ще си отида оттук. Защо трябва да очаквам годините между раждането

и смъртта ми да бъдат другояче?

Емили се втренчи в него, докато осмисляше думите му. Невъзмутимото му приемане на нещата я изуми.

— А не желаете ли друго?

— Ако не копнееш за нещо, тогава няма да бъдеш разочарован, когато не го получиш.

Думите му изпратиха тръпки по тялото й. Как би могъл да приема тази реалност?

— Живеете на студено място, милорд. А фактът, че изглежда го харесвате такова, каквото е, ме кара да ви съжалявам.

— Съжалявате ме? — попита той невярващо.

— Да, така е.

Емили въздъхна. Нямаше смисъл да продължава тази дискусия. Той беше упорит мъж и щеше да отнеме известно време и размисъл, за да премине през тези бодливи негови защитни стени. Но щеше да успее.

По един или друг начин.

— Хайде, милорд — каза тя, хващайки отново ръката му. — Нека не се спираме на такива сериозни теми, когато сме в разгара на веселбата. Виждам, че се подготвят за състезанието по борба и нещо ми подсказва, че вие по-скоро ще пожелаете да гледате това, отколкото да чуете поредната песен на някой менестрел.

Дрейвън кимна.

Така премина и останалата част от следобеда. Въпреки че Дрейвън не взе участие в нито една забава, той изглежда бе достатъчно доволен само да я гледа, как самата тя се весели от сърце.

Емили се опита отново и отново да го накара да се отпусне, но беше напълно безполезно.

— Елате, лорд Дрейвън — смъмри го тя от мястото си до Първомайския стълб. — Не искате ли да се позабавлявате и да потанцувате?

— Направя ли това, милейди, светът със сигурност ще узнае точно колко несръчен съм, а фактът, че съм рицар на короната и не съм глупак, ме кара да потръпвам при мисълта, че ще ги накарам да ми се смеят — той я подкани към майския стълб, като я побутна нежно. — Отидете, включете се, щом трябва.

— Така да бъде — каза тя, докато се отдалечаваше от него и отиде да хване една от червените панделки.

Дрейвън скръсти ръце пред гърдите си, докато наблюдаваше как Емили танцува около стълба. Беше наистина поразителна гледка. Косата и полата й пламтяха около нея, докато се въртеше в кръг и сплиташе панделката си с тези на другите танцьори, като не спираше да се смее и усмихва.

Как му се искаше да може да живее според думите, които й бе казал за живота си. Но истината бе, че той копнееше за нещо.

И между тях не стоеше нищо повече от обикновени думи.

И проклятие.

Да, проклятието. Стискайки зъби, той се опита да заличи от съзнанието си образа на бледото лице на майка си.

Независимо от чувствата си, той никога нямаше да пристъпи думата си към Хенри. Безопасността на Емили бе по-важна от неговите нужди и желания.

Щеше да се контролира.

След танца, тя се върна до него с искрящи очи.

— Трябва да се присъедините към нас — каза Емили задъхано. — Това е най-удивителната забава.

Дрейвън импулсивно махна един кичур коса от бузата й.

Върховете на пръстите му се задържаха върху меката й кожа, преди да ги плъзне в косата на слепоочията й.

Толкова леко докосване и все пак, то изпрати горещи вълни на желание, които се изстреляха по цялото му тяло и разклатиха равновесието му. Дрейвън отдръпна ръката до тялото си, но все още усещаше топлината на кожата й у себе си и закопня да прати по дяволите клетвата, която бе дал и да я вземе веднъж и завинаги.

Не ще докосна дамата в гняв или похот. Той щеше да остане верен на думата си. Волята му потвърди това, когато проговори.

— Не искам да ви отвеждам далеч от забавата, милейди, но до час ще бъде тъмно и се страхувам, че трябва да се връщаме.

— Добре. — Тя се протегна и пъхна ръката си в свивката на лакътя му.

Дрейвън се вцепени. Знаеше, че трябва да се отдръпне, но все пак му хареса усещането от това да е до нея.

Той се отпусна и я поведе отново през търговците и техните стоки.

Когато минаха покрай щанда на златаря, Дрейвън забеляза начина, по който Емили забави крачка и погледът й бе привлечен от дрънкулките. Той спря и с неохота отдели ръката си от нейната.

— Ето — каза той, когато извади златна монета от кесията си. — Отидете да си купите някое украшение, за да запомните този ден.

— Не мога да я приема — каза тя, протягайки ръка към него, за да му върне монетата обратно. — Прекалено много е.

— Хайде! — каза той нежно и я притисна в ръката й. — Уверявам ви, че на този панаир няма нещо, което да затрудни кесията ми.

Тя погледна към него скептично, докато потриваше монетата между палеца и показалеца си.

— Сигурен ли сте?

— За мен ще е удоволствие да ги похарчите.

Той наблюдаваше как тя пресича пътеката, за да отиде да разгледа гривните, разпръснати върху масата.

— Ето, милейди — каза търговецът, вдигайки една богато украсена смарагдова огърлица. — Тази огърлица ще подхожда перфектно на очите ви.

Помощничката на търговеца сложи бижуто около шията на Емили.

Дългите й елегантни пръсти докоснаха златната й плитка, когато вдигна големия смарагд във форма на сълза, за да го огледа.

— Много е красива — прошепна Емили.

— Да, милейди го каза съвсем точно — отвърна момичето.

Дрейвън се съгласи.

Той си пое дълбоко дъх и отмести поглед. Знаеше, че това да желае страстно нещо, което не може да има, няма да доведе до нищо добро. Беше се научил много отдавна да не се взира в слънцето, за да не бъде заслепен.

И така, той се насили да погледне хората около себе си, които си пробиваха път през тълпата.

Няколко минути по-късно, Емили беше отново до него.

— Взехте ли огърлицата? — попита той.

Тя поклати глава и преди дори да успее да помръдне, сграбчи пелерината му. Дрейвън се намръщи, докато наблюдаваше как ръцете й надиплят черния плат под обикновената му брошка и после я разкопчават. Тя постави брошката между зъбите си и на нейно място сложи едно пищно златно бижу, инкрустирано с черен емайлиран гарван, който бе заобиколен от тъмночервени рубини.

Тя махна старата му брошка от устата си и се усмихна.

— Това ми напомня на вашия знак — каза Емили, докато приглаждаше пелерината му. — А и си помислих, че вие може би имате по-голяма нужда от щастливи спомени, отколкото аз. — Ръцете й се задържаха на гърдите му, докато вдигаше глава, за да го погледне в лицето.

Той остана поразен и не знаеше кое му хареса най-много. Усмивката й, усещането за ръцете й върху гърдите му или фактът, че тя бе помислила за него. Тези три неща докоснаха самата сърцевина на душата му.

— Благодаря ви, Емили — каза той с плътен глас. — Винаги ще го пазя.

Усмивката й стана още по-широка.

— Осъзнавате ли, че това е първият път, когато използвате името ми, за да се обърнете към мен. Бях започнала да се питам, дали въобще сте го запомнили.

Тя отново пъхна ръката си в извивката на лакътя му и се запъти обратно към мястото, където бяха оставили конете си.

— Благодаря ви за този ден — каза тя топло. — Беше един от най-прекрасните, които някога съм имала.

Той преглътна. Това, без съмнение, бе най-хубавият ден в живота му и би дал всичко, за да не приключва.

Дрейвън покри ръката й със своята и се наслади на усещането от това да чувства пръстите й под неговите собствени. Кожата й беше като горещо кадифе и той копнееше да опита вкуса й с езика си.

Дрейвън я стисна леко и я отведе при оседланите коне.

Емили не беше толкова приказлива на връщане към замъка и по средата на пътя, Дрейвън се обърна, за да види каква е причината за това. Тя беше със затворени очи и изглеждаше така, сякаш се опитва да спи.

Емили се сепна и подскочи, а после примигна няколко пъти, за да прочисти погледа си. След това покри устата си с ръка и прикри широката си прозявка.

Дрейвън дръпна поводите на коня си, за да го спре и грабна нейните юзди. Тя го погледна намръщено.

— Най-добре да яздите с мен, преди да паднете от коня си.

Преди да може да протестира, той я вдигна от седлото и я постави пред скута си.

Усещането на бедрата й, пристиснати към слабините му, го изгаряше с мъчително сладка топлина.

Тя не каза нищо, докато обвиваше ръцете си около кръста му и се облегна на гърдите му като бебе. Върхът на главата й докосваше брадичката му и той можеше да почувства горещината й, по дължината на цялото си тяло. Дъхът й галеше нежно врата му, предизвиквайки тръпки навсякъде по него.

За миг той не можеше да помръдне, докато се бореше срещу порива да запрати коня си в гората, да я сложи на тревата и да я вземе. Отново и отново. Можеше да си представи въздишките й на удоволствие, които щеше да шепне в ухото му, докато той се движеше между млечнобелите й бедра и завладяваше едновременно тялото и душата й.

Можеше ли да има по-върховно удоволствие от това?

Дрейвън затегна хватката си върху поводите. Нямаше да я докосне. В името на всичко свято, нямаше да го направи.

Той се насили да се откъсне от мислите си и върза юздите на коня й за седлото, преди да продължи към дома на Орик. Конят му едва бе изминал три метра, когато тя заспа. Едва тогава, той си позволи да се отпусне.

Дрейвън импулсивно се наклони надолу и облегна бузата си на главата й, откъдето можеше да вдиша сладкия й аромат на орлови нокти и да усеща меките кичури на косата й върху кожата и устните си.

— Великаните могат да са забавни… — промърмори тя, без да се събужда.

— Говориш дори в съня си — каза той, очарован от откритието и още повече от факта, че никой друг мъж не знае това за нея.

Само той.

Дрейвън наклони главата й и се взря в лицето й. Той облегна бузата й върху рамото си и нежно обхвана брадичката й в ръка. Устните й бяха леко разтворени и изглеждаше толкова лесно да се наведе напред и да ги завладее.

Само ако не беше дал дума.

През целия му живот, думата му бе достатъчна гаранция, че ще спази обещанието си. Никога не я бе нарушавал. Но и никога досега спазването й, не е било толкова мъчително.

— Люляци — прошепна тя. — Люляците нападат…

Какво сънуваше тя, за бога?

Дрейвън не можеше да си представи.

Той нежно прокара палеца си по долната й устна, като си спомни за захарта, която бе там по-рано. Емили неочаквано отвори уста и прокара език по устната си, като го докосна леко по пръста.

Дрейвън отдръпна ръката си, сякаш го бе опарила. Всъщност, той се чувстваше така, като че ли го бе направила наистина.

Но тя се изви и притисна обратно към него и той отново погали меката кожа на лицето й. Преди да може да се възпре, Дрейвън се наведе напред и притисна устните си към бузата й. Той простена и цялото му тяло избухна в пламъци.

Кожата й бе мека и примамлива, с вкус на самата слънчева светлина. Той я притисна плътно към себе си и зарови лице в извивката на шията й, където можеше да почувства пулса й под устните си. Тя въздъхна в ухото му.

Господ да му е на помощ, но я желаеше и точно в този момент усещаше как контролът му се изплъзва.

Укорявайки се за глупостта си, той се надигна в седлото и пришпори коня, за да ги върне обратно, преди да се поддаде на страстта си.

Веднъж, след като стените на Орик се появиха пред взора му, той нежно я побутна, за да се събуди. Емили се протегна лениво като пухкаво котенце. Платът на роклята й се изпъна върху гърдите й и той усети, че отново се втвърдява, в отговор на съблазнителната гледка.

Когато отвори очи и видя лицето му, тя подскочи леко.

— Мили Боже — прошепна тя. — Забравих, че ме държите.

Само ако можеше и той да забрави.

— Помислих си, че е по-добре да се върнете на собствения си кон, преди да влезем във външния двор на замъка.

Тя заглуши прозявката си и кимна.

Дрейвън слезе заедно с нея и после я качи върху коня й. Топлината й се задържа върху него за цяла минута, преди да се изпари и да го остави да копнее за нея отново.

Той се качи на коня си и я поведе към замъка.

Когато влязоха в залата, там имаше такъв пир, който можеше да съперничи с някое от празненствата на краля. Слугите бързаха и се суетяха наоколо, като носеха храна от кухните и подреждаха масите.

— Най-сетне се върнахте — приветства ги Орик и се приближи към тях.

— Какво е всичко това? — попита Дрейвън.

— Саймън каза, че ще тръгвате на сутринта, затова си помислих, че можем да направим една прощална вечеря преди пътуването ви.

— Мирише великолепно — каза Емили и прекоси малкото разстояние, което я делеше от Кристина.

Дрейвън погледна подиума, върху който падаха дипли червен плат и през него премина чувство на страх. В интерес на истината, предпочиташе да се нахрани насаме. Но нямаше начин да отклони предложението, за да не обиди домакина си.

— Опитах се да му кажа да не го прави — промърмори Саймън с нисък глас, когато се появи зад него. — Но не искаше да ме послуша.

Дрейвън забеляза очевидното накуцване на Саймън, когато той се приближи и спря до него.

— Как е глезенът ти тази вечер?

— По-добре.

— И на мен така ми изглежда.

— Какво имаш предвид?

— Когато тръгвах този следобед, накуцваше с другия крак. Може би не си наранил краката, а главата си.

Лицето на Саймън се разтегна от широка усмивка.

— Хвана ме. Е, поне вече не трябва да се притеснявам как ходя. — Погледът му се спусна към гърдите на Дрейвън. — Хубава брошка. Някакъв демон ли те е обладал, че си я купил?

Дрейвън погледна към мястото, където Емили разговаряше с Кристина.

Силна болка прониза сърцето му и той въздъхна.

— Беше доста глупава постъпка. Ако ме извиниш, трябва да говоря с оръженосеца си.

Емили се намръщи, когато видя Дрейвън да напуска залата.

— Чудя се къде отива? — попита Кристина.

— Не мога да си представя.

— Е, толкова по-добре, сега не трябва да се тревожа, че може да ни дочуе.

— Да дочуе какво?

Кристина се обърна и я погледна с непоколебимо изражение на лицето.

— Емили, ако има Бог на небето, тогава трябва да намерим някакъв начин да заведеш лорд Дрейвън пред брачния олтар.

ГЛАВА 10

Емили се ококори невярващо при изявлението на Кристина.

— Какво доведе до тази промяна в теб?

— О, Ем, той е прекрасен! — избълва тя. — Това, което направи за Орик… Не мога да ти опиша колко уплашен беше той през цялото време, за това какво ще му се случи, когато пристигне лорд Дрейвън. И после те заведе на панаира… — Тя спря, когато й хрумна друга мисъл. — Прекара ли добре с него?

— Да, но…

— Но нищо — прекъсна я Кристина. — Наела съм няколко от музикантите на панаира да свирят тази нощ. Ще има танци и ти ще трябва да го съблазниш.

— Как? Изглежда той едва ме забелязва. Въпреки че… — Емили млъкна, когато си спомни какво бе дочула.

— Въпреки че…

Тя сви рамене.

— Чух го да говори на себе си, преди да тръгнем.

— За какво?

— За мен — призна тя. — Той каза, че ме желае и все пак не виждам доказателство за това. Страхувам се, че не знам как да се справя с него. Той не прилича на никой мъж, когото познавам. — Емили погледна към нея. — Ами ти? Как привлече вниманието на лорд Орик?

— Като дишах — каза тъжно тя. — Той знаеше, че майка ми и по-голямата ми сестра са преживели множество раждания и че имам добра зестра. Това беше всичко, от което се нуждаеше.

Това не помагаше на нейната кауза изобщо.

— Лорд Дрейвън не изглежда да се интересува от нито едно от тези неща.

— Не — съгласи се Кристина. — Трябва да помислим малко. — Кристина прехапа устни и огледа залата. Очите й се разшириха, след

което се усмихна. — И мисля, че знам кой може да ни помогне с обмислянето!

Тя сграбчи ръката на Емили и буквално я завлече до мястото, където беше Саймън.

— Милорд — каза Кристина. — Може ли да ни отделите минута?

— Не, Кристина — пое дъх Емили. — Не може да говориш сериозно! Той ще каже на лорд Дрейвън.

— Не и ако се закълне да пази тайна. Вие сте мъж, който държи на думата си, нали, лорд Саймън?

— Зависи от думата — уклончиво каза Саймън, докато погледът му сновеше между тях. — Надушвам беля в действие, а няма нищо, което да ценя повече от добрата пакост. — Той потри ръце. — Докъде сте стигнали, дами?

— Първо, трябва да се закълнете, че ще пазите вечно тайна — каза Кристина.

— Много добре, устните ми са залепени за вечността — Саймън стисна устните си една към друга с палец и показалец.

Кристина кимна, в знак на одобрение.

— Емили иска да се омъжи за брат ви.

— Кристина! — ахна Емили, ужасена, че тя може просто така да избъбри нещо толкова неделикатно. — Как можа…

— О, ш-ш-т — каза Кристина. — Няма нужда да се бавим около това. Времето е от значение. Имаш нужда от съпруг, а лорд Дрейвън има нужда от наследник. Не е ли така, милорд?

Саймън ги погледна подозрително, докато изглежда обмисляше въпроса. Той погладе брадичка с ръката си.

— Как трябва да отговоря на това? — попита младият мъж, като потупа устните си с два пръста. — Алчната част от мен, която ще наследи земите на Дрейвън, казва: не, той няма нужда от наследник. Много бих се радвал да имам такова богатство, обаче вернинят брат в мен, ще се съгласи с вас.

Неговото подигравателно изражение изчезна, когато срещна погледа на Емили.

— Ами вие, милейди? Бих искал да разбера вашите чувства към брат ми, преди да поема отговорността.

Нейните чувства. Това беше труден въпрос.

— Той изглежда достатъчно подходящ за съпруг.

Саймън изсумтя.

— Това ли е всичко, което изисквате?

— Той има нужда от някого, който да се грижи за него — опита Емили отново.

Саймън се засмя.

— Това е последното нещо, от което той се нуждае. Уверявам ви, че той може да се грижи за себе си достатъчно добре. Опитайте отново.

Кристина я сбута с лакът.

— Кажи му това, което каза на мен, Ем.

Тя тръсна глава.

— Той я кара да се задъхва и тя е много увлечена по него — Емили отвори уста, за да смъмри приятелката си, но Кристина нямаше да го допусне. — Усетила е доброта в него. Права ли е тя, милорд?

Саймън кимна.

— Много добре, ще ви помогна — Той погледна настрани и пребледня. — Така, ето го, идва. Преструвайте се, че тук не се е случило нищо нередно.

Дрейвън се намръщи, когато прекоси залата и видя Саймън, Кристина и Емили заедно в тесен кръг, все едно замисляха някоя поразия.

Когато той приближи, Саймън започна да си подсвирква и зарея поглед наоколо, докато жените изглежда бяха погълнати от разговор за воали.

Емили преплиташе пръсти, докато говореше с Кристина.

— Зеленото е най-добрият цвят за… за… за… нещата.

— О, да. Много е добър за доста от нещата, като например… нещата.

— Какво става тук? — подозрително попита Дрейвън.

Три лица се обърнаха към него, с такъв израз на невинност, който щеше да накара всеки друг мъж да се засмее.

Дрейвън вдигна глава и внезапно се почувства като котка, притисната до стената от три мишки.

— Що за заговор е това?

— Заговор? — попитаха почти едновременно те.

Саймън го плесна по гърба.

— Толкова дълго служиш на краля, че си представяш зло, там, където го няма.

Да не мислеха, че е глупак, който не може да види през тях?

Очевидно беше така.

— Елате — каза Кристина и хвана ръката на Саймън. — Нека се оттеглим на масата и да опитаме от кулинарното майсторство на нашите готвачи. Ще харесате печения фазан — каза тя на Дрейвън. — Сосът от бъз е най-вкусният в целия християнски свят.

Дрейвън ги последва без желание, все още неспособен да се отърси от тревожното чувство, че се е преселил в ада тази нощ.

Кристина го сложи да седне на масата между Емили и Саймън. Той се почувства уловен в капан, неспособен да избяга. Гърлото му се стегна и остана смълчан, докато прислугата сервираше яденето.

Саймън се наведе.

— Добре си ли?

Дрейвън пое дълбоко дъх и кимна, макар че можеше да почувства как започва да се поти.

— Милорд? — попита Емили, като привлече вниманието му към себе си.

Когато срещна погледа й, видя нежност в чертите й и възелът в стомаха му се отпусна.

— Простете ми за нахалството — каза тя. — Но Кристина ми каза, че ще има танци след вечерята. Ще желаете ли да ме придружите?

Образът й, докато танцува около Първомайския стълб, проблесна в ума му. Не можеше да се сети за нищо друго, което да му достави по-голямо удоволствие, от това да танцува с нея.

— Не, милейди, не мога.

Челото й се намръщи разочаровано.

— За мен ще бъде удоволствие да танцувам с вас — каза Саймън и се наведе през Дрейвън, за да говори с нея.

Остра болка от ревност проряза сърцето му, но той не каза нищо. Вместо това, фокусира мислите си върху сервирането на храна за Емили. Наблюдаваше грацията на движенията й, докато ядеше. И когато тя се протегна за бокала и сложи устните си на мястото, от което той беше пил, го побиха тръпки. Имаше нещо толкова интимно в този жест. Сякаш почти бяха споделили целувка.

— Храната не е ли по ваш вкус? — попита тя с тих глас, когато забеляза, че той не яде нищо.

Дрейвън поклати глава.

— Храната е добра.

— Тогава защо не ядете?

— Не съм гладен.

— Знаете ли милорд, не съм ви виждала да ядете достатъчно, за да се утоли глада дори на пчела. Как сте пораснали толкова голям само от въздуха.

— Оставил съм яденето на Саймън — каза Дрейвън сухо. — Той се храни достатъчно и за двама ни.

Емили се засмя, когато погледна към чинията на Саймън, която беше напълнил с кралска порция от пиле, фазан, печени ябълки и праз лук.

— Какво? — попита Саймън, щом забеляза вниманието й.

— Тя само се възхищава на лакомията ти.

Саймън преглътна залъка си и се протегна за бокала.

— Хубава храна, добра музика и приятни жени са всичко, което искам в живота си, за да бъда щастлив. Един ден, братко, надявам се, че ще опиташ комбинацията.

Дрейвън се облегна назад в стола си, отказвайки да захапе стръвта. В интерес на истината, не се чувстваше добре от това. Всичко, което искаше, бе да напусне проклетото място.

Присъствието на Емили до него бе единственото облекчение, което имаше.

Той я наблюдаваше, докато тя деликатно отхапваше крехкото парче пилешко и облизваше соса от рубинено червените си устни. Удобството му се превърна в покрито с игли легло, които го промушваха навсякъде.

Щеше да е грубо да напусне. Знаеше го. И все пак…

Страдал си по-зле.

Така ли беше? Не помнеше дори много сериозните му рани от битки да са го болели толкова много, колкото слабините му точно сега.

Изглежда сякаш бе минала цяла вечност, преди музикантите да бъдат извикани и хората да започнат да стават от масата. Саймън избърза да хване Емили за ръката и да я поведе да танцуват.

Дрейвън гледаше със завист. Нямаше накуцване в походката на Саймън, нямаше болка в крака му. И за момент си пожела да не беше изтичал пред коня на баща си.

При тази мисъл го изпълни срам. Животът на Саймън си струваше. По-добре той да изгуби крака си, отколкото Саймън живота си.

Просто му се искаше веднъж в живота си, той да е този, който танцува.

Дрейвън въздъхна, надигна се от масата и отиде да търси някакво успокоение навън на бойните кули.

Емили прекъсна танца си, веднага след като видя, че Дрейвън напусна. Мракът сякаш го обгръщаше, все едно веселието на нощта го депресираше.

— Къде отива той? — попита тя, като се чудеше дали има някаква истина в подозренията й.

Саймън се обърна, за да погледне.

— Бойните кули, без съмнение.

— Бойните кули? — Тя се намръщи. — Защо?

Саймън сви рамене.

— Той прави това, откакто се помня. Прекарва повечето от нощите, като ходи по тях.

— Защо? — попита тя.

Саймън й махна да го последва към усамотен ъгъл на залата. Веднага, след като се отдалечиха от другите, той заговори.

— Трябва да се закълнете, че никога няма да повторите това, което ще ви кажа.

— Кълна се.

Саймън млъкна за минута, сякаш да събере мислите си. Дълбока мъка набразди челото му.

— Не можете да си представите детството, което Дрейвън преживя, милейди. Баща му никога не е искал син. Той желаеше наследство. Той искаше Дрейвън да бъде трениран воин, не мъж, и направи всичко, което можеше да измисли, за да убие човешката му страна.

Емили се вторачи в него, докато се опитваше да проумее какво й казва той.

— Не разбирам.

Скръбта в очите му се засили.

— Дрейвън не спеше много, защото баща му виждаше съня като слабост. Да спи, означава да е уязвим. Всеки път, когато видеше Дрейвън да дреме, той го биеше, за да се събуди.

Тя си спомни яростта, която беше видяла в очите на Дрейвън, когато го беше събудила в овощната градина. За момент, всъщност се беше притеснила, че Дрейвън ще я удари.

— Как е могъл Харолд да стори това? — попита тя.

— Баща му нямаше сърце — прошепна Саймън. — Лордовете на Рейвънсууд точно затова са толкова велики воини, защото всички са научени да не чувстват нищо, освен гняв и омраза. Лесно е да останеш силен в битка, когато нямаш нищо в живота, на което да държиш. Всъщност, те винаги са приветствали смъртта и облекчението, което тя им носи в техните мизерни, самотни животи.

Сърцето й спря.

— А Дрейвън?

— През повечето дни той е различен. Има много от нашата майка в него, макар той да го отрича. Тя живя достатъчно дълго, за да му покаже какво е добрина, какво е да се чувстваш подкрепен и защитен. Той знае как да защитава и обича, но по някаква причина, отказвала види тази си страна. Вместо това, вижда само частта, която е като баща му. Ако можете само да го накарате да прозре, че той не е като Харолд, тогава ще имате съпруг, който никога няма да се отдели от вас.

През нея мина трепет на съмнение. Можеше ли да покаже любов на толкова наранен мъж?

— Обещавам ви, той си заслужава.

— Но как, Саймън? Не знам как.

Той въздъхна.

— Нито пък аз. Дрейвън се затвори в себе си толкова отдавна, че дори аз не мога да достигна до него. Никога не съм знаел, че мъж може да бъде толкова силен, но в случая с брат ми, мога да кажа, че е така.

Умът на Емили се отнесе в мисли, докато внезапно пред нея изскочи стих от любимата й песен.

— Разбира се! — каза тя възбудено на Саймън. — Акъсейн и Лорет.

Саймън се намръщи.

— Не разбирам.

— Това е история, която чухме днес на панаира. Тя е за сарацински воин и нормандска принцеса. Те били от два напълно различни свята, и все пак любовта им позволила да достигнат един друг. Любовта излекувала раненото му сърце и му позволила да я обича.

— Но това е само история, а тук е действителността.

— Може би, но аз съм истинска мечтателка и като такава, ще бъде непростимо, ако не направя това, което би сторила Лорет на мое място.

Саймън повдигна вежда.

— И това е?

— Да издиря къде живее моя принц — тя потупа Саймън по ръката. — Пожелайте ми късмет.

Саймън изчака докато тя изчезна, преди да прошепне.

— Пожелавам ви много повече от това, Емили. Пожелавам ви успех.

Дрейвън се загледа в тъмната нощ около себе си. Слаба светлина осветяваше портата и подвижната решетка, но отвъд това не можеше да види нищо. Само празна тъма.

Винаги бе намирал успокоение в мрака. Като майчина прегръдка, той му даваше утеха, че е сам наоколо. Напомняше му за смъртта и ако затвореше очи, можеше да се преструва, че е дошъл краят на света. Че там няма нищо. Няма болка, самота, минало. Няма бъдеще.

Нищо.

Но когато отвори очи, действителността от всичко това се втурна обратно.

Кога щеше просто да се свърши?

— Милорд?

Той се обърна при звука от мекия глас, идващ зад него.

— Милейди — каза рязко той. — Какво правите тук?

Тя придърпа пелерината си по-стегнато около раменете.

— Дойдох да ви намеря.

— Защо?

— А защо не?

— Да не би да се държите дръзко? — попита той.

— Да.

Какво имаше в нея, че си позволяваше да казва и прави неща, които никой друг досега не се беше осмелявал с него?

— Не съм в настроение за игри, милейди. Трябва да се върнете вътре, преди да настинете.

— Ще дойдете ли с мен?

Той поклати глава.

От залата се дочу смях.

— Шутът — каза меко Емили. — Трябваше да останете да го чуете.

— Защо? — после, преди тя да успее, той добави: — Защо не?

Емили се усмихна.

— Всъщност щях да кажа, че няма да ви заболи, ако се научите да се усмихвате от време на време. Смехът е нектарът на Бог.

Тя направи крачка към него и за негово учудване, се протегна и постави длани на бузите му. Те бяха изненадващо топли, като се имаше предвид студа навън.

Емили дръпна бузите му назад с палците си в подобие на усмивка.

— Виждате ли — каза тя. — Това не напука лицето ви.

Дрейвън се отдръпна от докосването й и се обърна с гръб. Той се наведе през парапета и погледна към тъмната гора. Емили го последва и застана до него, имитирайки позата му.

Минутите минаваха, докато те просто стояха там. Макар че не се докосваха, той можеше да усети всяка част по дължината на тялото й, така плътно, все едно бяха рамо до рамо, пета до пета, бедро до бедро. Наистина можеше да я почувства с всяка фибра на тялото си.

Дрейвън се опита да я игнорира, но вятърът прихвана нежния й, женствен аромат и го понесе към него.

Смехът в залата затихна, когато музиката започна отново.

— Достатъчно — каза Емили и гласът й прозвуча стряскащо сред тишината. Тя взе ръката му и го обърна с лице към себе си. — Ще танцувам с вас.

— Не знам как — призна той.

— Напротив знаете. Забравяте, че съм ви виждала да тренирате и всеки мъж, който може да се извива и маневрира по начин, по който го

правехте вие, в крайна сметка може със сигурност да танцува.

— Ще смачкам пръстите ви на краката.

— Ще оздравеят.

Той не знаеше какво да отвърне на това и я остави да вземе ръцете му и да му покаже няколко стъпки. За негова изненада, той не стъпи върху пръстите й и още по-удивителното бе удоволствието, което почувства от нещо толкова безвредно.

Дрейвън се нагаждаше към всичко в нея, докато тя се носеше около него. Към лунната светлина, играеща в бледите й къдрици. Смехът в очите й. Усещането за тялото й, толкова близо до неговото.

Тя подклаждаше глада в него до ненаситно безумие, което ревеше, съскаше и настояваше да я вземе. Вълните му се разбиваха в него и единственото нещо, което можеше да направи, бе да продължи да се противопоставя срещу силата на порива.

Тя се завъртя и тогава се спъна. Дрейвън едва успя да я хване, преди да падне.

Той я задържа на място в ръцете си. Устните й бяха толкова близо до неговите, че ги разделяше само една ръка разстояние, докато гърдите й се притискаха към неговите.

Той се вторачи в розовия цвят на устните й и му се прииска толкова много да предизвика гнева на краля, като ги опита.

Изглеждаше толкова лесно…

Емили се притисна към него, зелените й очи бяха широко отворени от благодарност.

— Моят герой — прошепна тя.

Дрейвън се вгледа в нея. Названието герой му беше дадено преди години от глупаци, които не знаеха нищо за него и за дела, за които дори не искаше да си прави труда да си спомня. Но за пръв път в живота си, той наистина се почувства като герой, когато видя отражението си в тъмните зеници на очите й. И дори, още по-изненадваща беше радостта, която думите й породиха в него.

Внезапно стана важно за него, че тя го вижда като такъв. И че никога няма да я разочарова.

Собствената й нужда забули очите й, докато го наблюдаваше на слабата светлина.

— Какво искате от мен? — попита той, когато я изправи, за да застане пред него.

Тя прехапа уста.

— Предполагам, че трябва да бъда сдържана за това, но никога не съм била такава. Открих, че искреността често е най-добрият начин да се справиш с нещата и така трябва да бъда вярна на природата си и да ви кажа какво искам — тя повдигна брадичка, за да го погледне, с изражение на най-върховна искреност. — Искам вас, милорд.

Той се вторачи в нея без да мига, без да разбира докрай какво има предвид.

— Искате ме за какво?

— За съпруг.

Челюстта му увисна. За какво, по дяволите, говореше тази жена? Имаше ли някакъв смисъл?

— Имате ли идея какво говорите? — попита той.

— Ами, да, разбира се — каза тя възмутено.

Дрейвън отстъпи встрани. Не знаеше какво я е обладало, но това наистина беше първокласна глупост.

— Нямате представа какво искате, милейди.

На какво ще се осъдите.

— Не съм съгласна — тя пристъпи към него и се протегна към ръката му.

Той се отдръпна от нея още веднъж.

— Вие не ме познавате изобщо.

— И майка ми не е знаела нищо за баща ми. В действителност, тя не го била виждала преди сватбата, и все пак се научили да се обичат един друг. Много.

— Казвате това, сякаш е лесно.

— Женитбата често е…

— Вие сте неразумна, лейди. Приключихме разговора.

Той й обърна гръб и тръгна към главната кула на замъка. Тя се втурна покрай него и блокира пътя му.

— Не може да ме избягвате. Няма да ви позволя.

В него се надигна гняв от това, че тя се е осмели да застане на пътя му. Особено, когато всичко, което искаше да направи, беше да избяга от нея и от всички объркващи мисли и чувства, които тя предизвикваше у него.

— Това ли е начинът да ме накарате да ви изпратя обратно вкъщи при баща ви?

Тя погледна към него, сякаш самата мисъл я обижда.

— Последното нещо, което искам, е да бъда изпратена у дома. Искам съпруг.

— Тогава отидете в залата и си потърсете друг.

И преди той да осъзнае какво ще направи, тя хвана лицето му в ръце, надигна се на пръсти и притисна устни към неговите.

Във всяка фибра на тялото му се разля разтапящо желание.

Като реагира на чистия, прастар инстинкт, Дрейвън я придърпа в ръцете си и притисна тялото й към своето. Тя се предаде пред него напълно, когато той отвори устата й и опита сладостта й. Обви ръце около врата му и въздъхна със задоволство.

Главата на Дрейвън забръмча, сякаш беше изпил прекалено много ейл и всички разумни мисли излетяха от ума му.

Не остана нищо друго, освен усещането за нейното горещо, гъвкаво тяло срещу неговото, вкусът на устните, ароматът на орлови нокти от косата й и звукът на забързаното й дишане в ушите му.

Целувката й беше невинна и свенлива и все пак изпълнена с любопитство и самоувереност. Никога не се беше чувствал по този начин, нито беше искал нещо повече от това да има уединено легло за двама им.

В своята възбуда тя притисна гърдите си към неговите и го възпламени още повече, когато се потри в него, а бедрото й се притисна към твърдата му, набъбнала мъжественост.

Той откъсна устните си от нейните със стон и се осмели да направи това, което жадуваше. Прокара устни по врата й, като хапеше нежно плътта й със зъби. Тя изстена от удоволствие, зарови пръсти в косата му и го задържа плътно до себе си.

Сладко соленият вкус на кожата й изгори устните и езика му, докато тя трепереше в ръцете му. Той я искаше. Тук и сега.

Тялото му гореше за нея и не можеше да мисли за нищо, освен за това да я има.

Емили изстена все така тихо, когато суровата му сила премина през нея, докато езикът и устните му извършваха магия върху тялото й. Хиляди нишки от удоволствие я разкъсаха едновременно, докато цялото й тяло трептеше с непозната, болезнена нужда.

Тя притисна безсрамно устни към брадясалата му страна, като се наслаждаваше на вкуса и усещането за мъжествената му кожа. Емили

го усети да трепери, когато той прокара ръката си по дясната й гърда и нежно я стисна. Тя направи рязко движение при непознатото усещане, което мина през нея и горчиво-сладкото й мъчение само се увеличи, когато той обхвана гърдите й и наведе глава към ниско изрязаното деколте на роклята й, за да целуне плътта точно над стегнатия връх.

О, това беше чудесно. Да го чувства силен и тръпнещ от желание в ръцете си, докато той самият й доставяше неземно удоволствие. Никога не се беше чувствала така и точно в този момент знаеше, че никога няма да има покой, докато не го обвържеше със себе си.

И когато той пъхна ръката си в деколтето й и докосна голата й гърда с пръсти, тя си помисли, че може да припадне от удоволствие.

Дрейвън изстена от усещането за тежестта на гърдата й в ръката си и твърдото й зърно в дланта си, докато движеше устни, за да вкуси ухото й. Изпрати тръпки по кожата й с езика си, докато проклинаше тъканта, която му пречеше да я докосва навсякъде.

Чувствата му се объркаха. Той се върна на устните й и притисна гърба й към стената.

Емили обхвана лицето му с ръце, докато се наслаждаваше на усещането от тялото му, което притискаше нейното срещу студения камък. Тя го целуна бурно, докато той плячкосваше устата й. Никога не беше вкусвала нещо подобно. Не бе чувствала нещо толкова невероятно. Така прекрасно.

Само неясно осъзнаваше, че той повдига подгъва на дрехата. Прокара ръце по голото й дупе, прегаряйки кожата й с горещина и удоволствие. И преди тя да осъзнае какво прави, той плъзна ръка между двама им и нежно раздели гладката й плът, за да я докосне, така, както никой не го беше правил преди.

— О, Дрейвън — изстена тя, когато пръстите му донесоха облекчение на мъчителната болка в центъра на тялото й и тя инстинктивно се потри в дланта му.

Дрейвън замръзна, когато чу името си да излиза от устните й и действителността се разби около него.

Само още минута и той…

Той изруга и се насили да се отдръпне от нея, преди да е станало твърде късно.

Тя направи крачка към него, а той сграбчи ръцете й, за да я задържи притисната до стената. Устните й бяха подути от целувките

му. А по израза в замъглените й от страст очи, можеше да види, че тя го иска толкова много, колкото и той нея.

Но ако я вземеше, щеше да подпише смъртната си присъда.

— Да не би омразата ти към мен да е толкова голяма, че си готова да жертваш девствеността си, за да ме видиш мъртъв? — попита той свирепо.

Тя премигна объркано.

— Не те мразя, Дрейвън. Как бих могла?

Каквато й магия да му бе направила, тя се изпари при тези думи и в главата му отново се настани яснота.

— На мен ми се струва, че въпросът трябва да е как би могла да не ме мразиш?

ГЛАВА 11

Зашеметена от въпроса му, с тяло все още разгорещено от докосването му, Емили не можеше да направи нищо, освен да гледа как Дрейвън внезапно си тръгна. Тя стоеше объркана на бойниците. Как можеше той да не вижда това, което самата тя виждаше?

Не ме познаваш изобщо.

Имаше истина в тези думи и все пак…

Бе видяла достатъчно от неговата добрина, за да знае, че той е добър човек. И макар че той може и да не знаеше от какво има нужда, тя знаеше.

Думите му към противните придружители на Райнхолд, по-рано същия ден, изскочиха в ума й.

Гърбът й се стегна от решителност, докато се взираше в мястото, откъдето той беше изчезнал.

— Няма да намерите дори ъгъл, в който да се скриете и където няма да ви открия. Ще научите, че съм упорита колкото денят е дълъг и когато насоча ума си към нещо… Ами, може да имате желязна воля, но тя дори не може да се сравнява с моята. Ще ви спечеля. Ще видите.

Тя докосна устни със задната част на пръстите си. Беше й отговорил със страст и желание.

Дори девствена девойка можеше да го каже. А ако той я желаеше, то тогава изпитваше нещо към нея.

Похотта не бе единственото чувство, което искаше да възбуди в него, но бе начало. Такова, от каквото се нуждаеше и от което определено можеше да се възползва.

Дрейвън изскърца със зъби, когато потиснатите емоции го пометоха. Гняв, мъка, похот. Беше нарушил думата си към Хенри, но още по-лошото от това, бе силното желание, обхванало тялото му. Прекалено лесно си спомняше начина, по който я държеше в обятията си. Начинът, по който се извиваше от докосването му.

Мили боже, тя щеше да му позволи да я вземе!

За съпруг.

Тези думи ехтяха в главата му, докато устните му горяха, дамгосани от невинната й целувка.

Какво ли си бе помислила?

Баща й щеше да умре от ужас, ако знаеше за плановете й. Наистина, струваше си да го каже на Хю, само за да разкара лорда от пътя си.

Е, тя можеше да мисли тези глупости, колкото си иска. Желанието не правеше нещо реалност. Той знаеше това най-добре от всички. И сега, когато беше наясно с играта й, щеше да се пази още по-внимателно.

Заради всичко свято, той нямаше да я докосне отново! Нито ръката й, нито дори подгъва на ръкава й. Да, от този момент нататък, щеше да отбягва всяка част от нея.

На следващата сутрин, когато Дрейвън слизаше по стълбите, Емили се спъна на стъпалото над него. Тя падна право върху него, като докосна всяка част от тялото му, от лицето до пръстите на краката.

Това, че тежестта на тялото й го притискаше към стената, беше повече от достатъчно волята му да стане за посмешище, докато споменът от предишната нощ се върна обратно.

Прекалено лесно, той си спомни усещането за тялото й в ръцете си, вкуса на устните й, звука от прошепнатите въздишки в ухото си.

— Добре ли сте, милорд? — попита тя, а сладкият й, топъл дъх гъделичкаше врата му. — Не ви видях.

И все пак имаше светлинка в очите й, която го накара да се чуди на искреността й. Особено съчетана с факта, че тя все още не се беше отдръпнала от него, а устните й се намираха опасно близо до неговите.

— Толкова се радвам, че бяхте тук — изпадна във възторг тя. — Иначе щях да се препъвам по целия път надолу по стълбите и като нищо щях да си счупя врата.

Дрейвън все още не можеше да проговори. Не и докато ръката му бе уловена между пълните й гърди, а краката й бяха преплетени с неговите собствени. Можеше да почувства как сърцето й бие под ръката му и когато тя се отдръпна назад, бедрото й погали тази част от него, която най-силно и болезнено искаше да притежава тялото й.

Разтърси го трепет.

А по зачервения израз на лицето й, можеше да каже, че тя бе почувствала ерекцията му достатъчно ясно.

Привлекателна руменина се появи на бузите й, като накара котешките й очи да заблестят.

— Благодаря ви за галантността, милорд. Мисля, че оттук нататък мога да казвам, че сте героят на сърцето ми.

Най-накрая той откри гласа си.

— Ласкаете ме прекалено много — каза бързо той. Все пак, последното нещо, от което се нуждаеше, беше тя да тълкува погрешно действията му. — Дори не знаех, че сте там, докато не паднахте върху мен.

— Оу — каза тя, докато нагласяше роклята около себе си.

Дрейвън я наблюдаваше подозрително, докато опъваше материята върху тялото си, подчертавайки извивките на бедрата си. И ако това не беше достатъчно лошо, тя се наведе и разкри горната част на гърдите си пред гладния му поглед.

Слабините му се стегнаха още повече, когато си спомни усещането от набъбналите й зърна в ръцете си. Свети Петре, той действително започваше да отделя слюнки!

— Надявам се, че ще забравите за моята непохватност — каза тя, като се изправи. — Опитах се да побързам, за да не ви карам да чакате този път.

— Колко любезно — остро каза той.

По-добре да го накара да чака две седмици, отколкото да разпалва кръвта му с този спектакъл. Той се отдръпна от нея.

— Милорд — смъмри го тя. — Държите се така все едно ви е страх от мен.

Дрейвън спря внезапно и погледна назад към нея.

— Няма мъж, от когото да се страхувам.

— Но аз не съм мъж.

— Мислите, че съм малоумен и не знам това? — попита той и я погледна намръщено.

Тя повдигна рязко вежда, когато усети гняв в гласа му.

— Ами, начинът, по който се отнасяте към мен, ме кара да мисля друго.

Почувствал скорошната си загуба, Дрейвън потърси начин да се оттегли на безопасно разстояние.

— Ако ме извините…

— Виждате ли — каза тя победоносно. — Ето пак.

Той се спря объркано.

— Ето пак, какво?

— Отнасяте се с мен, все едно съм нещо различно от жена.

Главата го заболя от логиката й.

— Ако не се отнасям към вас като към жена, тогава като към какво, моля кажете ми, се отнасям към вас?

Погледът й беше странен.

— Не знам.

— Не знаете? — попита той скептично.

Тя премигна невинно.

— Не знам.

— Тогава защо водим този разговор?

— Защо не? — остроумно каза тя.

Дрейвън погледна встрани от нея. Имаше чувството, че дори във въздуха около нея се носеше закачливост.

— Играете си с мен, нали?

Дяволитата светлина в погледа й се засили.

— И ако е така?

— Тогава ще го прекратя.

— Защо?

— Защото ме дразни. — Той тръгна надолу по стълбите.

— Предпочитам да бъда дразнеща, отколкото пренебрегвана — каза тя, като повиши гласа си, докато го следваше по стълбите. — Точно това правихте цяла сутрин, нали? Игнорирахте ме?

— И ако е така? — попита той, без да спира.

Тя повдигна брадичка.

— Тогава ще трябва да го спра.

Дрейвън притисна ръце към слепоочията си, в израз на безсилие, когато тя използва думите му срещу самия него.

Той спря на долното стъпало и погледна към нея.

— Защо ми причинявате това?

— Причинявам ви какво? — попита тя, с такъв израз на невинност върху лицето си, че почти го накара да се засмее.

— Разигравате сценки около мен. Кълна се, че се чувствам доста замаян от това.

Погледът й се спусна към устните му и той видя глада й.

— Може би сте замаян от нещо друго? — Гласът й беше нисък и прелъстителен.

— И какво ще е това?

Тя присви рамене, усмихна се и се спусна по стълбите.

— От къде мога да знам аз? — подхвърли през рамо тя. — Аз не съм мрачно страшилище. А само жена, обикновена и проста.

Дрейвън изръмжа тихо. Обикновена и проста я описваше, както камъче описваше Гибралтар.

— Не съм мрачно страшилище — извика след нея.

Тя се спря до вратата и погледна палаво назад към него.

— Не, прав сте. Но знаете ли какво сте?

Щеше ли да посмее да попита?

Посмя.

— Какво?

Тя облиза устните си и погледът й го жигоса.

— Вие сте много привлекателен мъж, с красиви очи.

Зашеметен, той не помръдна, докато тя преминаваше през вратата.

Никога през живота му, никой не му беше казвал нещо такова. Страшилище, демон, син на дявола, конски задник. Много пъти беше обиждан. Но никой в живота му, никога не му беше отправял комплимент за нещо друго, освен за смелостта му в битки.

— Красиви очи… — повтори той, едновременно отвратен и все пак странно поласкан.

Дали наистина имаше…?

— О, зарежи това! — промърмори под носа си той. Кого го интересуваше как изглеждат очите му, щом можеше да вижда с тях. Той не беше някоя очарователна девица, на която да й се замая главата от ласкателства. Беше рицар, който се бе заклел да държи ръцете си далеч от лейди Емили.

И със сигурност щеше да го направи.

— Ще ми подадете ли ръка, милорд?

Дрейвън се сви при въпроса на Емили, която го чакаше до коня си, за да й помогне да се качи.

Какво си беше казал в замъка само преди час, относно това да си държи ръцете далеч от нея?

Той се огледа за Саймън, но брат му изглежда беше изчезнал. Останалите му мъже вече се бяха качили по конете.

Примирен с това, той кимна.

Просто си представи, че тя е дебела, противна монахиня.

Да, такава, която ухае на орлови нокти и слънчева светлина. Тялото му запулсира при аромата й и той усети как мускулите на ръцете му се стягат.

Той я повдигна възможно най-бързо. Но тя не седна на седлото.

— Има ли проблем? — сопна се той.

Тя премигна невинно към него.

— Изглежда не мога да седна.

Той потисна нуждата да я стовари върху коня, като торба със зърно.

— Правите това нарочно — каза той с тих шепот.

Закачливият й поглед потвърди подозрението му.

— Казах ви какво искам, милорд, и ще използвам всички средства, за да го спечеля.

Той я тръсна на седлото.

— Може би трябва да ви предупредя, милейди. Никой досега не ме е надхитрил.

— Тогава ще кажа, че ви се пада едно добро надхитряване.

Той отвори уста, за да й отговори, когато видя Саймън да се присъединява към тях.

— Ах — каза Саймън, когато се приближи. — Виждам, че си се погрижил за дамата. Това е добре.

— Защо? Да не би да си навехнал ръката си?

— Попита Дрейвън саркастично, когато Саймън пое юздите си.

— В действителност, да. Мисля, че ще бъде изкълчена за известно време. Няма да бъда способен да правя нищо рицарско.

Заговор.

Трябваше да се досети. Добре, той не беше пионка, която да бутат. По дяволите, и двамата!

Като се метна на коня си, Дрейвън изчака, докато Емили казваше довиждане на Кристина, която държеше голяма, подвързана с кожа книга в ръцете си.

— Ще пишеш ли, когато се роди бебето? — попита Емили.

— Добре, а ти ще трябва да дойдеш да ме видиш отново.

Емили отправи поглед към Дрейвън.

— Ще видя какво мога да направя.

Кристина кимна и подаде книгата на Емили.

— Това е за теб.

— За мен? — Емили започна да я отваря, но Кристина затвори книгата и поклати глава. — Това е за когато си сама, уединена в стаята си.

— Но…

— Емили, — прекъсна я Кристина с напрегнат тон. — Това е, за когато си сама. Засяга нещата, за които говорихме по-рано тази сутрин.

Устата на Емили оформи перфектно „О“, когато значението на думите на Кристина достигна до нея.

Дрейвън размени поглед със Саймън, който сви рамене, сякаш нямаше идея за какво разговарят жените.

Но Дрейвън знаеше. Имаше още по-голям заговор налице. И нямаше търпение да сложи ръце върху споменатата книга, за да види каква точно пакост планираха, защото имаше леко съмнение срещу кого беше.

Кристина помогна на Емили да прибере на сигурно книгата в дисагите.

— На добър път.

Емили докосна ръцете й, след което каза довиждане на Орик.

— Готова съм, милорд — обърна се тя към Дрейвън. — И ви благодаря за търпението.

Той кимна рязко на Орик, преди да насочи коня си напред и да поведе групата през двора на замъка. Поне през следващите дни нямаше защо да се безпокой, че ще е близо до дамата. Тя щеше да прекара пътуването на коня си, както той на своя.

Най-накрая щеше да има спокойствие.

— Какво имаш предвид с това, че конят й е окуцял? — изръмжа Дрейвън, като погледна към неговия рицар Арнолд.

— Може да видите сам, милорд — каза той и отстъпи назад.

Дрейвън вдигна задното ляво копито и го видя. Осакатен кон?

Самата съдба ли заговорничеше срещу него сега?

Ако не беше убеден в противното, щеше да се закълне, че Емили или Саймън имат нещо общо с това. Но той беше държал дамата под око през цялото време и знаеше със сигурност, че тя не е направила нищо, за да нарани коня.

Беше просто едно от онези нещастни, ужасни, изтръгващи вътрешностите неща.

— Добре тогава — каза Дрейвън, като отпусна копитото на коня. — Махнете седлото и ще ви поверя отговорността да върнете коня в Рейвънсууд в бавен ход, за да го предпазим от повече наранявания.

— Да, милорд.

— Саймън — каза Дрейвън, като погледна към брат си, който седеше на коня си и ги наблюдаваше. — Дамата ще язди с теб.

Емили прекоси малкото разстояние, което ги делеше и каза с нисък глас.

— Няма да яздя с него, милорд.

— Ще правите това, което ви се казва.

Тя повдигна вежди неодобрително.

— Няма да използвате този тон с мен.

— Жено — изръмжа той с глас, който щеше да постави възрастни мъже на коленете им и да ги накара да се разтреперят от страх. — Това не е игра.

Лицето й беше спокойно, но по него нямаше нищо от съпътстващия го страх, който беше свикнал да вижда. Изглеждаше сякаш неговото ръмжене я предизвиква.

— Много сте прав, милорд. Не е игра. Или ще яздя с вас или ще ходя.

Дрейвън я погледна.

— Нямате ли здрав разум, та ме притискате така?

— Имам много здрав разум.

— Тогава ще яздите със Саймън.

— Няма.

По крайно упорития вид на челюстта й, можеше да каже, че тя нямаше намерение да отстъпи.

— Ако вие сте най-кротката от дъщерите на Хю, тогава си мисля, че никога няма да имам привилегията да се запозная със сестрите ви.

Като осъзна, че спорът с нея, щеше да е загуба на време, Дрейвън отстъпи.

— Качвайте се на проклетия кон.

Емили осъзна, че може да го е притиснала малко повече. Може би не трябваше да е толкова безсрамна, в края на краищата. Но все пак баща й казваше, че нейната смелост е едно от най-привлекателните й качества.

Докато се качваше на седлото, тя не мислеше, че лорд Дрейвън ще се съгласи с него. В действителност, ако се съди по сковаността на тялото му, докато се качваше след нея, не мислеше, че той мисли много за нея в момента.

Тя отвори уста, за да се извини.

— Не говорете — рязко каза той. — Нито една-едничка дума.

Емили стисна устни и се закле да не ги отваря отново, докато той не й се извини за острия си тон.

Дрейвън я почувства да се сковава в скута му и разбра, че я е обидил. Така да бъде. Той не мислеше, че може да издържи да я чувства притисната към себе си, докато се обръщаше към него с този неин копринен глас. Наистина, цялото тяло го болеше от копнеж до такава степен, че не знаеше дали ще може да издържи.

Ако минеха през някое село, град или имение по време на това пътуване, той щеше да спре и да й купи кон, без значение от цената. Всъщност, с удоволствие щеше да размени всичко, което притежаваше, за една своенравна кранта.

Денят премина в мълчание, докато Дрейвън се опиваше да даде най-доброто от себе си, за да отдалечи ума от тялото си. Но беше невъзможно. Всеки ужасен ход на животните я притискаше срещу него, в чувствен ритъм, който разбиваше равновесието и търпимостта му все повече. И с всеки час, който минаваше, неговият гняв се покачваше и мъжествеността му се втвърдяваше, далеч отвъд всяка болка.

Вятърът вееше кичури от косата й срещу лицето му, милваше бузите му и довяваше аромата й на орлови нокти до него.

О, колко щеше да е лесно да пришпори коня си напред, да намери усамотено място сред дърветата и да я положи под себе си. Да се потопи в нея отново и отново, докато най-накрая не намери спокойствието, за което тялото му крещеше.

Споменът за целувката й и усещането на плътта й, го измъчваха все повече.

— Милорд?

Той потрепери от гласа й.

— Казах ви да не говорите.

— Не искам — каза тя сприхаво. — Но нямам избор.

— Напротив, имате.

— Нямам — отговори тя твърдо.

Той погледна надолу към нея и видя червенината по бузите й.

— Кое е от такова…

— Имаме нужда от почивка.

— Бих искал да осигуря…

— Милорд — каза тя, като го прекъсна. — Не ме разбрахте. Ние имаме нужда. — Тя натърти на всяка дума. — От почивка. — Тя отклони многозначително поглед от лицето му към дърветата, покрай които минаха.

Осени го проблясък.

— О — каза той, повдигна ръка, за да даде сигнал на останалите, че ще спират.

Дрейвън насочи коня си към малка горичка. Дръпна юздите, за да спре и й помогна да слезе от лявата страна на коня.

— Благодаря — студено каза тя, след което се обърна и се отправи към дърветата.

Саймън се приближи.

— Добре ли си? — попита той.

Дрейвън го погледна.

Поне веднъж Саймън имаше разума да не го притиска. Той повдигна ръце и отстъпи крачка назад.

— Виждам, че отговорът на това определено е „не“.

Дрейвън се изправи от позицията, в която разглеждаше коня си и притисна длан към бедрото си в опит да отдалечи панталоните си от втвърдената си мъжественост. Не знаеше още колко дълго можеше да понесе това, без да полудее.

На колко много ненаситна похот можеше да бъде подложен един мъж, преди да издъхне от нея?

И защо, в името на Луцифер, трябваше той да бъде подложен на експеримент, за да се види колко точно можеше да понесе един мъж?

Всичко, което искаше Дрейвън, беше спокойствие. Никога нямаше да отиде в Лондон по искане на Хенри, ако имаше някаква

идея какви щяха да са последиците и точно в този миг, мисълта да се предаде на краля за екзекуция, изглеждаше привлекателна.

Той обърна поглед към Саймън, който гледаше към дърветата, където бяха изчезнали Емили и нейната прислужница.

— Тя иска да се омъжи за мен — измърмори Дрейвън на брат си.

Саймън впи поглед в неговия.

— И на мен ми каза същото.

— Каза ли защо?

Той сви рамене.

— По някаква необяснима причина, тя те харесва.

— Не бъди смешен — ухили се самодоволно Дрейвън. — Никой не ме харесва. Това, което иска тя, е да ме види мъртъв.

— Ако вярвах в това, дори за минута, никога нямаше… — Гласът на Саймън се провлече.

— Никога нямаше какво? — подозрително попита той.

Саймън замълча, сякаш обмисляше думите си, след което приключи бързо.

— Никога нямаше да го допусна.

Дрейвън издърпа кинжала от колана си и го подаде с дръжката напред на Саймън.

— Ето, вземи го.

Саймън се намръщи.

— Защо?

— Вземи го и го забий право в сърцето ми, преди да загина в пламъци.

Саймън се засмя и го прибра обратно в колана на Дрейвън.

— Знаеш какво казват. Похотта не може да бъде удържана. Нещо трябва да бъде направено по въпроса.

— Толкова ли отчаяно искаш земите ми, че ще накараш Хенри да ме убие за това?

— Едва ли — каза той обидено. — Ожени се за момичето и я взимай, когато поискаш.

Дрейвън въздъхна.

— Мислиш ли, че баща й ще ме изтърпи за зет дори за една минута?

— Няма да има избор, ако отидеш при Хенри.

За пръв път в живота си, Дрейвън позволи мисълта за брак да го изкуши.

— Ще я осъдиш на живот с мен?

— Със сигурност ще бъде по-добре, отколкото да го прекара с баща си. Обзалагам се, че ти поне ще й позволиш миг или два на забавление.

— Може би, но поне с баща си, ще изживее живота си. С мен няма да има нищо, освен ранна смърт.

— Дрейвън, ти не си…

— Не казвай нищо, Саймън, за това, което знам, че е истина. Виждаш в мен това, което искаш, но аз знам какво има вътре в мен. Чувствам го, като постоянен придружител.

Саймън го потупа по гърба.

— Тревожиш се твърде много, братко. Имаш нужда да се отпуснеш и просто да се порадваш на живота. Грабни един миг и го изживей — Саймън кимна към дърветата.

Дрейвън обърна глава и видя Емили да се връща.

— Можеш да научиш много от дамата — каза Саймън с нисък тон. — Тя знае как да извлече най-доброто от това, което Бог ни е дал.

Дрейвън обмисли думите му.

Саймън караше всичко да изглежда толкова просто, но последствията бяха прекалено големи. Ако послушаше брат си и се оженеше, имаше много повече от просто малък шанс да я убие един ден.

Досега Дрейвън сдържаше нрава си около нея, но тя не се страхуваше от него и той се сви при мисълта, че някой ден може да го притисне отвъд границите му.

Щеше да се случи само веднъж…

Не, това беше риск, който никога не можеше да си позволи да поеме. Такъв, който отказваше да поеме.

Емили не каза и дума, докато приближаваше мъжете. Дрейвън погледна настрани.

Тя размени разочарован поглед със Саймън, преди да заговори Дрейвън.

— Може ли да се насладим на храната сега или планирате да яздим през остатъка от деня?

Дрейвън прокара ръка през косата си, но все още отказваше да срещне погледа й.

— Конят ми се нуждае от повече почивка. Не бързайте.

Тя направи движение с ръце в израз на пълна безнадеждност, след което импулсивно направи жест, сякаш ще удуши Дрейвън.

Точно когато щеше да достигне врата му, Дрейвън се обърна и видя жеста й.

Емили отдръпна ръце към раменете си и се усмихна.

— Какво правехте? — подозрително попита Дрейвън.

Тя се усмихна сладко.

— Нищо.

Той погледна към Саймън.

— Какво правеше тя?

— Нищо — каза той и й намигна.

Дрейвън издаде отегчена въздишка.

— Нямам време за това — измърмори той, след което се отправи към мъжете си.

— Той е много упорит мъж — каза Емили на Саймън, когато останаха сами.

— До дъното на душата си.

— Какво да направя?

— Продължавайте така. Рано или късно, той ще се предаде и ще признае чувствата си.

Емили наблюдаваше как Дрейвън говори на рицарите си. Изглеждаше напълно забравил за нейното присъствие.

— Ами ако няма чувства към мен?

Саймън се засмя.

— Уверявам ви, ако това беше истина, той нямаше да ви отбягва така.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

Емили обмисли думите му за миг, както и какво беше следващото, което трябваше да направи.

— Мислите ли, че ще е много дръзко, да го търся толкова често?

— Дързостта част от природата ви ли е?

— За съжаление, да.

— Тогава, ще кажа да следвате инстинктите си. Докато милейди е вярна на себе си, няма за какво да се притеснявате.

Тя намираше това трудно за вярване.

— Няма за какво да се страхувам от мъж, от когото се бои половината християнски свят. Саймън, сигурен ли сте?

Той кимна.

— Повярвайте ми, милейди, ще разберете, когато го притиснете прекалено.

— Добре тогава — каза тя, с почти неохотна въздишка. — Моля ви, извинете ме, докато отида да досаждам на някого.

ГЛАВА 12

Дрейвън действително изстена, когато тя го приближи и за секунда Емили почувства разкаяние. Но само за секунда.

— Не може ли да ми дадете поне минута за самия мен? — попита той, като постави ведро с вода на земята за коня си.

Тя се спря до него.

— Веднага мога да кажа, че имате прекалено много време за себе си.

Той се изправи и я погледна в очите.

— Никога ли не ви е идвало на ум, че може да предпочитам да е по този начин?

— Хрумвало ми, че може да не знаете какво предпочитате, след като се съмнявам, че сте прекарали много време около някого друг. Ако няма с какво да сравнявате самотата, как може да знаете, че я предпочитате?

— Никога не съм имал и отсечена ръка, милейди — каза той и погали врата на коня. — Но съм относително сигурен, че предпочитам да не я губя. Някои неща просто се знаят.

Емили кимна в съгласие.

— Добре казано, но трябва да призная, че съм дълбоко засегната от думите ви, след като оприличавате присъствието ми на осакатяване. Никога не съм осъзнавала, че ви измъчвам чак толкова. А през цялото време, погрешно си мисля, че съм по-скоро мил човек.

И тогава тя го видя. Наистина беше леко, само намек за омекване, около устните и очите му. Нова искра в ледените дълбини на погледа му.

— Аха! — каза тя. — Значи е възможно да ви развеселят.

Чертите му се втвърдиха отново.

— Далеч съм от забавление.

Тя го игнорира.

— Знаете ли, мисля, че е мъдро да не се усмихвате.

— И защо така?

— Толкова привлекателен мъж като вас, вероятно ще накарате жена да се строполи мъртва, ако някога й се усмихнете.

Той завъртя очи към нея.

— Ставате смешна.

— Не, много съм сериозна — каза тя, като направи крачка към него, докато не застанаха толкова близо, че можеше в действителност да почувства дъха му върху бузата си. Ако продължеше напред, дори с частица от инча, щяха да се докоснат.

Цялото й тяло трепереше при близостта му, докато си спомняше прекалено лесно усещането за ръцете му върху тялото си. Вкусът на силните му устни.

Тя почти очакваше той да се отдръпне, но вместо това Дрейвън остана напълно неподвижен, сякаш чакаше нещо.

Емили му се усмихна. Сърцето й препускаше.

— Помня, че майка ми ми разказваше история от времето, когато е била малко момиче в двореца. Там имало граф, който дошъл от континента и тя казваше, че имало шест придворни, които припаднали веднага, след като очите им се спрели върху него. Мисля, че вие ще бъдете също толкова опустошителен към сетивата на една жена. Всъщност, имате наистина бели зъби, не почернели като на толкова много лордове, които съм срещала. Раменете ви са широки, ръцете — силни, а чертите ви са много повече от просто приятни. Ами, някой може в действителност да ви нарече хубав. Ако посмее.

Лицето му беше сковано, той просто я гледаше.

— Само ме ласкаете.

— Говоря честно.

— Тогава кажете ми честно, какво се надявате да постигнете с вашето ласкателство?

— На това вече съм отговорила и вие го знаете много добре. — Емили наклони погледа си към устните му, като си спомняше много добре начина, по който ги беше чувствала върху своите. И колко по-добре бяха те върху някои други части от нея.

— Милейди…

Тя постави пръст на устните му, за да спре думите му.

— Има нещо, за което искам да ви помоля — каза тя, а сърцето й биеше бясно. — Знам, че съм ви досадила и за това трябва да се извиня.

Когато съсредоточа ума си върху нещо, не се отклонявам лесно.

Тя млъкна и пое дълбоко дъх за кураж, докато плъзгаше ръката си от устните към гърдите му.

— Искам честен отговор от вас. Изобщо намирате ли ме привлекателна или мила?

Дрейвън знаеше, че това е момент, в който можеше с една дума да я изпрати да опакова багажа си. Това беше шансът, който искаше и все пак, докато гледаше в тези трепкащи, зелени очи и видя страха й да не бъде отхвърлена, не можеше да изрече лъжата.

Липсваха му думи и той й отговори по единствения начин, по който знаеше — с тялото си.

Обгърна я с ръце, придърпа я към себе си и плени устните й със своите. Ръцете й се обвиха около раменете му и го притиснаха по-близо, докато той изследваше сладостта на устата й. Бог да му е на помощ, но тя беше неговата амброзия и ахилесовата му пета.

Емили въздъхна със задоволство при неговия отговор, докато прекарваше ръце през самурената му, гъста коса.

Той я искаше. Можеше да си тръгне или да нарани чувствата й, но не го направи. Дали го признаваше или не, той беше добър мъж.

И тя го искаше.

Той изруга и се отдръпна.

— Отказвам да го направя — изръмжа той и отстъпи назад.

— Дрейвън…

— Остави ме — извика й той. — Не те искам около мен. Не можеш ли да разбереш, че съм дал клетва и ще остана верен на нея?

— Тогава ожени се за мен. — Думите я шокираха също толкова много, колкото и него.

Той се вторачи в нея.

— Не мога.

— Защо? — попита тя с изискващ тон. — Хората го правят всеки ден.

— Има много неща, които хората правят всеки ден, каквито нямам желание да правя. Сега ме остави на мира и не ме изкушавай повече.

Емили започна да го притиска, но нещо в нея й казваше да не го прави.

— Добре тогава, милорд. Няма да ви притеснявам повече. Не и за момента поне. Но искам да си помислите върху въпроса внимателно.

Тя тръгна да се отдалечава, след което спря и се обърна.

— Между другото… — Емили изчака, докато той погледна към нея. — Ще ви накарам да се засмеете пак.

Нещо странно се появи на лицето му, сякаш виждаше някакви кошмари пред очите си.

— Няма смях вътре в мен — прошепна той. — Умря преди много време.

Емили се намръщи.

— Не бъдете глупав. Всички имат смях вътре в себе си.

— Аз не — каза той и тръгна към коня си.

Емили се загледа след него. Мислите й препускаха. Той несъзнателно й бе хвърлил ново предизвикателство, с което да се заеме. И тя щеше да го направи.

— Ще ви накарам да се смеете, милорд — каза тя на себе си. — И когато го направя, ще знам, че ми принадлежите.

Часове по-късно, те спряха за през нощта, близо до приятна река. Докато мъжете строяха лагера, тя и Алис отделиха няколко минути насаме, за да се освежат на потока.

Когато се върнаха в лагера, тяхната шатра беше вдигната. Емили спря, за да наблюдава Дрейвън, докато замахваше с тежкия дървен чук, за да забие надълбоко коловете на шатрата. Бялата му, ленена туника се изпъваше силно върху мускулите му, когато вдигаше чука над главата си и го стоварваше долу.

Кръвта й запрепуска от гледката. Никога не беше виждала мъж така добре оформен, толкова силен. Наистина, дъхът й спираше само докато го гледаше.

И когато той приключи, беше покрит със ситни капчици пот. Каза нещо на един от рицарите си, преди да метне дисагите си върху рамене и да се отправи към потока.

Той отиваше да се измие, помисли си тя с трепет.

И всичко, което трябваше да направи бе…

О, не, отсече умът й, не може да направиш това! Емили прехапа устни. Да, можеше. Кой щеше да разбере, ако тя го шпиониираше?

— Отивайте.

Тя подскочи от гласа на Алис, който прозвуча в ухото й.

— Извинявай? — попита тя.

Алис й отправи дяволита усмивка.

— Знам, какво си мислите, милейди. Видях погледа ви да следи Негова светлост към дърветата и ви казвам: отивайте и го вижте заради себе си.

— Но Алис…

— Но Алис, нищо. Една дама би трябвало да има шанса да прегледа стоката, преди да се ангажира с документ.

Горещина заля бузите на Емили. Прислужницата й можеше да бъде много груба на моменти, и все пак… Беше много примамливо.

Алис я побутна с лакът.

— Отивайте. Ще изсвиря, ако някой влезе сред дърветата след вас.

— А ако той ме хване?

— Кажете, че сте се изгубили. Само, ако му дойде на ум да ви попита. Кой знае, може той да приветства присъствието ви.

Емили погледна към лагера нерешително. Всички бяха там, включително Саймън, който седеше с двама от рицарите и пиеха ейл от един мях.

Щеше ли да посмее?

— Ако искате, ще дойда с вас.

Емили примигна срещу прислужницата си.

— Какво?

Алис се ухили нечестиво.

— Ще бъда повече от щастлива да дойда с вас, ако трябва да съм честна.

Емили не знаеше какво да каже на това, докато Алис не проговори отново.

— Със сигурност милейди не се страхува, нали?

— Не бъди смешна. Не съм дете, Алис, и не можеш да ме подтикваш към това, като ме наричаш страхлива.

— Никога не бих го направила — каза невинно Алис, но изразът на лицето й противоречеше на думите й.

Алис спусна погледа си надолу към ведрото, до краката на Емили.

— О, вижте — драматично възкликна Алис. — Свършила ми е водата. Колко ужасно. Ами, вярвам, че трябва да отида за още. — Алис грабна ведрото и тръгна към дърветата. — Ще иска ли милейди да се присъедини към мен?

— Ти си непоправима!

Емили имаше лошо предчувствие за това, но по погледа на прислужницата си знаеше, че не може да повлияе на Алис.

— Дай ми ведрото и аз…

— О, не, милейди — каза Алис, като премигваше преувеличено с очи. — Никога не мога да ви позволя да носите вода. Какво ще каже Негова светлост?

— Алис!

Обноските й моментално се върнаха към нормалното й държане.

— Сега вие събудихте любопитството ми, милейди. Трябва да дойда с вас, но ще остана само минута. — Лицето й стана умоляващо. — Само бърз поглед?

— И двете ще му хвърлим бърз поглед, след което се връщаме право назад.

— И двете?

— И двете — повтори Емили, после пое въздух за кураж и се присъедини към Алис, след това двете тръгнаха внимателно през дърветата.

Не им отне много, докато намерят Дрейвън. Той вече беше свалил дрехите си и беше нагазил до кръста във водата. Лицето на Емили пламна, когато двете с Алис приклекнаха зад голям храст, за да го наблюдават незабелязано.

— Господи, милейди — каза Алис задъхано. — Никога не съм виждала нещо подобно.

Нито пък тя. Гърлото на Емили беше пресъхнало, когато видя добре оформените мускули на гърба му. Бронзовата кожа блестеше от водата, а всяка негова част изглеждаше добре оформена и силна. Широките му рамене се стесняваха в тясна талия.

А около врата си носеше малък амулет на кожена връзка.

Водата се плискаше около плътта му и се събираше в късите косми на гърдите му. Дори от разстояние, можеше да каже колко здрав

бе гръдния му кош и твърде лесно си припомни чувството да бъде държана близко до това, твърдо като скала, тяло. Усещането за устните и ръцете му върху плътта си.

Тя прехапа устни при спомена и си пожела да притежава дързостта да извърви краткото разстояние, което ги разделяше.

Дрейвън се наведе, за да намокри косата си, като й предостави възможност да зърне перфектните му, бронзови задни части и задник, толкова добре оформен, че внезапно я обзе силна похот.

Цялото тяло на Емили затрепери, докато го гледаше как се протяга и сапунисва косата си. Силните му пръсти пригладиха самурените къдрици, а вида на мускулестите му, мокри ръце, правеше странни неща с нея.

— Мога да пера на този стомах — задъхано каза Алис. Тя побутна Емили с лакът. — Но знаете ли кое е дори по-добре от това да търкаш прането върху стомаха на мъж?

Преди Емили да може да отговори, тя чу нещо да прошумолява в дърветата зад Алис.

Очите й се разшириха.

— Мисля, че ни хванаха — прошепна Емили и посочи с глава към мястото, от което се чу звукът.

Алис се обърна, за да погледне в същия момент, в който един див глиган мина през храстите.

За миг Емили не можа да помръдне.

Тогава Алис нададе спукващ тъпанчетата писък.

Дрейвън се обърна при силния крясък, само за да види две жени, тичащи право срещу него към потока. Едва имаше време да се загърне, преди да връхлетят върху него и да го съборят.

Той излезе от водата, плюейки и намери Емили и прислужницата й да подскачат нагоре-надолу, като му крещяха и бясно сочеха към брега.

— Глиган, глиган, глиган! — повтаряше слугинята.

— Тишина! — заповяда той със свиреп, нисък тон. — И заради живота си, спрете да се движите.

За негово изумление, те незабавно се подчиниха. Дрейвън пристъпи предпазливо, за да застане между жените и дивото прасе.

Той погледна към мястото, където мечът му лежеше безполезен на няколко фута от задъхания звяр. Той риеше с копита в земята и ги

гледаше злобно.

— Ще ни атакува — каза Емили с пронизителен глас.

— Ако останете съвършено спокойни, няма да го направи — каза й той.

— Няма да мърдам — прошепна Емили. — Ще остана тук, докато Гейбриъл надуе златния си рог.

— Какво да направим, милорд? — попита прислужницата.

Дрейвън лично си искаше дрехите. Особено, след като Емили го беше сграбчила толкова здраво, че ръката му започваше да изтръпва от спиране на кръвния поток. Той се опита да се отърси от хватката й, за да я отдалечи от себе си, но не смееше да се движи много, за да не привлече вниманието на глигана или още по-лошо, да накара Емили да се паникьоса и избяга.

— Можем ли да го надбягаме? — попита тя.

Дрейвън не сваляше очите си от глигана.

— Въпросът не е толкова в това да надбягате глигана, милейди, колкото в това да надбягате прислужницата си и мен.

— Проявявате хумор сега? — Гласът й беше ужасѐн.

Като движеше ръката си възможно най-бавно, той се отърси от хватката й.

— Това не е хумор. Просто практичен факт.

Бавно и внимателно, той прегази малко по-близо до меча си.

Глигана изпръхтя и тръсна глава. Дрейвън замръзна.

Емили преглътна уплашено, докато го наблюдаваше в близост до звяра. Как можеше да остава толкова спокоен, докато нейното собствено сърце биеше така силно, че тя почти очакваше да изскочи от гърдите й?!

— Емили? — Саймън я викаше от дърветата.

Тя затаи дъх.

Глиганът се обърна към звука.

— Саймън донеси арбалет — извика Дрейвън.

Глиганът погледна обратно към Дрейвън и се придвижи две стъпки по-близо. Той не помръдна, докато гледаше животното право в очите.

Емили преглътна бучката в гърлото си.

— Арбалет? Защо? — попита Саймън, докато вървеше през дърветата.

Глиганът изпръхтя веднъж, тропна с крака и атакува Саймън.

Саймън изруга мръсно и буквално скочи на едно дърво. Дрейвън се затича и сграбчи меча си, докато Саймън се отдалечи от обсега на поклащащите се глигански бивни.

— Продължавай да го разсейваш — нареди Дрейвън.

— О, да — изръмжа Саймън, като подвиваше крак под себе си. — Продължавай да го разсейваш, казва той. Би ли убил проклетия звяр?!

Докато Дрейвън се промъкваше, глиганът обърна лице към него. Той спря.

Времето сякаш престана да се движи, докато Емили чакаше глиганът да нападне голия Дрейвън. Дори докато държеше меча си, тя знаеше, че не е равносилен на звяра. Още по-лошо, веднъж след като дивият глиган нападнеше, нямаше да спре, докато не го убиеше напълно.

И колкото по-ранен бе, толкова повече щети щеше да нанесе на човека, който го е ранил.

Тя беше ужасена. Знаеше, че трябва да направи нещо, за да му помогне.

— Тук, грух-грух — повика го Емили, преди да успее да се спре.

— Милейди! — извика Алис.

Емили я игнорира и започна да гази във водата.

— Тук, грух-грух.

Глиганът погледна към нея.

Гърдите й се стегнаха, но Емили вярваше, че някак, по някакъв начин Дрейвън щеше да я опази, щом примамеше глигана далеч от него.

Животното тръгна към нея и Дрейвън го нападна. Дивото прасе се обърна объркано, когато Дрейвън вдигна меча си. Когато осъзна предстоящата смърт, то изквича от ужас и после се изстреля обратно в гората.

В нея толкова бързо се надигна облекчение, че краката й се подкосиха. Емили падна на колене във водата, като трепереше и се смееше истерично.

Следващото нещо, което осъзна, беше, че Дрейвън е до нея и й помагаше да се изправи на крака.

— Добре ли сте? — попита той.

Тя кимна и се наведе към него, за да се подкрепи.

— Само съм благодарна, милорд, че дори дивите зверове се страхуват от вас.

Тя чу смеха на Саймън, докато последният се спускаше по дървото и чак тогава осъзна, че Дрейвън е отделил миг да навлече панталоните си.

— Какво правихте тук? — попита я Дрейвън е остър тон.

По лицето й плъзна руменина. Не смееше да му каже истината.

— Вода — обади се Алис преди Емили да успее да проговори. — Дойдохме да вземем вода за лагера, милорд. Ведрото ни е зад онзи храст, където го изпуснахме.

Дрейвън пое дълбоко дъх и я освободи.

— Двете трябва да сте по-внимателни.

После той погледна към брат си.

— А ти… Предполага се, че трябва да ги наблюдаваш.

— Защо мислиш, че дойдох? Чух ги да викат.

Дрейвън го загледа.

— Не помисли ли да вземеш оръжие, преди да тръгнеш да ги търсиш? — Той поклати глава. — Честна дума, Саймън, един мъж трябва да прави някои неща, без да мисли, а да вземеш арбалет, когато жените крещят, е едно от тях.

Брат му изглеждаше смутен.

— Ами, ще се опитам да го имам предвид следващия път, когато ви атакува глиган.

Емили размени плах поглед с Алис, когато Дрейвън отиде да вземе ведрото им. Той се забави на мястото, и когато не се върна веднага, Емили тръгна към него.

— Нещо не е наред ли, милорд? — попита тя.

Дрейвън вдигна ведрото и я погледна подозрително.

— Дошли сте да вземете вода?

— Да.

— Тогава защо двете сте стояли толкова дълго тук, че сте направили дълбоки вдлъбнатини в тревата?

Бяха я хванали!

— Аз… ъм-м… — Тя се опита да измисли благоразумна лъжа, но нищо не й дойде на ум. — Ами, виждате ли… Ние…

Ох, защо не можеше да измисли нещо?

— Вие какво? — попита Дрейвън.

В очите му се появи лукава светлина, докато я наблюдаваше отблизо. О, той се наслаждаваше на неудобството й. Прекалено много.

Тя повдигна брадичка и реши да му отнеме възможността за мъчение.

— Добре тогава, ако искате да знаете истината, дойдохме, за да видим как се къпете.

Той повдигна вежди.

— Предполагам, че трябва да съм поласкан.

Неспособна да устои повече на погледа му, тя отклони очи към гердана около врата му. Беше една златна разцъфнала роза, окачена на кожена лента, която почиваше точно между твърдите му, добре оформени гръдни мускули. Но това, което привлече погледа й най-вече, беше вената под кожената връзка, която пулсираше заедно със сърцето му.

Дрейвън почувства дъхът й да пада върху голите му гърди. Това предизвика тръпки по цялото му тяло.

Той я зачака да проговори, но тя изглежда беше очарована от хералдическия знак, който кралица Елинор му беше дала, когато беше спечелил първия си турнир.

— Да не би думите най-накрая да не ви достигат? — попита той.

Преди тя да успее да отговори, Саймън и прислужницата й се присъединиха към тях. Саймън му подхвърли туниката.

— Трябва да поставим стража, за да се оглежда за глигана.

— Да. Както и за другите неща, които могат да изскочат, когато човек най-малко ги очаква.

Това я накара да го погледне отново. Бузите й порозовяха и тя присви тъмнозелените си очи към него.

Сграбчи го непреодолима нужда да я целуне и ако бяха сами, той се съмняваше, че щеше да има силата да я отхвърли. Вместо това, той съсредоточи вниманието си върху Саймън, а не върху влажните й устни.

Така, тя беше дошла да го шпионира.

В действителност, беше поласкан и най-вече, ужасно възбуден. Това, което наистина искаше да знае бе, дали тя е харесала това, което е видяла?

Никога преди не го е било грижа какво мисли една жена за него. Но поради някаква причина, той искаше Емили да го жадува толкова много, колкото той нея.

Да не си луд?

Да, трябва да беше. Нямаше друго обяснение. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе тя да го иска повече, отколкото вече го желаеше.

С тази мисъл в ума, той грабна туниката си, подаде й ведрото и бързо се облече.

— По-добре да се връщаме обратно в лагера, преди глиганът да се е върнал — каза Дрейвън, след което тръгна най-отпред.

Емили последва Дрейвън, като закрачи заедно със Саймън. След като стигнаха лагера, се сети какво беше направила, когато срещнаха глигана.

Без да се колебае дори за миг, тя беше поверила живота си на Дрейвън. Никога преди не беше правила нещо такова. Винаги бе склонна за приключение, но никога до състояние на такава глупост, каквато беше показала с глигана.

Но в сърцето си тя знаеше, че Дрейвън няма да позволи да бъде наранена. И той беше доказал това.

— Благодаря ви, лорд Дрейвън — каза тя.

Той погледна към нея през рамо.

— За какво?

— Че ме спасихте.

Погледът му омекна.

— Аз трябва да кажа същото. Ако не бяхте разсеяли звяра, сигурен съм, че точно сега щях да се грижа за няколко рани.

— О, Дрейвън — каза Саймън с фалцет, като стисна ръце и ги задържа на рамото си. Той погледна почтително Дрейвън. — Ти си и моят герой!

Саймън подсмръкна, все едно сдържаше сълзите си и сложи ръцете си върху раменете на Дрейвън.

— Ако не беше ти, този долен, стар глиган, щеше да ме изяде жив.

Дрейвън изблъска Саймън настрана.

— Махни се от мен, ти долен евнух.

— Но Дрейвън — отново извиси гласа си Саймън във фалцетния регистър. — Ти си моят герой. Дай ми целувка.

Дрейвън се измъкна от прегръдката на Саймън и отстъпи зад Емили.

— Да не си побъркан?

— Добре тогава — сопна се Саймън. — Ето, Емили, вие го целунете заради мен.

И преди някой да разбере какво планира Саймън, тя се намери хвърлена в ръцете на брат му. Телата им се сблъскаха.

Ръцете на Дрейвън се обвиха около нея и за момент тя не можеше да диша, докато гледаше нагоре към тези стреснати, сини очи. Между тях се надигна горещина, която прескачаше между телата им. Отне им дъха и запали огън в кръвта им.

Когато Дрейвън не направи нищо, за да я целуне, Саймън каза:

— Добре тогава — каза Саймън, издърпа я от прегръдката на Дрейвън в своята собствена. — Нека ти покажа как се дава целувка.

Саймън наведе устните си към нейните, но преди да ги докосне, Дрейвън хвана брадичката му с ръката си и избута лицето му надалеч от нейното.

— Ако устните ти се доближат до нейните, ще те кастрирам, братко.

Саймън му намигна.

— Както кажеш, скъпи братко. Както кажеш.

Саймън я пусна, а Дрейвън пусна него.

— Но ще ти кажа нещо — каза Саймън, като дръпна туниката си. — Ако толкова нежна девойка ми спаси живота, щях да намеря по-добър начин да й благодаря, отколкото с обикновени думи.

— Сигурен съм, че щеше.

Саймън го игнорира и хвана Алис заръката.

— Хей, девойко Алис, изглежда забрави да вземеш водата си. Какво ще кажеш да те придружа обратно до потока, да не би глиганът да се върне?

— Ще ви благодаря най-любезно за вашата галантност, милорд.

— Още едно отблагодаряване с думи — въздъхна Саймън. — Алис, какво да направя?

Алис взе ведрото от Емили и по блясъка в очите на прислужницата си, тя имаше добра идея как Алис щеше да благодари

на Саймън с повече от прости думи.

Като се изчерви от мисълта какво планира прислужницата й, Емили сключи ръце пред себе си и погледна Дрейвън.

— Може би ще искате да приберете прислужницата си — предупреди я той, когато Алис и Саймън изчезнаха от погледа им. — Имам чувството, че брат ми планира нещо повече от просто обикновено пиене.

— А аз имам чувството, че Алис е добре.

Между тях се настани неловко мълчание, когато се отправиха към лагера.

— О, милорд, какво голямо, горещо копие имате!

Емили се препъна при думите на Алис.

Дрейвън се спря.

— Най-добре да…

— Не — каза тя и хвана ръката му. — Оставете ги да се забавляват.

Той я погледна подозрително.

— Няма много дами, който да бъдат толкова толерантни, спрямо поведението на прислужниците си.

— Знам, че трябва да съм покрусена. Но Алис ми е добра приятелка и макар че има своите недостатъци, тя е с добро и щедро сърце.

— А това ли е всичко, което има значение за вас?

— Да — каза тя. — Хората винаги ще правят грешки, но това, което има най-голямо значение накрая, е тяхното сърце.

— А ако нямат сърце?

Емили се поколеба при странната нотка в гласа му.

— Всеки има сърце.

Той тръсна глава.

— Не всеки.

Емили го дръпна, за да го спре.

— Да, Дрейвън. Всеки. Знаете ли какво виждам, когато ви погледна?

Той впи очите си в нея, в очакване на следващите й думи.

— Аз нямам сърце — призна той. — То беше изтръгнато преди много време.

Тя постави ръка на гърдите му. Дрейвън погледна надолу. Ръката й изглеждаше толкова малка и крехка върху туниката му, докато го докосваше.

— За мъж без сърце, имате силно биене в гърдите си.

— Това е само орган.

— Може би — каза тя и срещна погледа му. — Но аз знам истината за вас.

— И каква е тя?

Емили се наслаждаваше на горещината на кожата му, която се плъзна нагоре по ръката и към тялото й. Как й се искаше да може той да се види през очите й. Поне за миг.

Той беше нараняван. Тя го знаеше. И макар че може би беше най-страховитият воин в християнския свят, тя чувстваше, че все още има част от него, която беше уязвима. Част от него, която той бе заключил за света и ако тя някога успееше да я достигне, щеше да държи ключа за сърцето, което той отричаше, че притежава.

— Един ден, Дрейвън — прошепна тя. — Един ден, ще видите истината, както я виждам аз. Ще опознаете себе си.

Челюстта му заигра.

— Единствената ми надежда е, че няма да настъпи ден, в който да разберете истината за мен. — С тези думи, той се отдръпна от ръката й и я поведе обратно по пътя за лагера.

Емили се опита още няколко пъти да говори с него, но той престана да отговаря.

Точно преди здрачаване, Алис и Саймън се завърнаха.

Алис бавно тръгна към нея с блестящи очи и руменина по лицето си. Тя се наведе над Емили, която седеше пред огъня и прошепна:

— Всичко, което мога да кажа, е, милейди, че ако лорд Дрейвън е наполовина толкова талантлив колкото брат си, пригответе се за една невероятна езда.

— Алис — смъмри я Емили.

Прислужницата й се усмихна.

— Само почакайте. Нямате идея как… — Алис спря, когато един от рицарите мина наблизо. Когато отново останаха сами, Алис сбръчка

нос. — Само почакайте — прошепна тя, след което отиде да помогне за сервирането на вечерята.

Докато ядяха, рицарите в групата, си разказваха истории за приключения, но Емили не слушаше. Те говориха за същите вечни приказки, които бе слушала безброй пъти.

Освен това имаше други неща, които я занимаваха. Като например, да накара Дрейвън да се засмее.

Тя прекара цялото време в мисли как да го направи. Докато дъвчеше печения заек, слушаше как Дрейвън и Саймън говорят за политиката на краля относно франките и скотите. Нищо чудно, че мъжът никога не се смееше. Кой можеше да се засмее на нещо толкова безинтересно и скучно, каквото е политиката?

Това, от което Дрейвън имаше нужда, беше закачка. Да, това можеше да накара очите му да заблестят.

Тя изчака, докато те приключиха разговора си, след което се наведе напред.

— Милорд? — обърна се тя към Дрейвън. — Знаете ли колко византийци са необходими, за да се запали огън?

Докато се протягаше за бокала си, лицето му изразяваше нещо средно между скука и скептицизъм.

— Не мога да си представя.

— Двама — каза просто тя. — Един да запали огъня и един да обърка нещата.

Саймън избухна в смях, но Дрейвън само я погледна косо.

Провал.

Емили забарабани с пръсти, докато мислеше за друга.

— Добре — започнати отново. — Колко северняка са нужни, за да се запали огън?

— Трима? — отговори хладнокръвно той.

— Не, защо да се притесняват за огън, след като има манастир зад съседния хълм.

Този път към смеха на Саймън се присъединиха още няколко рицаря. Но Дрейвън все още не показваше знак на веселие. Ако не друго, всичко това го правеше да изглежда още по-голям стоик.

— Хайде, Дрейвън — каза Саймън. — Това беше смешно.

Дрейвън не каза нищо, докато отпиваше глътка вино.

— Знаете ли още, милейди? — попита един от останалите рицари.

— Да — каза тя и се обърна да го погледне.

— Колко римляни са нужни, за да запалят огън?

Дрейвън се опита да блокира гласа й от ума си, но поради някаква причина не можеше. Наистина, той бе привикнал към всичко, що се отнася до нея. Начинът, по който вятърът милваше русите кичури на косата й. Начинът, по който светлината от огъня играеше по извивките на лицето й и добавяше блясък в очите й.

Знаеше какво прави тя. И все пак, не можеше да се предпази от това да се забавлява с нея.

— Нямам идея колко римляни са нужни, за да запалят огън — каза рицарят му, Никълъс.

— Хиляда и един — обяви тя.

Дрейвън повдигна вежда при отговора й.

— Хиляда и един? — попита той, въпреки намерението си да я игнорира.

— Да. Изисква се императора да заповяда огнището да бъде подготвено, деветстотин деветдесет и девет римски сенатори да пуснат заповедта, и един роб, за да го запали.

Остатъкът от групата му се забавляваше и ако трябваше да си признае, той също го намираше за смешно. Ако беше от типа мъже, който се смеят, щеше да се присъедини към хората си и брат си, но бяха минали прекалено много години.

Вече дори не можеше да си спомни как да се смее.

Емили въздъхна и погледна Саймън.

— Брат ви е твърд мъж.

Дрейвън се задави с виното си.

Тя се намръщи.

— Милорд, добре ли сте? — попита тя, като го потупваше с ръка по гърба.

— Добре съм — каза Дрейвън, след което се отърси от допира й. — Вашият избор на думи просто ме хвана неподготвен.

Саймън избухна в смях още веднъж.

— Какво? — попита тя.

Саймън поклати глава.

— Ще оставя на брат си, да ви обясни колко твърд мъж е той.

— Саймън — предупреди го той.

— Не ми ръмжи, след като ти го предизвика.

Смутена, Емили погледна единия, после другия, докато накрая Дрейвън стана и напусна.

Емили го наблюдаваше, докато вървеше към края на лагера.

— Нещо грешно ли казах? — попита тя Саймън.

— Беше просто изборът ви на думи.

Тя все още не разбираше и по вида на лицето на Саймън, не мислеше, че той ще й даде подробности.

Но не се наложи. Алис застана зад нея и прошепна отговора в ухото й.

На лицето й плъзна руменина, докато отказваше да погледне към Саймън или някой друг. Смущението й беше прекалено голямо.

Те приключиха с яденето в мълчание, а Дрейвън пое поста точно извън обсега от светлината на огъня.

Лагерът опустя и Емили и Алис отидоха до леглата си, за да поспят.

Часове по-късно Емили лежеше будна, опитвайки се да заспи. Но не можеше.

Алис лежеше на походното легло до нея и хъркаше силно. Емили отметна завивките и се протегна за дисагите си. Тя се отказа от съня, изрови книгата, която Кристина й беше дала и излезе от палатката, запътвайки се към мястото, където огънят гореше слабо.

Нямаше никого. Не видя дори Дрейвън на поста му.

Тя потисна прозявката си и отвори книгата, след което незабавно я затвори.

Лицето й пламна от горещина, заради това, което бе видяла. Със сигурност се беше объркала! Със сигурност не беше видяла, това, което си мислеше…

Емили плахо отвори книгата и очите й се разшириха, когато видя картинките на мъж и жена, които правеха неописуеми неща един с друг.

Лицето й се зачерви, когато отвори книгата малко по-широко.

— Не е чудно, че ми нареди да го пазя за момент на усамотение — прошепна тя, като се огледа набързо, за да се убеди, че никой не я вижда. За щастие лагерът още беше пуст.

Смутена и удивена от подаръка на Кристина, Емили видя парче пергамент, който беше пъхнат в предната част на книгата.

Тя го издърпа. Видя, че е адресирано до нея и го зачете.

Скъпа Емили,

Знам колко си любопитна относно въпросите за мъжа и жената. Това е книгата, която майка ми ми даде в нощта преди сватбата ми. Шокираща е, но ще я намериш поучителна и полезна. А съдейки по вида на лорд Дрейвън, съм доста сигурна, че ще ти е в по-голяма полза, отколкото на мен с Орик.

Най-добрият ми съвет е да научиш поза номер седемдесет и три. Изглежда е любима на Орик.

Ще те обичам винаги:

Кристина

Емили задъвка върха на пръста си, докато обмисляше бележката на Кристина. Небеса, баща й щеше да умре от ужас, ако някога научеше, че тя притежава такова нещо!

Трябваше да я хвърли в огъня и да приключи с това. Така трябваше да направи една благоприлична дама.

Твърде лошо, че беше по-безсрамна. В края на краищата, любопитството й се надигна и тя се улови, че се оглежда, за да е сигурна, че никой не се е появил. След това отвори книгата отново.

Наведе книгата към огъня и се опита да изучи начина, по който мъжът и жената се бяха преплели в поза седемдесет и три. Обхванал с ръце гърдите на жената, мъжът лежеше на една страна зад нея и изглеждаше така, сякаш се тласкаше към тялото й.

— Какво е това?

Емили изпъшка при звука от гласа на Дрейвън и затвори книгата. Погледна нагоре към него и го видя да се извисява над нея.

О, Небеса! Хванаха я.

Можеше ли да е по-унизена?

— Нищо — каза бързо тя.

— Това ли ти даде Кристина, когато тръгвахме?

Тя кимна и пъхна книгата под ръката си.

— Може ли да я видя? — попита той и се протегна за нея.

Очите й бързо се разшириха при мисълта за това, как ще види това, което тя беше гледала току-що. Какво щеше да си помисли за нея, ако го направи?

В действителност, не искаше да знае или да разбере.

— О, не! — ахна Емили и я дръпна далеч от него.

Той се намръщи.

— Какво ви става?

— Нищо — каза тя и се изправи на крака. — Абсолютно нищо.

— Тогава нека да…

— Не, не. Трябва да се връщам в леглото.

Преди да успее да мръдне, той грабна книгата от ръцете й и я отвори широко.

Дрейвън почувства как въздухът напусна тялото му, докато гледаше поразен рисунките на голи двойки, а в някои случаи дори повече от двама бяха намесени, във всякакъв начин на сексуални пози.

Не беше виждал такава книга от години. Това беше такъв тип вещ, която рицарите разнасяха из военните походи и се хвалеха какво правят с дамите със съмнителна добродетел.

Никога не си беше помислял, че ще види такава, в притежание на дама с добър произход. И неомъжена при това!

Като затвори зейналата си уста, той погледна към Емили и видя, че лицето й беше напълно пламнало, докато гледаше огъня.

Той не знаеше какво да каже.

Какво можеше да каже някой на дама след това?

Той затвори книгата бавно и й я подаде.

Емили не каза нищо, когато я вземаше от него. Можеше да види недоверчивия му поглед, вторачен в нея и в този момент й се прииска да може да скочи в голяма, огромна дупка, за да избяга от него и никога повече да не й се налага да се изправи с лице срещу него след това.

Объркана и засрамена, Емили положи челото си върху облечената с кожа книга. Можеше ли нещо да е по-лошо от това? Щеше да убие Кристина заради това! Какво си е мислила тя?

Дори да живееше две хиляди години, никога нямаше да забрави шокирания вид на лицето му. Какво ли си мислеше за нея?

— Дрейвън, не знаех каква книга…

Но, не това трябваше да каже, осъзна тя, когато видя как я гледа с повдигната вежда.

— Аз съм неомъжена, милорд, — равно каза тя, макар думите да тежаха на устните й. — Не знам какво е обладало Кристина, за да ми даде такова…

Той тръсна глава.

— Не говорете повече за това. Трябва да го забравим.

Емили пое дълбоко дъх, благодарна за неговата милост.

— Не мислите ли, че трябва да си отидете в леглото, сега? — попита той с обтегнат глас.

— Не мога да спя и предпочитам да стоя тук с вас, отколкото да се въртя в леглото и да слушам как Алис хърка.

— Защо?

Емили наклони глава, за да погледне в объркания израз на лицето му.

— Толкова ли е трудно да повярвате, че някой може да желае компанията ви?

— Да — просто каза той. — Никой не го е правил преди. Защо с вас да е различно?

Емили остави книгата и се изправи на крака, за да го погледне в лицето.

— Може би, защото аз съм единственият човек, който някога сте задържали около себе си. Започвам да мисля, че навикът ви да бъдете сам, отблъсква дори най-непоколебимите.

— Но не и вас.

Тя се усмихна.

— Не и мен. Аз съм много по-упорита от повечето хора.

— Ще се съглася.

Емили искаше да го докосне, но нещо в неговата поза я предупреждаваше да не го прави. Вместо това се загледа в тъмната гора.

Дрейвън се заслуша в дишането й. Тя беше толкова близо до него, не го докосваше, но той все пак можеше да почувства присъствието й като физическо докосване.

— Имало мъж — каза тя, като наруши мълчанието. — Който искал да признае кражбата на пуйка.

Дрейвън въздъхна уморено, заради поредния й опит да го накара да се засмее.

Щеше ли някога да признае поражението?

— Пуйка? — попита той, като се чудеше защо си прави труда да я окуражава. Но все пак беше неспособен да се възпре.

— Да. Той умолявал свещеника: Прости ми, отче, извърших грях. Току-що откраднах пуйка, за да нахраня гладуващите си деца. Ще я вземете ли от мен, така че нашият Бог да ми прости?

— Със сигурност не — казал свещеникът. — Трябва да я върнеш на онзи, от когото си я откраднал.

— Но, Отче, опитах и той отказа. Какво трябва да направя?

Отчето отговорило.

— Ако това, което казваш, е истина, тогава волята на Бог е ти да вземеш тази пуйка. Върви си в мир.

— Мъжът благодарил на Отчето, след което забързал към дома си. След като свещеникът приключил с останалите изповеди, той се завърнал в своето жилище. Когато влязъл в килера си, разбрал, че някой е откраднал пуйката му.

Без да се усмихва или смее, Дрейвън погледна към нея.

— И колко точно шеги знае милейди?

Тя засия.

— Достатъчно много, всъщност. Баща ми обича шегите и в нашата зала често се забавляваме.

Главата го заболя от мисълта на колко много такива разкази ще го подложи.

— В такъв случай явно, ще ми се наложи да търпя това до края на годината?

— Освен ако не го направите лесно за себе си и не се засмеете още сега.

Това почти го накара да се усмихне, но той потисна порива си.

— Трябва да бъдете предупредена, че като вас, аз също не признавам поражение.

Тя се наведе към него, докато върха на носа й, почти докосна неговия.

— Винаги има първи път.

Тя се отдръпна леко назад и каза:

— Дъщеря потърсила баща си за съвет. Кажи ми, татко, за кого трябва да се омъжа, за Хенри или Стивън?

— Стивън — отговорил баща й.

— Защо? — попитала тя.

— Защото вземах пари назаем от Стивън през последните шест месеца и той, въпреки това идваше да те вижда.

Дрейвън съсредоточи погледа си обратно към тъмните дървета.

— Не е толкова добра, колкото онази за северняка.

Тя повдигна вежда.

— Значи, все пак сте харесали някоя?

— Ако кажа да, ще се върнете ли в леглото?

— Ако можех да заспя, щеше да бъде удоволствие да се върна в леглото си, но след като не мога, смятам да стоя тук и да дразня онзи, който ми пречи да спя.

Дрейвън не беше сигурен, че му харесва новата посока, която техният разговор пое.

— И как така, аз ви преча да спите?

— Обитавате сънищата ми.

Не, не му харесваше изобщо.

— Не искам да чувам това.

Тя се протегна и го докосна.

— Тогава може ли поне да забравите това, което казах, че ви искам за съпруг и да се отнасяте към мен като към приятел?

Докосването й беше толкова топло върху кожата му.

Дългите й пръсти белееха върху неговия бронз. Как можеше толкова крехка на вид ръка, да го разклати до самата му същност?

— Аз нямам приятели — прошепна той, като й позволи по някаква причина да преплете пръсти с неговите.

— Дори и Хенри?

— Аз съм негов васал и му служа като такъв. Имаме топли отношения, но е трудно да се каже, че сме приятели.

Тя притисна пръстите си към кокалчетата му и докосването й изпрати гореща вълна към слабините му.

— Никога не съм мислила, че ще срещна някого, който е по-самотен дори от мен самата.

Дрейвън прочисти гърлото си.

— Никога не съм казвал, че съм самотен.

— Не сте ли?

Той не отговори. Не можеше да отрече истината. Да, беше самотен. Винаги е бил.

— Знаете ли какво е приятел, милорд?

— Преоблечен враг.

Челюстта й увисна, а ръката й замръзна, мъчително впита в неговата.

— Вярвате ли в това?

Той дръпна ръката си.

— Знам го със сигурност. Без приятелство, не може да има предателство. Всъщност, никога не казваме: „Той предаде врага си“.

— И няма да се доверите на никого?

— Вярвам във факта, че рано или късно всички те предават.

Тя поклати глава.

— Това включва ли и вас, милорд? Когато казвате, че всеки е предател, означава ли това, че в сърцето си ще предадете краля, на когото служите толкова ревностно?

— А не го ли направих?

Тя се намръщи.

— Какво имате предвид?

— Заклех му се, че няма да ви докосна и все пак досега ви целунах два пъти, без да споменаваме това, което правихме миналата нощ. На мен ми изглежда като предателство, заради това, че ми се довери да удържа на думата си, а аз не го направих. И ето ни тук, на лунната светлина, стоим един до друг, а вие се опитвате пак да ме съблазните.

Тя настръхна.

— Тогава ми простете, че ви съблазнявам, милорд, мислех, че споделяте чувствата ми. Колко глупаво от моя страна. Мисля вече, че трябва да се върна в леглото и да ви оставя да се задушавате в собствената си самота.

Дрейвън я наблюдаваше как взема отново книгата си, след което се запътва към шатрата си.

Как му се искаше да може да се задуши в самотата си, както красноречиво беше поставила въпроса, но истината беше, че единственото нещо, което го задушаваше, беше нажежена до червено похот.

Всичките тези години той беше прекарал живота си в удобен пашкул от потиснати чувства. Нищо не го ядосваше, нищо не натъжаваше и по същия начин, нищо не го правеше щастлив.

Не и до деня, в който я беше видял с онова отвратително пиле. Това вече беше забавно.

Той почувства ъгълчетата на устните си да помръдват, когато я видя в ума си, как държи кокошката до устните на мъжа.

Дрейвън отрезвя.

— Изчезвай от главата ми — изръмжа той, сви ръка в юмрук и я притиснало челото си.

Не беше чудно, че монасите предпочитаха да се кастрират сами, отколкото да бъдат изкушавани от жени. В момента кастрацията изглеждаше като много желан избор.

Погледът му неволно се понесе към шатрата й. Сянката на тялото й се осветяваше на мъждивата светлина отвътре. Докато сваляше фустата си, всяка извивка на съблазнителното й тяло, се очерта ясно през платното.

Слабините му запулсираха диво и настойчиво го изкушаваха да я вземе сега, докато всички спяха.

Той изсъска и се отдалечи.

Да, наистина, кастрацията беше много желан избор.

ГЛАВА 13

През останалата част от пътя до Рейвънсууд, Емили язди със Саймън. На няколко пъти се опита да заговори Дрейвън, но той отказа. Успя да измъкне само едносрични отговори.

Този човек бе като непокорима планина от мълчание! Но той не подозираше, че тя ще намери начин да го покори. В буквален и преносен смисъл.

Наистина, след като се съвзе от потреса, предизвикан от книгата, бе започнала да гледа на позиция седемдесет и три с нов интерес. Какво ли би било такъв мрачен, заплашителен мъж да я владее по този начин?

Един така силен, необуздан воин да я обгърне, да я изпълни и да я направи своя, както никой друг не го бе правил преди него. И тя да го направи свой, като никоя друга преди.

Взаимността на позицията силно я привличаше и даваше много възможности.

И все пак, не можеше да си представи какво би било да го усети в себе си, въпреки че Алис я бе уверила, че поза седемдесет и три със сигурност ще достави голяма наслада и на двамата.

Емили се взря в силния гръб на Дрейвън и отново видя гладките мускули в представите си. О, тя щеше да разголи смуглата му кожа и да изследва изобилните й дарове с ръце и устни. Той щеше да е неин.

Само да успееше да го заведе пред олтара!

Мислите й продължиха да блуждаят. Какво бе нужно, за да го разсмее? Шегите й не успяваха. Все трябва да има нещо по силите й. Нещо, което ще го развесели.

И тя щеше да го открие.

Стигнаха Рейвънсууд по залез. Изтощена и обезсърчена, тя позволи на Саймън да й помогне да слезе.

Дрейвън не ги изчака. Тръгна по стълбите към главната кула. Емили забеляза как се скова, когато се спря на прага.

Тя се заизкачва по стълбите, спря зад него и надникна през рамото му.

— Божичко! — ахна тя, докато оглеждаше помещението. — Денис не си е губил времето!

Нови маси бяха сковани и натрупани по ъглите. Прясна боя, с резлива миризма, освежаваше доскоро безцветните стени. По тях висяха нови гоблени, а кепенците бяха отворени широко, за да се видят ярко изрисуваните прозорци. На пода имаше нова тръстика и до носа й достигна приятен остър аромат.

— Да не съм сбъркал залата? — изсумтя Дрейвън.

— Изглежда да — засмя се Емили.

— Денис! — изрева Дрейвън, като излезе в преддверието.

Денис изтича от една странична врата и възкликна:

— Милорд!

Емили забеляза безпокойството по лицето на икономa, докато Денис триеше нервно ръце.

— Харесва ли ви се?

Дрейвън погледа към нея.

— Милейди?

— Прекрасно е — кимна тя.

Денис се усмихна.

— Останаха ли пари от сумата за разноски? — попита Дрейвън.

— Да, милорд — кимна Денис. — Дори немалко.

— Запази ги за себе си тогава.

Денис се стъписа.

— Сигурен ли сте, милорд?

— Заслужаваш ги. И си вземи почивка една седмица да отдъхнеш.

— Благодаря Ви, милорд — отвърна Денис признателно и излезе.

Дрейвън тръгна към стълбите, но го спря строг глас:

— Накъде си мислите, че сте тръгнали с тия кални обуща?

Емили повдигна вежда при дръзкия тон на въпроса, когато една закръглена жена, на около четирийсет и пет години, влезе в залата от преддверието. Тъмнокестенявата й коса бе прошарена със сиво, а

гръбнакът й бе опнат така, сякаш жената можеше да посрещне цяла армия, въоръжена само с ума си.

— Няма да позволя да ми мърсите пода — заяви тя, дори по-остро от преди. — Залата може и да е ваша, това обаче не ви дава право да ни разваляте свършената работа. Веднага събувайте ботушите.

Изражението на Дрейвън би изплашило и самия дявол. Жената обаче просто спря пред него и го погледна в очите с нагла прямота.

— Коя си ти? — попита той със смъртоносно остър глас.

— Беатрикс. Икономът Денис ме нае да се грижа за тая зала и тъй и ще сторя.

Дрейвън отвори уста, после се смръщи.

— Беатрикс ли?

— Тъй, прислужницата на майка ви. Пошляпвах ви по дупето като бяхте мъничък и пак мога да го сторя.

Очите на Емили се разшириха от дързостта на жената.

Дрейвън не реагира.

— Казаха ми, че си умряла.

В тъмните очи на жената гореше нежност към него и Емили усети, че слугинята копнее да протегне ръка и да го докосне.

— Ако е тъй, значи съм се върнала от оня свят да ви преследвам — отвърна тя, вече много по-меко. — А сега сваляйте ботушите.

За огромна изненада на Емили, той се подчини.

— Благодаря ви, милорд — рече Беатрикс признателно. — Стаята ви чака горе. С Денис занесохме нещата на дамата в покоите за гости.

— Имате покои за гости? — попита Емили.

Беатрикс се усмихна топло.

— Сега вече Негова Светлост има.

— Благодарности за труда ти, Беатрикс — меко каза Дрейвън и се качи по стълбите.

Емили се взираше невярващо в тази странна гледка. Кой би помислил, че най-страховитият човек в Англия ще се качва по чорапи по стълбите, за да угоди на камериерката?

Много доброта имаше в сърцето на Дрейвън.

Тя се усмихна и пристъпи към стълбището, но Беатрикс зацъка с език и я спря.

— Вие също, милейди.

Емили прехапа устни, след това свали обувките си.

Беатрикс кимна одобрително.

— Ще ви пратя храна в покоите. Сигурно искате да си починете. А сега елате с мен, ще ви заведа в новия ви будоар.

Емили благодари и я последва нагоре по стълбите.

Тя поспря пред стаята на Дрейвън. Вратата бе затворена и отвътре не се чуваше нищо.

Тя протегна ръка да докосне твърдата дървесина, която ги разделяше и се зачуди какви ли мисли го спохождат. Днес беше затворен в себе си повече от обикновено, дори за него.

— Ще бъдеш мой — закле се тихо тя.

Остави вратата и забърза да настигне Беатрикс, която я заведе до края на коридора. Камериерката отвори вратата и направи път на Емили да влезе.

Младата жена отвори широко очи в почуда, като съзря светлата стая. Новото легло я примамваше с чисти чаршафи и кожени покривки. На стените бяха окачени още гоблени, а на каменния под беше постлан дебел, тъкан килим.

Докато Емили смъкваше наметалото си, Беатрикс напали огнището.

— Ако милейди има нужда от нещо, моля да ме уведоми.

Емили остана смълчана няколко минути, докато я гледаше как работи.

— Беатрикс?

Жената спря и погледна към нея през рамо.

— Да, милейди?

— Знаеш ли какво би накарало лорд Дрейвън да се усмихне?

По лицето на Беатрикс премина сянка на тъга.

— Няма сила на земята, която да го стори.

— Но все пак…

— Не, милейди. Казвам ви, нищо на света не би могло да извика усмивка на лицето на негова светлост. Не и след…

Емили почака, но Беатрикс отново се обърна към огъня и сложи още дърва.

— Не и след какво? — подкани я тя.

— Не е моя работа да разправям — отвърна жената, като се изправи и избърса ръце у полата си. — Но на ваше място, милейди, на всяка цена бих стояла настрана от него.

— Защо?

— Защото всяка дама, живяла под покрива на Рейвънсууд, е била убивана тук.

Студ пролази по гърба й, а сърцето й замря от ужас.

— Убивана ли? — прошепна тя. — Как?

— От ръката на господаря си.

Емили бе поразена.

— А майката на Дрейвън?

— Убита от ръката на мъжа си.

Стаята се залюля под нозете й. Това бе най-зловещото нещо, което беше чувала.

— А лорд Дрейвън — той къде е бил, когато се е случило?

— Проснат в несвяст на пода, защото посмял да я защити.

Гърдите я стегнаха и стомахът й се сви. Емили се прекръсти при мисълта за този ужас. Милостиви боже, нищо чудно, че бе така затворен в себе си.

Най-сетне разбра, защо той никога не се усмихва. Как би могъл? Как би могъл човек да се усети весел, ако е видял нещо толкова потресаващо?

И тогава още повече й се прииска да достигне до него.

— Затова ли си тръгна? — попита тя камериерката.

— Не, опитах да остана, за да се грижа за негова светлост, но баща му не разреши. Рече, че лорд Дрейвън премного е бил глезен от жени. Време било да направи мъж от него.

От чутото, Емили доби добра представа какво точно е означавало това.

— Какво те накара да се върнеш?

Беатрикс се намръщи и заобхожда с поглед огнището, сякаш преценяваше какво да отговори.

— Мъчен въпрос е това, милейди. Когато Денис ме повика, отначало отказах. Добре помнех какъв беше старият граф и се боях, че и синът му е станал като него. Но после чух гласа на нейна светлост в главата си, който ме молеше да се грижа за него — жената вдигна очи и срещна погледа на Емили. — Молеше ме всяка вечер, когато й

помагах с вечерния тоалет. „Беатрикс, викаше ми, ако с мене се случи нещо, моля те, бди над момчетата ми“. — Тя пое дълбоко дъх и Емили видя сълзи в очите й. — Лейди Катрин бе светица. Беше добра и мила като самата Богородица и заради нея се оставих Денис да ме убеди да се върна.

Младата жена усети как самата тя се просълзява и се прокашля:

— Беатрикс, радвам се, че си тук.

Другата кимна и като се извини, излезе от стаята.

Емили седна пред тоалетната маса, докато осмисляше казаното от Беатрикс.

— О, Дрейвън — прошепна тя със свито гърло. Сърцето я болеше за него. Сигурно е намразил баща си заради това. Как би могло да бъде другояче?

И се почуди какво ли бе направила майка му, за да се стигне до стореното от баща му.

Саймън, сети се тя внезапно. Навярно е станало, когато баща му е разбрал, че Саймън е незаконно дете.

Тя затвори очи и остави сълзите си да потекат. Сълзи за момчето, което бе видяло онова, което никое дете не бива да вижда и сълзи за мъжа, в който се бе превърнало и който сега отказваше да се влюби.

Повече от две седмици Емили се опитваше да намери няколко минути с Дрейвън, но той се отнасяше с нея сякаш тя бе болна от проказа и хорея едновременно.

Накрая разбра, че е безполезно да се опитва да остане насаме с него. Той дори не се хранеше с останалите в залата, а седеше затворен в стаята си или пък изобщо не се прибираше у дома.

Тя нямаше представа с какво се занимава през цялото време. Ако Саймън знаеше, не й казваше.

Саймън поне се опитваше да я забавлява.

— Защо ли се мъча? — запита се тя, като седна в голямата зала за закуска.

Неколцина от Дрейвъновите рицари също бяха там, но нито един не седеше достатъчно близо, за да чуе. Емили не знаеше къде е отишъл Саймън тази сутрин и позволи на Алис да поспи, тъй като прислужницата й бе стояла до късно предната нощ, заета с нещо, което

не искаше да сподели с господарката си. И доколкото познаваше Алис, за Емили беше по-добре да не знае подробностите.

Младата жена въздъхна, побутвайки хляба си.

Вниманието й бе привлечено от някакъв шум в коридора.

Емили вдигна поглед и видя, че двама слуги свалят един от куфарите й по стълбите. Тя стана от масата и ги последва навън, където поставиха багажа й в чакаща кола.

— Какво става тук? — попита тя единия от слугите.

— Не сте ли готова?

Емили подскочи при гръмогласния тон на Дрейвън, дошъл зад гърба й. Обърна се и го видя да стои на вратата.

— Откъде дойдохте? — попита тя, удивена, че мъж с неговите размери може да се движи съвсем безшумно.

— Давах нареждания на Денис.

— Нареждания ли? — намръщи се тя.

— Утре е сватбата на сестра ви. Сметнах, че ще искате да присъствате. А и прислужницата ви ми каза, че сте си стегнали багажа.

Думите му предизвикаха бурна радост у нея. Значи затова Алис стоя до късно снощи!

— Не мислех, че ще ми позволите да отида.

— Емили, аз съм звяр, не негодник.

Тя се хвърли на шията му и го прегърна силно. Пристисна лице до бодящите бакенбарди и се опита да не забелязва, че е останала без дъх.

— Точно сега, милорд, не сте ни едно от двете, а сте чудесен мил мъж — прошепна тя в ухото му.

Той се стегна, но не се отдръпна. Това бе малка победа, но тя я прие с радост.

Емили прехапа устни и отстъпи назад.

— Почакайте ме една минута, веднага ще се върна.

— Минута или час?

— Минута — разсмя се тя. — Обещавам.

Той кимна и Емили се втурна към стаята, за да си вземе наметалото.

Там стоеше Алис, с доволно изражение на лицето.

— Изненадахте ли се? — попита я прислужницата.

— Защо не ми каза?

Алис й помогна да завърже наметалото.

— Исках да знаете, че негова светлост го направи, не аз. Той попита за датата на сватбата, когато се върнахме от Линкълн.

— Това ли прави снощи?

Алис се усмихна свенливо.

— Благодаря ти. А сега взимай си наметалото и да не го караме да ни чака.

Дрейвън не можа да повярва на очите си, като я видя да се връща само няколко минути, след като беше тръгнала. Бузите й розовееха от щастие, а стъпката й бе лека, когато дойде до него.

Тя беше прелестна. И макар той да знаеше, че няма работа да ходи в дома на баща й, реши, че си струва да понесе неудобството, в името на щастието й.

Ако уважаваше нещо на тоя свят, то това бяха хората, които обичат семейството си.

— Помогни й да се качи — нареди той на Саймън.

— Сигурен ли си? — намръщи се брат му.

Дрейвън кимна.

След като се качиха на конете, той поведе малката група извън двора на замъка.

Щяха да стигнат до дома на баща й точно след залез-слънце.

Каква радост, помисли си навъсено той.

Но това щеше да ощастливи Емили и кой знае поради каква причина, за която той не искаше и да си помисля, нейното щастие бе по-важно за него от самотата му.

Предните няколко седмици бяха мъчение за него. Пожелаваше я все по-силно всеки път, щом я видеше. Дори сега не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, какво би било да зарови лице в падинката на гърлото й и да вкуси солената сладост на кожата й.

Много безсънни нощи си бе представял аромата на косите й върху възглавницата си. Докосването на гърдите й върху неговите. Звукът на стоновете от наслада в ухото му, докато обвиваше крака около кръста му и приветстваше тялото му със своето.

Той изруга под нос, защото всяка пора в тялото му копнееше за нея.

И сякаш това не му стигаше, сега и Беатрикс се бе настанила в дома му. С натежало сърце се помъчи да не мисли за последния път,

когато я беше видял.

Дрейвън разтърси глава. Не искаше да си спомня. Най-лесно беше да прогони всички спомени за доброта в живота си. Да прогони миговете на обич и близост. И най-вече трябваше да пропъди всички мисли за Емили, преди напълно да го е подлудила.

Емили пришпори коня си, когато видя стените на бащиния си дом и галопира нагоре по хълма, до вратите.

Години наред тези сиви каменни стени бяха за нея клетка, но въпреки това тя се изпълни с радост при вида им.

Беше си вкъщи!

Томас, стражът с алебарда[1], стоеше на поста си. Тя му помаха и се засмя в отговор на радостния му поздравителен вик, после нареди да вдигнат решетката на портата.

С песен в сърцето, Емили поведе Дрейвън и петимата му придружители по барбакана[2].

Посрещнаха я викове за добре дошла и тя махаше в отговор на десетките хора, които познаваше от цял живот.

Греъм, пекарят, Ивлин, жената на арендатора, Тимъти, главният оръжейник и още много, много други.

Вратата на главната кула се отвори бързо, точно когато Емили стигна до каменните стъпала.

— Ем! — изрева баща й и хукна надолу по стълбите като малко дете.

Тя се свлече от коня си право в ръцете му.

Баща й я прегърна толкова силно, че за миг тя се уплаши, че ще й счупи ребрата.

— Безценната ми Ем — прошепна в ухото й. — Защо си дошла?

— Лорд Дрейвън ме доведе за сватбата на Джоан.

Баща й се скова, като чу името на Дрейвън. Отстъпи от нея и се заоглежда, докато не забеляза Дрейвън да наближава върху белия си кон.

В очите му проблесна омраза.

— Посягал ли ти е?

Тя поклати глава, макар че усети как лицето й се облива в топлина.

Случилото се между тях бе по нейна вина и тя нямаше да позволи Дрейвън да бъде наказан заради него.

— Той е добър човек, татко.

— Той е самият дявол — оголи зъби баща й.

— Пак старата песен, а? — попита Дрейвън язвително, като спря коня си. — Досега да бяхте измислили някоя нова обида.

— Копеле!

Дрейвън хвърли отегчен поглед на Саймън.

— Струва ми се, братко, че трябва да понаучиш графа как успешно да кълне врага. Опитите му са слабовати.

Баща й пристъпи към него, но Емили го спря:

— Татко, моля те.

Той застина и погледна към нея, после кимна.

— Елате, милорд — обърна се тя към Дрейвън. — Ще уредя да ви настанят.

— Ние ще лагеруваме…

— Не — прекъсна го остро тя, преди да успее да си тръгне. — Дойдохте за сватбения пир и настоявам да присъствате на него.

— Настоявате ли? — удиви се Дрейвън.

— Да! — отвърнати и вирна брадичка. — Сега слезте от конете и ги оставете на коняря.

Дрейвън и Саймън се спогледаха предпазливо.

— Какво ще кажеш? — попита Дрейвън. — Дали девицата не си загуби ума, като се върна у дома си?

Брат му сви рамене.

— Ще сторя, каквото кажеш. Дали вътре или вън, за мен е все едно.

Дрейвън се обърна към Хю:

— Давате ли ми клетва, че никой от хората ми няма да пострада?

— Нима ще приемете думата ми?

— Ако е за тяхното добруване, ще я приема.

— Тогава спете спокойно. Между стените на дома ми няма да ви застигне зло.

Дрейвън кимна и даде знак на хората си да слизат от конете.

Емили пое дълбоко дъх на облекчение. Може би, все пак щеше да успее да ги помири.

Макар да забеляза, че Дрейвън не отмести ръката си от дръжката на меча, когато тръгна нагоре по стълбите със Саймън зад себе си, а тялото на баща й остана сковано.

Добре, може би, не чак да ги помири. Засега се надяваше поне да ги опази от кръвопролитие.

Емили хвана баща си под ръка и поведе групата в главната кула.

Голямата зала бе пълна със сватбари, които кръжаха наоколо, опитваха ястията и си бъбреха на групички сред мелодиите на музикантите. Никога преди Емили не беше виждала такова сборище в дома на баща си, а и не забелязваше сестрите си сред гостите.

Не й убягна сдържаният израз, който веднага се появи на лицето на Дрейвън, нито напрежението в тялото му. Тя спря рязко.

Не само Дрейвън мразеше тълпите — баща й също ги ненавиждаше.

— Татко, защо са толкова много?

По лицето му премина сянка.

— Найлс пожела така — отвърна той. — Не исках да влошавам още повече началото на брака им. Вълнува ме единствено щастието на Джоан и реших, че е най-добре да уважа желанието на новия си син.

Някой, когото тя не познаваше, повика баща й.

Найлс стоеше до странника с онова познато, почти зло оголване на зъбите, докато привикваше баща й с жест.

Какво имаше у този мъж, което толкова я тревожеше?

И защо Джоан не го виждаше?

Емили забеляза неохотата, с която баща й напусна залата. Наведе се да я целуне по бузата и прошепна:

— Ще се върна възможно най-скоро.

Той тръгна и Емили се обърна към Дрейвън.

— Не подозирах, че ще е така.

Не го беше виждала да се държи толкова резервирано и рязко от деня, когато за пръв път пристигна в Уоруик, с хората на краля.

— Ще лагеруваме…

— Не — прекъсна го тя и хвана ръката му, за да го спре. — Има предостатъчно място за вас.

На челюстта му се появи нервен тик.

— Емили! — тя се завъртя точно, когато Джоан я прегърна през кръста и я пристисна силно. — Ти дойде! Не мога да повярвам.

Емили се засмя и отвърна на прегръдката й. Но щом погледна сестра си, смехът й угасна.

В чертите й се долавяше нещо измъчено и тя значително беше отслабнала.

— Да не си болна? — попита тя, разтревожена от вида й.

— Не — отвърна Джоан с неуверен глас. — Просто бяха заета с приготовленията около сватбата.

Криеше нещо. Емили го усещаше с всяка частица от тялото си.

Но сега не бе време да я разпитва. Вместо това, се насили да се усмихне и й представи Дрейвън.

— Чест е да ви срещна — каза той почти чаровно. — Лейди Емили постоянно говори за вас и виждам, че всичко е вярно. Ще бъдете много красива булка.

Джоан се изчерви.

— Благодаря ви, милорд.

— Джоан!

Сестра й се сви при вика на Найлс.

— Трябва да вървя — обясни им Джоан и хвана Емили за ръка. — Нали ще дойдеш по-късно в стаята ми?

Емили кимна.

Когато Джоан ги остави, Емили погледна Дрейвън.

— Значи умеете да бъдете чаровен.

— Имам все пак някакви обноски.

Саймън се изсмя.

— Така е, чувал съм, че и маймуна може да се обучи да…

Дрейвън го ръгна с лакът в стомаха. Саймън пое дъх през зъби и потърка корема си.

Дрейвън се отдалечи от брат си и се втренчи в Емили.

— Какво ви тревожи?

— Кой казва, че се тревожа — огледа се неспокойно тя.

— Личи си.

Каква полза да крие чувствата си от него? Напротив, дори усети странен порив да му се довери.

— Не ви ли се стори, че сестра ми се държи особено?

— Тъй като не съм я срещал преди, мога да кажа, че ми се видя нормална.

— Не смятате ли, че изглежда угнетена или притеснена? — попита Емили.

— Утре ще се венчае. Предполагам, че е обичайно булката да се притеснява.

— Навярно е така.

И все пак…

Емили поклати глава.

— Несъмнено се държа глупаво. Елате, милорди — каза тя, хващайки Дрейвън под ръка и поглеждайки към Саймън. — Ще наредя да ви нахранят и заведат в покоите ви.

Дрейвън й позволи да го преведе през залата, като през цялото време се проклинаше, че не си тръгва. Изобщо не трябваше да идва. Хю му беше смъртен враг, а и не бе оставил капка съмнение, че не го желае в дома си.

Дотук с рицарското чувство. Предпочиташе да го осъдят на бой с камшик, отколкото да е заобиколен от толкова хора, които желаеха падението му.

За разлика от Емили, той добре разбираше опасенията на сестра й от тази тълпа. Кой иска да бъде зрелище за другите?

След като се нахраниха, Емили ги остави за известно време, за да се види със семейството си.

Саймън му подаде бокал със светло пиво и Дрейвън го пресуши на един дъх, докато гледаше как Емили надава писък и прегръща силно някаква монахиня. Реши, че това несъмнено е сестра й Джудит.

— Дрейвън, граф на Рейвънсууд?

Дрейвън се обърна към непознатия глас и видя рицар, само няколко години по-стар от него, да стои зад стола му. Човекът бе поне с глава по-нисък и имаше гъста черна брада и коса, и вероломни очи.

Погледна сивата туника, но не разпозна червената емблема с глиган.

Дрейвън веднага вдигна гарда си.

— Да? — отвърна на непознатия.

— Найлс, барон на Монклеф — каза той, протягайки ръка. — Бъдещият младоженец. Научих от годеницата си, че сте тук и пожелах да стисна ръката на толкова славен човек.

Дрейвън пое ръката му с неохота. Обикновено тъкмо с ласкателите трябваше най-много да внимава. Особено, ако беше с гръб към тях.

А и в този човек имаше нещо, което никак не се харесваше на Дрейвън, макар че не можеше да определи какво точно беше. Но нещо в държанието му го изнервяше.

Покрай тях минаха Емили и монахинята.

Без да се усети, Дрейвън ги проследи с поглед.

Монклеф се засмя и го плесна по гърба. Дрейвън стисна зъби. Едва търпеше Саймън да го тупа така, а пък някакъв непознат…

Кръвта му кипна.

— Познавач сте, милорд — отбеляза Монклеф със смях, докато гледаше поклащането на бедрата на Емили съвсем не без интерес. — Кажете, има ли нещо по-хубаво от това да окървавиш меча на девствено полесражение?

Дрейвън стисна гневно устни. Такова нещо би казал и баща му. А това, че беше изречено за Емили, усили гнева му.

Найлс продължи като пълен глупак:

— С нейния буен нрав, Емили сигурно предоставя добра забава. Я кажете — добави той, като се наведе и снижи гласа си поверително. — Поемала ли ви го е в уста?

Яростта заслепи Дрейвън и преди да успее да помисли, той заби юмрук право в лицето на Найлс. Баронът се завъртя и падна на пода.

С един скок Дрейвън се озова от другата страна на масата, за да сграбчи барона и да го удари отново.

Ненадейно се появи Саймън и го отскубна от Найлс.

Музиката и всички гласове замряха и хората наоколо се обърнаха да видят какво става.

Найлс се изправи с олюляване от пода, а очите му горяха кръвожадни. Избърса кръвта от устните си и втренчи свиреп поглед в Дрейвън.

— Говорите за дама — изръмжа Дрейвън и избута Саймън настрана. — И ви съветвам да си мерите думите относно репутацията й, за да не се окажете без орган, с който да ги възпроизвеждате.

— Мислех, че можем да сме съюзници — излая Найлс. — Но тази вечер допуснахте смъртоносна грешка.

— Какво става тук? — запита Хю, пробивайки си път през тълпата зяпачи. — Найлс? — обърна се към разкървавения барон.

Хю повдигна брадичката му и огледа щетите, нанесени от Дрейвън върху носа и бузата на рицаря, после го потупа утешително

по гърба и повика един слуга да се погрижи за него.

Размениха няколко думи и Хю насочи гневен поглед към Дрейвън. Ноздрите му се издуха от омраза.

— Махай се от залата ми.

Саймън пристъпи към него.

— Но Дрейвън само…

— Хайде, Саймън — намеси се Дрейвън, — нямам желание да стоя, където не ме искат.

Дрейвън направи една крачка и се сблъска с Емили, която стоеше точно пред него с ръце върху хълбоците. В очите й гореше ярост и той бе сигурен, че причината беше той самият.

Тя погледна баща си.

— Татко, все още ли ме смяташ за господарка на този дом?

— Разбира се — натърти баща й.

— Тогава лорд Дрейвън е добре дошъл в него.

— Емили! — изръмжа баща й предупредително.

— Татко — изстреля тя в отговор. — Ако той си тръгне, тръгвам и аз.

Дрейвън повдигна вежди в учудване от дързостта й. Значи, не само него подлагаше на изпитание. В известен смисъл го утешаваше мисълта, че тя не се страхува от никого.

Хю сключи вежди, разярен.

— Емили, проклинам деня, в който се присмях на нрава ти! Откъде можех да зная тогава, че ще ме мъчи на старини — после погледна Дрейвън с присвити очи. — Добре, нека остане, но ако пак удари някого от гостите, ще наредя да го изритат като куче. Разбра ли ме?

Тя кимна.

Хю хвърли последен бесен поглед към дъщеря си и подкани гостите да подхванат пак веселието. Прекъснатите разговори продължиха и музикантите засвириха отново, но всеобщото настроение бе по-тихо от преди. Джоан му хвърли странен поглед, почти благодарен и се изгуби в тълпата, заедно с монахинята.

Найлс продължи да гледа втренчено Дрейвън, докато мъжът, когото Емили беше нападнала с пилето, не дойде да го отведе. Двамата се отдалечиха.

Дрейвън се поотпусна малко, но после видя укора в очите на Емили.

— Защо го ударихте? — попита тя с тих и гневен глас.

— Изпроси си го.

— Така значи — отвърна тя язвително. — Разбирам. Дошъл е при теб и е казал, лорд Дрейвън, моля ви, ударете ме в лицето и ме повалете на земята пред гостите ми.

— Нещо такова.

Емили завъртя очи към тавана и го остави със Саймън.

— Защо не й призна какво каза онзи? — попита брат му ядно.

— Защо да й казвам?

Саймън го изгледа невярващо.

— Емили, както и баща й, имат право да знаят що за човек се жени за сестра й.

— Защо да го правя? — наежи се Дрейвън. — Монклеф е добре дошъл в тази зала, а аз не. Допускаш ли дори за момент, че Хю би се вслушал в думите ми за зет му? — при спомена за барона и какво му бе направил, гневът напусна тялото му. — Не исках да го удрям — прошепна той, ужасен. — Просто бях толкова ядосан, че действах, без да помисля.

Погледна към Емили, която отново разговаряше с Джоан и монахинята. После стисна юмрук в отговор на нахлулия в тялото му страх.

— Ако бях ударил Емили, ударът щеше да я убие.

— Не би ударил Емили — въздъхна Саймън с раздразнение.

Дрейвън не можеше да откъсне поглед от нея. С Найлс напълно бе загубил самообладание. Господи, ами ако беше тя?

Ако някой ден…

Погледна Саймън и си спомни детството им. Онзи път, когато беше вдигнал ръка срещу брат си.

Караха се за нещо, което вече не си спомняше и Саймън ненадейно го удари с юмрук в челюстта.

Ядосан, Дрейвън отвърна на удара. От силата му Саймън се олюля назад и падна по стълбите.

Дори днес го виждаше във въображението си, сякаш се случваше пред очите му. Саймън, братчето му, което му бе по-скъпо от живота,

жертва на гнева му. По-голямата част от детството на Дрейвън бе преминала в поемане на ударите на баща му, на мястото на Саймън.

Колко пъти го беше защитавал?

И въпреки това, в онзи ден той самият беше наранил Саймън, гневът му бе толкова силен, че беше замахнал, без да помисли. Дори да доживееше до хиляда години, пак не би забравил гледката на падащото братче, звука от ударите на тялото му в стълбите или вида на счупената му ръка, докато лежеше в подножието и плачеше от болка.

Не, той беше син на баща си и въпреки че може би умееше по-добре да се контролира от него, Дрейвън знаеше, че щом яростта го обладае, той е безсилен срещу нея.

Щом можеше да удари Саймън, значи би ударил всекиго.

С натежало сърце, Дрейвън разтърка уморено лицето си.

— Просто трябва да ме ядоса достатъчно.

— Дрейвън, ти не си…

— Не, братко. Никога не бих поел този риск. Както беше и с баща ми, яростта ми е твърде силна, щом излезе наяве. И силата ми е твърде голяма — той погледна Саймън сурово. — Можеш ли с пълна увереност да твърдиш, че никога не бих я наранил? Защото колко пъти ти самият си бягал от мен, когато избухна?

Саймън отклони поглед и Дрейвън разбра какъв е отговорът. Дори Саймън знаеше, че е възможно. Собственият му брат се боеше от него.

Дрейвън погледна Емили за последно и почувства копнежа в сърцето си по-дълбоко от всякога.

Но никога не би изложил живота й на тази опасност. Никога.

---

[1] алебарда — средновековна пика с брадва отстрани — Б.пр. ↑

[2] барбакан — (от средновековен латински: barbecana, „външна защита на замък“) е укрепен преден пост, порта или друга външна защита ма град или замък, или кула, над порта или мост, използвана като защитно съоръжение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

По-късно същата вечер, Емили седеше със сестрите си Джоан и Джудит в покоите на Джоан. Всички отдавна се бяха оттеглили, а те трите будуваха и шепнеха до късна доба, както правеха, когато бяха малки. В онова време, трите заедно стояха с часове, до изгрева или докато баща им не чуеше бъбренето им и не им се скараше да си лягат.

Джудит бе свалила монашеската си дреха, но подстриганата й кафява коса рязко се отличаваше от дългите руси плитки на сестрите й. Въпреки това, беше хубаво отново да са сестри, дори само за през нощта.

Емили и Джудит бяха на леглото, а Джоан седеше на старото си място — стола до прозореца.

— Видя ли стъписаното изражение на Найлс, когато лорд Дрейвън го удари? — попита Джоан злорадо.

Емили и Джудит размениха ужасени и объркани погледи. Джоан никога не беше одобрявала насилието. Как можеше да намира радост в унижението на годеника си пред гостите им?

Джоан погледна към Емили и стана сериозна:

— Дрейвън никога не те е удрял, нали?

— Не — бързо отвърна тя. — Обикновено така добре се владее, че не знам какво го прихвана да удари Найлс.

Джоан се загледа през прозореца, докато обмисляше думите й.

За няколко минути настана тишина, докато Емили и Джудит наблюдаваха замисленото лице на сестра си. Нещо не беше наред. Джудит бе потвърдила подозренията й по-рано, когато й каза, че е забелязала същото особено държание у Джоан.

— Разкажи за плановете си за лорд Дрейвън, — подкани я Джоан и гласът й прокънтя в тишината. — Как върви?

Емили се понамести. Обичаше Джудит, но да говори за съблазняване на мъж, за когото не бе омъжена, пред религиозната си сестра, не й се харесваше особено.

Джудит я потупа по ръката:

— Не съдете, за да не бъдете съдени. Не бой се от укор от мен, сестричке. Тази вечер съм тук като твоя кръвна довереница. Утре може да изповядаш греховете си пред отец Ричард.

Емили се усмихна на сестра си, с благодарност за снизхождението. Все пак, не бе толкова отдавна времето, когато и тя се бе кикотила с тях на приказки за венчаване.

— Няма много за докладване — въздъхна Емили. — Истината е, че Дрейвън се оказа твърде упорит. Изглежда решен да остане ерген.

— Тогава може би трябва да забравиш за това — прошепна Джоан с тревожно изражение.

Емили се намръщи. Сестра й не беше такава.

— Как се държи лорд Дрейвън, когато сте насаме? — попита Джудит.

— Любезен е и мил, но мъчното е и там, че твърде рядко сме насаме, а когато има и други наблизо, стои на най-малко метър от мен — Емили погледна към Джоан. — Ти как успя да се усамотиш с Найлс?

— Не успях — отвърнати свенливо. — Помниш ли онази нощ, когато татко замина за Кромби?

Емили кимна.

— Найлс дойде да го търси. Ти имаше главоболие и се беше оттеглила и той ме опияни с вино, докато чакахме татко да се върне.

— Джоан… — ахна Джудит.

— Ш-т-т — смълча я Джоан и отвърна пълните си с мрачно разкаяние очи. — Така и не ви казах цялата истина. Страхувах се, че ще разкажете на татко и ще остана затворена тук завинаги. Вие двете не знаете колко много мразя този замък. Искам да имам свое място, където да ходя и да си тръгвам, когато пожелая — погледът й стана суров. — На всичко съм готова да се махна от Уоруик.

Мрачно опасение заля Емили. Никога не беше виждала Джоан толкова озлобена.

— Не разбирам.

Джоан облегна глава и погледна към тавана, сякаш за да спре сълзите си.

— Онази нощ не знаех какво правя. Единствената ми мисъл беше, че Найлс ме харесва и ако правя, каквото каже, може би ще ме отведе завинаги оттук — гласът й потрепери от задавени сълзи. —

Заведе ме в килера на главната зала. Главата ми се беше замаяла от виното, а целувките му бяха чудодейни. Никога не бяха ме целували дотогава.

Емили преглътна, при спомена за устните на Дрейвън върху нейните. Ако целувката на Найлс е била дори малко подобна, сигурно е завъртял главата на сестра й. Джоан потърка челото си.

— И тогава започна да ме докосва. О, Ем, Джуд, бях уплашена и объркана и не знаех какво да сторя. Казах му не, но той продължи, а ме беше страх да извикам, за да не ни намерят и да обвинят мен за всичко.

— Джоан, какво искаш да кажеш? — попита Джудит.

— Той насили ли те? — настоя Емили.

По лицето на сестра им се застинаха сълзи, но тя ги избърса.

— Не съвсем. И аз бях любопитна, но…

— Но? — попитаха двете едновременно.

Джоан изхълца.

— Обладаването боли толкова много! Чувствах се, все едно ме разсича надве. Отпърво помислих, че е защото съм девица, но оттогава ме облада още три пъти и болката не намаля дори малко. Сега мисля само за това, колко още пъти ще трябва да търпя тази ужасна болка.

Джудит се наведе към нея:

— Но ти каза…

— Знам какво казах. Страхувах се да ви разкрия истината.

Емили стана от леглото и силно прегърна Джоан. Остана така няколко минути, докато сестра й си поплаче и притихне.

Джудит намокри една кърпа и я занесе на Джоан да избърше сълзите си.

Когато се поуспокои, тя сграбчи ръката на Емили:

— Моля те, Ем — прошепна. — Не прави като мен. Вече не съм сигурна, че животът с Найлс ще е по-добър от това да остана тук с татко.

Емили стисна ръката й на свой ред.

— От нерви е, нали? — попита Джудит. — Просто се страхуваш да си тръгнеш от вкъщи утре.

— Навярно — преглътна Джоан.

Емили коленичи до стола.

— Джоан, не си длъжна да се омъжиш за него. Нали знаеш?

— Но гостите…

— Не ги е грижа — прекъсна я Емили. — Дошли са за безплатно ядене и пиене и получиха премного.

— Емили! — укори я Джудит. — Колко неучтиво! Не съм те чувала да говориш така преди.

Емили наведе глава в посока на Джоан, за да покаже, че всичко бе казано за доброто на голямата им сестра. Джоан пусна сестра си и я погледна в очите.

— Обещай ми, че няма да позволиш на лорд Дрейвън да ти отнеме девствеността.

Емили се намръщи.

— Ем, не искам да те нарани. Не можеш да си представиш какво е мъж да се зарови в тялото ти. И да не спре, докато не се насити, дори когато викаш от болка.

Емили стоеше зашеметена и попиваше думите на сестра си. Но ако те бяха истина, Кристина и Алис щяха да й кажат.

Нали?

А и със сигурност не почувства болка, когато Дрейвън я докосваше в Линкълн. Той обаче не бе довел нещата докрай.

Разбира се, това нямаше значение в момента. Трябваше да се направи нещо със сватбата.

— Не искам да се омъжваш за Найлс.

Джоан я погледна ужасена.

— Но…

— Не — отсече Емили, — ще отидем при татко и…

— Ем, аз нося дете.

Емили затвори очи и стисна ръката на сестра си.

— Тогава нека се помолим — прошепна Джудит. — Бог знае кое е най-добре.

Дрейвън се облегна на бойната стена и се загледа в осветения от луната ров, далече под себе си. Нощният вятър внасяше хлад във въздуха, но той не го усещаше.

Мислите му бяха при една обаятелна девица със златни коси и тъмнозелени очи.

От дясната му страна се чуха стъпки.

Той хвърли поглед натам и почти подскочи, като видя Емили да идва към него.

— Емили?

Тя му се усмихна плахо, спря до него и зае същото положение, със скръстени ръце и гръб о каменната стена.

— Очаквах да ви намеря тук.

Дрейвън не си направи труда да си измисля оправдание. Още преди седмици беше разбрала, че той броди по стените и насипите през нощта, като неспокоен дух в търсене на изкупление.

— Опасявам се, че не бих могъл да заспя, дори да се налагаше — тихо каза той. — Саймън хърка като глиган в нападение.

Тя се засмя, но той забеляза едва доловимата тъга в очите й.

— Какво ви тревожи, милейди?

— Искам да поговоря с някого, а няма на кого да се доверя.

Думите й го изненадаха.

— На мен имате ли ми доверие?

— Да, имам.

За пръв път в живота си, Дрейвън се почувства доблестен и през тялото му премина мощна вълна на гордост.

— Как мога да ви помогна?

— Защо ударихте Найлс?

Нежността изчезна, а на нейно място в сърцето му се настани гневът. Значи всъщност му нямаше доверие. Въпреки всичко, се съмняваше в действията му.

— Не се гневете — помоли тя. — Не търся вина. Сестра ми ми разкри неща, които ме карат да се съмнявам в него. Доколкото ви познавам, не бихте ударили без причина.

— Баща ви смята друго.

Тя му хвърли поглед на раздразнение, какъвто не бе получавал, откакто бе живял е баща си, и в онзи момент би се заклел, че почти я чу да го нарича птичи мозък.

— Не съм като баща си — отвърна студено тя. — Няколко месеца вече съм в обкръжението ви и смятам, че мога и сама да отсъдя за нрава ви. А сега ми кажете, защо го ударихте?

Дрейвън сключи челюсти. Отпърво реши да не отговаря, но истината някак излезе от устата му:

— Монклеф обиди семейството ви.

— Семейството ми? — попита невярващо тя.

— Трудно ми е да повярвам, че бихте защитили баща ми. — Тя спря и го погледна. — Найлс е обидил мен, нали?

Дрейвън не отговори.

Тя се протегна и докосна неговата дясна ръка, където голяма синина покриваше кокалчетата му. Той потрепери, когато топлата й ръка обхвана неговата.

— Ранен сте.

— Главата на Монклеф е твърда.

Емили се изсмя кратко. И тогава той направи грешката да я погледне. Погледът му срещна нежност, топлина и загриженост. Почувства се така, сякаш някой го беше ударил в гръкляна.

Какво ли би било да вижда този поглед до края на живота си?

И тогава забеляза угриженото й чело. Все още изглеждаше притеснена.

— Има ли нещо друго? — попита.

Тя пусна ръката му и отвърна поглед.

— Може ли да ви попитам нещо, което е неудобно и неловко, но трябва да го зная?

В главата му прозвучаха предупредителни звуци. Почувства се като заек, обграден от глутница вълци.

— Ако е наложително…

Тя кимна.

— Преди да ви попитам, искам да ви уверя, че това няма нищо общо с опитите ми да ви накарам да се ожените за мен. Обръщам се към вас като към приятел.

Той наклони глава. Гласът в главата му, който му казваше да бяга, колкото му крака държат, се беше върнал.

Но като пълен глупак, той не помръдна.

— Като към приятел значи. Добре, милейди, питайте.

— Боли ли, когато…

Дрейвън чакаше да чуе края на въпроса, но тя не продължи. Вместо това, сякаш се изчерви и отказваше да срещне погледа му. Дрейвън наклони глава в опит да го засече, но тя удари брадичка в гърдите си и започна да изучава сплетените си ръце.

— Дали боли, когато, какво? — подкани я той.

Тя го погледна в очите само за миг, след което вдигна глава към звездното небе.

— Боли ли, когато… — и думите й се изгубиха зад ръката, която прекара през устните си.

— Не чух края на въпроса.

Емили затвори очи, пое дълбоко дъх и изстреля:

— Боли ли, когато мъжът проникне в жената?

Ако го беше зашлевила през лицето вместо това, не би бил толкова зашеметен. Още по-лошо бе, че в ума му изскочиха сцени как й показва нагледно отговора, като я обладава по няколко различни начина.

— Мисля, че предпочитам мънкането иззад ръката ви.

— Дрейвън, моля ви — приплака тя, като най-сетне го погледна в очите. — Достатъчно ми е неловко. Моля ви, не влошавайте нещата. Не знаех кого другиго да попитам. Алис е изчезнала бог знае къде, а това не е въпрос, който мога да задам на някой непознат.

— Несъмнено не можете.

— Е? — настоя тя.

— Защо искате да знаете?

— Не мога да ви кажа, но е важно.

Той прокара ръка през лицето си. При друг случай би се заклел, че тя пак го преследва, но угрижените й очи не оставяха съмнение, че наистина търси честен отговор.

Дрейвън пренебрегна горещото усещане в слабините си, когато тялото му напрегна тесните връзки на дрехата и поклати глава.

— Не, милейди. Не боли. В действителност е много приятно.

И ако не се боеше, че тя веднага ще се съгласи, би предложил да й покаже точно колко приятно е.

— А случвало ли ви се е жената да извика, когато… не, почакайте — спря се тя. — Не отговаряйте. Не искам да знам за жените, с които сте бил — тя вдигна поглед към него и го дари с усмивка, от която му прималя. — Благодаря ви за откровеността. Знаех, че мога да разчитам на вас.

— Твърде много ме ласкаете.

— Замисляли ли сте се, че вие не се ласкаете достатъчно?

Той не можеше да й отговори, а и в момента не беше сигурен дали трябва.

— О, Дрейвън — прошепна тя — иска ми се да можехте само за миг да се видите с моите очи.

Той изсумтя.

— Сама казахте, че сте мечтателка, милейди. В мен вие виждате онова, което искате да видите. И ме смятате за някакъв герой, като онези, за които пеят глупавите музиканти. Аз не съм Акъсейн, та да доказвам любовта си, като мина гол — защо тази дума изскачаше във всеки техен разговор? — през портите, за да докажа любовта си към вас. Аз съм просто мъж, Емили. Нищо повече.

— Да, мъж сте. Във всеки смисъл на думата. А аз съм жена, която усеща всяка част от вас, когато сте близо до мен. Долавям дори топлия ви мъжествен аромат и присъствието ви, с всяко сетиво и частица на тялото си.

С пламнали и още по-твърди слабини, пред погледа на Дрейвън затанцуваха картини: на тях двамата под лунната светлина, как я целува, как смъква роклята от раменете й и я обладава тук, на тясната пътека.

Би било толкова лесно.

Тя вдигна ръката му към устните си и леко целуна синината.

— Благодаря ви, че сте защитили честта ми.

После я пусна и той усети хладината на нощта по кожата си, студа на самотата в душата си, по-остро от всякога.

Липсата на топлината го остави почти без сили.

— Бих ви пожелала лека нощ — прошепна Емили и едва доловимо докосна устните му, които пламнаха от нежната милувка. — Но зная, че няма да заспите в двора на баща ми. До утре сутринта.

Дрейвън я наблюдава как се отдалечава. Сърцето и душата му го молеха да я спре. Да я повика при себе си, но чувството му за чест не позволяваше.

Тя не бе негова.

Никога нямаше да бъде негова.

С изнурено сърце, той обърна взор към водата под себе си. В онзи момент, пожела той, да бе паднал в битката в онзи съдбовен ден. Защо мечът не бе пронизал неговата гръд?

И както правеше почти всеки ден от живота си, той прокле участта си.

На следващата сутрин кипеше усилена дейност и всички бързаха да свършат приготовленията в последните минути.

На няколко пъти Емили се опита да остане насаме с Джоан и да я убеди да не се омъжва, но сестра й не желаеше да я чуе.

— Вече е решено — отсече тя. — Исках да избягам от дома на татко и ето че желанието ми се сбъдна.

Но нещо не беше съвсем наред в цялата работа. Емили го усещаше в сърцето си, а след разговора с Дрейвън, бе сигурна.

В крайна сметка нямаше избор, освен да пожелае всичко добро на сестра си и да я гледа как се свързва с мъж, когото Емили никак не харесваше.

След като Найлс и Джоан казаха обетите си на входа на параклиса, Емили излезе пред сградата при баща си и Джудит, докато свещеникът проведе венчалната служба.

Дрейвън, Саймън и хората им стояха в дъното. Когато всичко приключи и Джоан и Найлс поведоха гостите си навън, Емили се присъедини към Дрейвън по пътя към замъка, където ги очакваше сватбеният пир.

Повечето гости бяха пред тях и те ги следваха, без да бързат.

— Не мога да не отбележа, че изглеждате неспокойна — започна Дрейвън.

— Кажете ми — запита го тя. — Какво знаете за зет ми?

— Притежава малко владение до Йорк. Бих се рамо до рамо с баща му по време на издигането на Хенри, но зная много малко за личните му качества.

— О — отвърна тя, разочарована от отговора му. Беше се надявала той да разсее страховете й.

— Чувам, че имал доста дългове — включи се Саймън. — И че Ранулф Черния не го харесва.

— Ранулф ли? — попита Емили. Не беше чувала това име.

— Един от съветниците на краля — обясни Дрейвън. — Подобно на вас, Ранулф вижда само доброто у хората. Да не те хареса Ранулф е постижение.

— Така е — съгласи се Саймън. — Той харесва дори Дрейвън.

Брат му му хвърли комичен поглед.

Не говориха повече до замъка. Залата беше украсена с цветя и бял шевиот[1].

Масите бяха отрупани с храна, цветя и сватбени подаръци за Найлс и Джоан, както и малки нещица за гостите.

За Емили имаше определено място до баща й, но тя предпочете да остане до Дрейвън на една от по-ниските маси.

Баща й посрещна това решение с открито неодобрение.

— Защо си седнала тук? — попита я той, след като дойде при нея.

— Лорд Дрейвън е мой опекун и гост, татко, сметнах го за редно. Нямах за цел да покажа неуважение към теб.

Защото редно би било баща й да сложи Дрейвън на масата на лорда. Това бе тежко незачитане от негова страна, което Дрейвън не беше изтъкнал. Но като Кралски защитник и един от най-високите благородници сред тях, Дрейвън не трябваше да бъде слаган на една от най-ниските маси като обикновен гост.

— Но аз се обидих — отсече баща й.

Дрейвън бавно се изправи на крака.

— Хю, зная, че не се разбираме добре, но предлагам заради дъщеря ти да забравим за това засега.

Емили се усмихна в отговор на жеста. Това бе прекрасно предложение за нейното добруване.

Баща й го изгледа продължително.

— Предлагате мир?

— Предлагам примирие.

Хю се изсмя студено.

— От сина на Харолд? Кажете ми, и вие ли ще се прицелите в гърба ми, щом го обърна?

Емили зяпна, като чу тази обида към Дрейвън.

— Не — продължи баща й. — Аз не съм глупак като Хенри. Зная каква кръв тече във вените ви и не ви вярвам и ей толкова.

Очите на Дрейвън се замъглиха от ярост.

— Татко, моля те! — хвана ръката му Емили. — Той ти направи честно предложение.

— А аз го отказах — както би направил всеки с разум в главата си. Само глупак би се доверил на един Рейвънсууд под покрива си или зад гърба си.

За една напрегната минута Емили се уплаши, че Дрейвън ще удари баща й. И точно когато бе убедена, че ще го направи, той отстъпи.

— Емили, Саймън, хайде. Тръгваме си.

Тя кимна със свито гърло.

— Но пирът още не е свършил — изръмжа баща й. — Емили каза, че ще остане за няколко дни. Не можете да я отведете сега.

— Напротив, татко, може.

Нараненото изражение на лицето на баща й я просълзи, но тя нямаше да заплаче. Нямаше и да се опитва отново да разубеждава Дрейвън. Той не бе видял нищо, освен обиди от баща й и ги бе понасял заради нея, без дума да издума.

Тя не можеше да иска повече от него.

— Ще поръчам на братовчед си Годфрайд да ми донесе сандъка — каза тя на Дрейвън. — Пригответе конете, а аз ще се сбогувам със сестрите си.

Той кимна и я остави насаме с баща й.

— Татко, защо не отстъпи поне малко? — попита го тя, след като Дрейвън си тръгна.

Лицето му доби суров израз.

— Искаш да се унижа пред човек като него ли?

Гърлото й се сви. Как може да е толкова глупав?

— Няма да споря с теб. Надявах се да му дадеш възможност да ти докаже…

— Ем, той уби мои хора. Забравила ли си вече?

Тя се поколеба.

— Не, не го вярвам. Както не вярвам и на него, когато казва, че си нападнал селото му — тя погледна баща си в очите. — Нападна ли го?

— Знаеш много добре. Това е лъжа, която каза на Хенри, за да прикрие предателството си. Как можеш да се съмняваш в мен?

Тя докосна ръката му.

— Не се съмнявам в теб, татко. Но мисля, че вие двамата трябва да престанете да се обвинявате един друг за момент и да се замислите, че ако и двамата сте невинни, значи някой друг е виновен за набезите в земите ви и може би трябва да обедините сили, за да откриете кой е.

Баща й сви устни.

— Зная кой е, момиче, и ако беше разумна, щеше да останеш тук, под моя защита.

Емили го потупа по ръката.

— Знаеш, че не мога да го сторя. Така заповяда кралят. — Тя се надигна на пръсти и целуна нежно баща си по бузата. — Отивам да се сбогувам с Джоан и Джудит.

Емили тръгна към сестрите си през препълнената зала. Пред очите й се стрелна нещо червено и тя позна туниката на братовчед си.

— Годфрайд? — извика след него, преди да е изчезнал.

Той се върна до нея.

— Да?

— Би ли разпоредил да изнесат багажа ми навън до колата на лорд Дрейвън?

Той кимна, след това се поколеба, гледайки към вратата.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Годфрайд прокара ръка през късата си черна коса.

— Ами не, просто…

Тъй като той не довърши изречението, Емили го подкани:

— Просто какво?

Той сключи вежди и се намръщи.

— Снощи Джоан каза, че мъжът, който удари Найлс, бил Дрейвън дьо Монтагю.

— Така е.

Той я погледна в очите.

— Но това не е мъжът, с когото се бих в нощта, когато горя селото. Сигурен съм.

Сърцето на Емили спря.

— Какво искаш да кажеш?

— Ем, аз се бих с него — отговори Годфрайд с уверен глас и искрен поглед. — Бих се лице в лице с графа или поне с мъж, облечен като него. Разпознах туниката над бронята, но мъжът, с когото се бих, беше висок колкото мен и широкоплещест. Ако се бях сражавал с човек две глави по-висок от мен, щях да запомня.

— Каза ли на баща ми?

— Опитах се да му кажа снощи, но той не повярва. Каза, че съм сбъркал.

— Но ти си сигурен, така ли?

— Да. Дори го раних — разрез през дясната му ръка между китката и лакътя.

Полазиха я тръпки. Беше права! Трети човек настройваше Дрейвън и баща й един срещу друг. Защото тя бе сигурна, че ако Годфрайд се беше бил с Дрейвън, сега щеше да е в гроба.

Но кой можеше да спечели от тяхната вражда? Несъмнено имаше нещо странно в цялата работа. И тя щеше да разбере какво, по един или друг начин.

Дрейвън се поуспокои чак, когато излязоха от портите и тръгнаха през земите на баща й.

Емили се беше опитала да говори с него, преди да потеглят, за някаква абсурдна история за това, как някой друг насажда омраза между баща й и него, но той не повярва на нито една дума. Просто поредните лъжи на Хю.

А такива беше чул предостатъчно.

Но никога не би си и помислил да обижда баща й пред нея. Нека Емили си живее с илюзиите. Той не беше глупак.

Наближиха земите му, макар и не достатъчно бързо за него. Докато прехвърляха един стръмен хълм, някакво движение в дърветата от лявата му страна привлече вниманието му.

Дрейвън се обърна натам и успя само да види слънчев отблясък от лък в гората. Преди да може да викне за предупреждение, от лъка излетя стрела и прониза лявото му бедро.

Той изсъска от болка и завъртя коня.

— В нападение! — изкрещя на Саймън и останалите, докато върху тях се заизсипваха още стрели.

Дрейвън застана с коня си пред Емили, за да я предпази от дъжда стрели:

— Отведете Емили на безопасно място!

Саймън хвана юздите на коня й и я отведе към един шубрак, докато хората му се нареждаха до него и изваждаха оръжията си.

Стиснал зъби от болката в бедрото, Дрейвън измъкна меча си и поведе хората към нападателите, които бяха скрити в гората.

Конят му се изправи на задни крака, ударен от стрела в бедрото. Дрейвън се мъчеше да остане върху него и да го възпре да не избяга, а

хората му продължиха напред към врага, без да го чакат.

Точно когато овладя Голиат, една стрела се заби дълбоко в гърдите му и го повали назад. Агония прониза тялото му през безмилостно туптящата рана.

Дрейвън нямаше да позволи да го убият страхливци, скрити сред дърветата.

Сключи колене около ребрата на Голиат, решен да остане върху коня. Нова стрела го удари в крака и по него се разнесе разкъсваща болка, докато Дрейвън спря да усеща коня под себе си.

Голиат изцвили и се изправи на задни крака, и Дрейвън усети как се плъзва назад.

Падна на земята с тежък удар, който го остави без дъх.

Остана да лежи по гръб, зашеметен, опитвайки се да почувства ръцете или краката си, но усещаше само пулсираща болка, докато около него продължаваха да валят стрели.

От прикритието си в гората, Емили го видя как пада.

— Дрейвън! — изпищя тя, хвана юздите и тръгна към него.

— Върнете се! — кресна й Саймън, като взе юздите от ръцете й.

Емили скочи от коня и хукна към Дрейвън, докато наоколо й падаха стрели, опасно близо.

Не мислеше за стрелците или за каквото и да било друго. Можеше да се съсредоточи единствено върху неподвижния силует пред себе си.

Дрейвън не помръдваше.

Тя падна на колене до него.

— Дрейвън? — прошепна и внимателно свали шлема му. Докосна студената му, брадясала буза с трепереща ръка. Тялото й се скова от ужас. Не можеше да е мъртъв. Не и нейният защитник. Не по този начин. — Дрейвън? — извика отново.

Той отвори очи и я погледна.

Тя изхълца от облекчение.

— Наведи се! — нареди той, но гласът му бе изгубил тътена си.

По лицето й се застичаха сълзи, когато видя трите стрели, стърчащи от тялото му. И кръвта… Беше толкова много.

Саймън дойде иззад гърба й и я издърпа за ръката.

— Дръпнете се от него! — излая той и я избута назад.

Неоправданият му гняв я стресна.

— Той има нужда от помощ.

— Но не от вашата.

Емили остана смаяна и не помръдна, докато Саймън се наведе да вдигне брат си от земята. Дрейвън изсъска от болка, когато Саймън прехвърли дясната му ръка през рамото си и му помогна да се изправи.

Едва тогава Емили забеляза, че стрелите са спрели.

— Трябва да го върнем в дома на баща ми — настоя тя.

Пропитият с омраза поглед на Саймън я опари.

— Защо? За да си довърши работата ли?

Тя зяпна от изненада.

— Нима смятате, че баща ми е намесен в това?

— Видях цветовете им — бяха на Уоруик.

— Не — изхриптя Дрейвън. — Не беше баща й.

— Какво? Да не си полудял? — излая Саймън, докато го водеше към каруцата. — Че кой друг?

— Не зная — изпъшка брат му, докато залиташе в ръцете му. — Но Хю не би ме нападнал със стрелци, които като нищо можеха да ударят и Емили. Не би поел такъв риск.

— Откъде знаеш? — попита Саймън.

— Зная — прошепна Дрейвън. — Заведи ме вкъщи.

Емили забърза да се изравни с тях.

— Но домът на баща ми е по-близо.

Дрейвън я погледна със спокойно изражение, въпреки болката.

— Раненият ястреб не поляга в лисичата дупка.

Когато стигнаха колата, Саймън пусна Дрейвън, който се облегна със здравата си ръка върху нея. Саймън бутна сандъка на Емили настрани, но тя го спря.

— Свалете го от колата и го оставете.

— Не нещата… — намръщи се Саймън.

— Оставете ги.

Той кимна и изпълни нареждането й. След като разчистиха постелята, той помогна на Дрейвън да се качи върху платформата на колата и внимателно го сложи да легне.

Емили отвори сандъка, отмести кутията за бижута и извади една лека, шафранова на цвят фуста, след което седна до Дрейвън в колата.

— Какво правите? — попита той, когато тя започна да разкъсва роклята.

— Превръзки за вас — отговори тя.

— Но роклята ви…

— Шшт — рече тя и сложи пръст на устните му. — Пазете си силите.

Колата потегли. Емили помисли дали да не махне стрелите от него, но реши, че няма да е добре да го стори. Първо, бяха в движение и можеше да го осакати, и второ, страхуваше се, че ако ги извади, кървенето ще се усили. Затова се задоволи с това да притиска раните с парчетата от роклята, за да забави кръвта.

Постоянно проверяваше лицето му, което с всяка измината минута сякаш пребледняваше все повече. С една от превръзките избърса кръвта от бузата му.

Топлотата в погледа му я остави без дъх.

— Така нежно пипате — тихо каза той.

Тя се усмихна тъжно при спомена за първия път, когато й беше казал тези думи.

И тогава той направи нещо неочаквано — взе ръката й в своята и я положи върху гърдите си, точно над сърцето, и затвори очи.

Емили не знаеше кое я слиса повече. Това, че той най-сетне бе протегнал ръка към нея или че й имаше достатъчно доверие, за да затвори очи в нейно присъствие. И двете бяха съвсем дребни жестове, които от всеки друг биха останали незабелязани, но за Дрейвън бяха огромни стъпки и те не й убягнаха.

Тя се вгледа в ръката си. Беше толкова мъничка в сравнение с неговата. Тъмната му кожа правеше нейната да изглежда още по-бледа. Кокалчетата му бяха ожулени и тя забеляза лилавия оток, който бе получил, когато бе ударил Найлс, задето я е обидил.

И в този момент тя осъзна, че го обича.

Не знаеше кога се е случило, но беше факт.

Устните й потрепериха и тя позволи на любовта си към него да я изпълни. Бе силна. Изумително топла и напълно опияняваща.

Инстинктивно отметна косите от челото му. Прокара пръсти през един кичур и черните копринени нишки погалиха кожата й. Изненада се, че Дрейвън не възрази, но той не проговори повече по пътя към замъка.

Стигнаха портите малко след залез-слънце. Дрейвън имаше треска, бе загубил толкова много кръв, че тя още повече се уплаши за

живота му.

Той бе загубил съзнание по пътя и Саймън, заедно с един от рицарите, го пренесе в стаята му. Емили нареди на Беатрикс да донесе шивашките й принадлежности и вино, после изтича след Саймън.

Лицето на младия мъж, бе почти толкова бледо, колкото това на Дрейвън, когато се пресегна за стрелата в рамото на брат си.

— Това ще го събуди. Монти — обърна се той към рицаря, който му беше помогнал. — Бъди готов да го удържиш, когато замахне.

Рицарят кимна.

Саймън дръпна стрелата. Дрейвън се събуди и изруга толкова цветущо, че върна цвета на страните й. И както брат му бе предвидил, вдигна ръка да го удари, но Монти я хвана, преди да успее да повали Саймън.

Дрейвън отметна глава и изстена.

— Зная — прошепна Саймън и се пресегна за стрелата в бедрото му.

Вече в пълно съзнание, Дрейвън стисна зъби и със здравата си ръка се хвана за таблата на леглото над главата си, докато Саймън издърпа стрелата.

Емили се сви от ужас, като видя как цялото тяло на Дрейвън се стяга, докато брат му се мъчеше да издърпа стрелата. Как Дрейвън можеше да го понесе, без да вика, тя не знаеше. Но най-сетне Саймън извади и последните две стрели.

Той притисна парче плат върху рамото на брат си, а Емили побърза да постави друго върху крака му.

След няколко минути кървенето отслабна.

— Обгори я — изхриптя Дрейвън на пресекулки.

— Какво? — стъписа се Емили.

— Саймън, изведи я — изръмжа той. — И го направи.

Саймън нареди на Монти да я отведе от стаята. Емили поклати глава:

— Но…

— Няма време за спорове — заяви Саймън и извади камата от колана си.

Последното, което видя, бе как Саймън поставя камата в жаравата и Монти затръшва вратата под носа й.

Но тя не си тръгна.

Със свит на възел стомах от страх и несигурност, остана да чака пред стаята на Дрейвън.

Няколко минути по-късно Саймън отвори вратата. Лицето му бе обляно в пот и той изглеждаше така, сякаш ще повърне.

— Трябва да пийна нещо — прошепна той, когато мина покрай нея с Монти зад себе си.

Емили се втурна в стаята и намери Дрейвън отново в безсъзнание. Саймън го беше съблякъл и покрил с кожи.

Тя спря до леглото и погледна тялото му, което лежеше в покой.

И той като Саймън бе плувнал в пот. Кожата на рамото му беше розова и покрита с мехури на мястото, където Саймън беше прокарал камата върху раната, за да я затвори. И във въздуха все още се носеше миризма на изгоряла плът.

Емили протегна ръка, но спря, преди да го докосне. Толкова много болка, а той дори не бе извикал.

Как ли бе успял да я понесе в мълчание?

Беатрикс се появи зад нея с кана вода и кърпи. Емили й благодари, наля вода в легена и навлажни парче плат.

— Как е той? — попита Беатрикс, докато подклаждаше огъня.

— Не зная — прошепна Емили. — Остава ни само да се молим.

Беатрикс кимна и я остави насаме с него.

Възможно най-внимателно, Емили намокри пламналото му чело. Грубите му бакенбарди одраскаха дланта й, когато провери дали има треска.

Дългите му мигли стояха неподвижно над смуглите му страни. Никога преди не беше го виждала така притихнал. Така спокоен.

И толкова красив, че я оставяше без дъх.

Тя прокара кърпата надолу по твърдата му, мускулеста гръд, за да почисти кръвта от раната и ръката му. Спря на хералдическия знак и го взе в ръка. Направен от висококачествено злато, той проблясваше на слабата светлина. Венчелистчетата на розата бяха изработени до най-малката подробност, а на гърба пишеше само „Рицарската роза“.

Тя се усмихна и прокара пръсти по думите. Прилягаха му съвършено и в онзи момент тя осъзна, че макар Дрейвън да не бе русокосият мъж, за когото бе мечтала, той наистина беше всичко, което някога е искала. Той бе нейната роза, дошла да я отведе на бял кон.

Вместо с очарователни усмивки и поезия, я бе омаял с кураж и честност.

Емили докосна челото му с устни и вдъхна силния му мъжествен аромат. Някой ден щеше да спечели сърцето му, както той бе покорил нейното.

Ще бъдеш мой.

А докато миеше ръката му, си спомни думите на Годфрайд.

Макар че тялото му е кръстосано от безброй белези, на ръката между китката и лакътя нямаше и следа от рана.

Емили изстина, като осъзна какво означава това. Кой би посмял да измисли такъв план?

И защо?

Поне Дрейвън не беше такъв инат като баща й. Знаеше, че Хю не би го нападнал по този малодушен начин. Може би като се събуди, ще потърси виновника и справедливостта най-сетне ще възтържествува.

Погълната от мислите си, тя разсеяно дръпна одеялото надолу до кръста му.

Емили застина, като най-сетне осъзна какво прави. Тялото му лежеше почти напълно голо пред нея.

Тя преглътна и прокара кърпата по релефната повърхност на торса му. Гърдите му се издигаха и спускаха в равномерни дихания.

Смуглата му плът я зовеше и тя се почуди какво ли би било да я докосне.

Емили прехапа устни и остави кърпата. Благодарна, че е сама с него, тя плъзна ръка по пламналото му тяло, удивена от усещането на кожата му, на твърдите му зърна под ръката й. Беше като кадифе, опънато върху стомана. Никога не бе докосвала нещо толкова прекрасно.

Жадна да почувства още от плътта му, тя проследи гръдните му мускули с една ръка, наслаждавайки се на допира на кожата му по дланта й.

Дрейвън простена.

Емили спря с ръка върху мускулите на стомаха му.

Той изпусна дълбока въздишка и се помести надясно. От движението одеялото се смъкна и го разголи пред очите й.

Със спрял в гърлото дъх, Емили се взря в неприкритата му голота. Дори когато беше в безсъзнание, той излъчваше първична,

мъжествена сила, която бе предупреждение към света колко опасен може да бъде този мъж.

Тя беше видяла по-голямата част от тялото му в битката му с глигана, но страхът не й бе позволил да му се насладе. Сега нищо не я разсейваше от твърдото му, мускулесто тяло.

Нищо не замъгляваше мислите й, освен нажеженото желание, което я изгаряше.

Той бе великолепен.

Без да мисли, тя се наведе и докосна устните му със своите. Той изстена, докато тя го целуваше и плъзгаше ръката си по ребрата към голия му гръб. В стомаха й лежеше свито на кълбо желание, копнеещо за докосването му, за най-малкия знак, че има чувства към нея.

— Емили — промълви името й той като милувка.

— Тук съм — отвърна тя, но осъзна, че той все още е в безсъзнание.

Отдръпна се от него, взе завивките и го покри.

— Винаги ще бъда тук — увери го. — Дори вие няма да можете да ме изгоните.

Поне се надяваше да може да спази това обещание. Все още търсеше начин да достигне до него. Някакъв начин да го накара да отвори сърцето си за нея.

Надяваше се, че е възможно да накараш един мъж да отвори сърцето, което твърди, че не притежава.

---

[1] шевиот — вид мек, вълнен плат — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

В продължение на дни, Дрейвън се носеше по вълните на полусъзнанието. Всеки път, когато отвореше очи, виждаше рая, а един русокос ангел седеше до него и му даваше да пие вода и бульон. Създанието шептеше, докато той лежеше неспособен да помръдне.

Когато най-накрая съзнанието му се избистри, откри Емили да спи на стола до леглото му. Тя се беше свила на кълбо и гърдите й се повдигаха и спускаха при всяко дихание.

Единствената светлина в стаята идваше от слабия пламък на огъня, който проблясваше по прекрасното й лице. Тъмни кръгове помрачаваха очите й, дори докато спеше.

Нейната дълга руса плитка се спускаше до пода само на няколко инча от него. Без да съзнава какво прави, той се протегна и я докосна. Косата й беше като най-нежна коприна в дланта му.

Тя беше останала.

Дрейвън премигна при тази мисъл и през него преминаха непознати емоции. Всеки път, когато е идвал в съзнание тя е била до него.

Той дори си спомни как Саймън и Беатрикс я умоляваха да излезе, но тя упорито им отказваше.

Защо?

Той не можеше да го проумее. Никой не можеше да е толкова състрадателен, абсолютно никой.

Ръката й се изплъзна от скута й и тя внезапно се събуди. Прочисти гърлото си и разтърка очи.

Дрейвън отдръпна ръката си от косата, с което привлече вниманието й върху себе си.

— Вие сте буден — усмихнато каза тя.

Стана от стола и приседна до него на дюшека. Тя нежно докосна челото му.

— Температурата ви е спаднала.

— Колко време съм спал?

— Една седмица.

Той замръзна, когато чу това.

— Цяла седмица?

Тя кимна утвърдително.

Дрейвън започна да се надига, но Емили го спря, като положи ръце на гърдите му и го бутна да легне отново на леглото.

— Посред нощ е. Къде отивате?

— До нужника — отвърна й рязко. — И ви препоръчвам да ме пуснете.

Тя се изчерви и се отдръпна от него.

— Тогава ми позволете да ви придружа.

Главата му се завъртя от усилието, Дрейвън седна и бавно спусна краката си на калдъръмения под.

Той придърпа кожите около кръста си, за да се прикрие от погледа й.

Тя му предложи да използва рамото й като опора и той бавно се изправи от леглото.

Дрейвън внимаваше да не я нарани, когато опита да пристъпи напред. Болката го проряза, като се опита да отпусне тежестта върху крака си.

— Добре ли се чувствате? — попита тя.

— Да, а вие?

— Никога не съм била по-добре — тя се намръщи, докато му помагаше да направи още една крачка.

Дрейвън почти се усмихна на перченето й.

Това беше един бавен процес на придвижване през стаята и коридора, но накрая успяха да достигнат крайната си цел. Дрейвън я остави отвън, докато отиде да се облекчи.

Когато отвори вратата няколко минути по-късно, той я видя да стои още отпред и да го чака.

— Трябва да си легнете — каза той рязко, избягвайки да поглежда към изтощеното й лице.

Тя не му отговори, а отново го хвана през кръста.

— Гладен ли сте?

— Да. — Но гладът му беше такъв, какъвто храната нямаше да засити. — Не.

Те извървяха пътя обратно до леглото му. Дрейвън приседна и внимателно премести краката си на сламеника.

Не си спомняше някой, някога в живота му да се беше грижил за него. Беше странно да наблюдава суетенето й наоколо в стаята. Как му носи чаша с ейл, проверява превръзката му или подпъхва завивките под него.

— Какво? — попита тя, когато го забеляза да се мръщи.

— Просто съм изумен — каза той тихо. — Не очаквах да направите толкова много за мен.

— Ами, така правят хората, когато ги е грижа един за друг.

— И вас ви е грижа за мен?

— Ако кажа „да“, ще ми повярвате ли?

Той се замисли над това. Смееше ли да повярва, че една жена би могла да я е грижа за мъж като него? Или всичко беше просто уловка?

— Да не би да правите това с надеждата да си спечелите съпруг?

— Не, Дрейвън — отговори му, а гласът й беше плътен и укорителен. — Правя това за вас, както бих го сторила за всеки приятел, за когото се наложи да се грижа. В деня, в който ме доведохте тук, ви казах, че не изпитвам омраза и наистина го мислех.

Той преглътна, когато видя израза в очите й. Беше сгрешил, като я обвини, че го мами и съжали за думите си.

— Тогава ви дължа извинение. Ще трябва да ми простите, след като не знам как се постъпва с приятел. Преди не съм имал такъв и не съм сигурен как да се държа.

Усмивката й отне дъха му.

— Простено ви е.

Тя натрупа възглавниците зад него и му помогна да легне върху тях.

Дрейвън отпи от бирата, докато тя сядаше на мястото си и се зае отново с малкото си ръкоделие.

Странни чувства завладяха душата му. Това беше толкова интимен момент. Един лорд вероятно така споделяше живота си със своята дама. Той никога не бе мислил, че ще има възможността да преживее миг като този.

Изведнъж осъзна, че това му харесва. Дори жадуваше за него повече, отколкото бе искал нещо друго през целия си живот.

Той затвори очи заради чувството на копнеж, което го заля. Не това трябваше да иска. Не трябваше да я желае. Никога нямаше да може да я има и желанието му към нея беше грешно.

Той пресуши чашата си с бира и я остави настрана, опитвайки се да откъсне мислите си от нея.

— Хората ми откриха ли виновниците? — попита я той.

Тя поклати глава, докато правеше мъничък бод.

— Проследиха двама мъже, но им се изплъзнаха.

Емили протегна ръка, за да стегне конеца и след това го скъса на две със зъби.

— Брат ви още вярва, че баща ми е отговорен. Вие променихте ли мнението си?

— Не, както казах, баща ви може и да ме мрази от дъното на душата си, но никога не би поставил живота ви в опасност.

Забеляза как на лицето й се изписа удоволствие при тези негови думи и това му причини много повече задоволство, отколкото трябваше.

— Имате ли представа кой би могъл да е? — попита тя, докато изваждаше друг конец с различен цвят. Сложи го в устата си и го навлажни, а после го вдяна в иглата.

Дрейвън отклони погледа си от перфектните й бели зъби и мислите си от идеята, как тези бели зъбки захапват плътта му в любовна милувка.

— За жалост, списъкът ми с врагове е дълъг и разнообразен. Може да е всеки.

— Да, но може ли да е някой, който иска да обвините баща ми — Тя остави ръкоделието си настрана и добави: — Мисля, че това е човекът, който атакува и вашето село и това на баща ми.

— Емили…

— Не, изслушайте ме. Моят братовчед ми каза, че се е борил с някого, който е носил вашата туника в нощта, когато селото на баща ми беше нападнато. Той е ранил мъжа, като си е мислел, че сте вие.

Дрейвън се намръщи.

— Защо някой би направил такова нещо?

Тя поклати глава.

— Не знам, но предполагам, че би могло да е някой, който ще има изгода от смъртта и на двама ви.

— Няма никой, който би могъл да направи това.

— Тогава не се сещам за друго.

— Доста ми е трудно да повярвам в това, доколкото ви познавам.

Тя се разсмя толкова силно, че изпусна ръкоделието си на пода и се облегна назад в стола.

Няколко минути стояха безмълвни, а Дрейвън се наслаждаваше на спокойствието и усамотението, което можеше да сподели с нея.

— Знаете ли колко рицари са необходими, за да загасят една свещ? — попита тя накрая.

Дрейвън я погледна учудено.

— Нито един, за това служат оръженосците.

Тя се разсмя на отговора му.

— Това беше добър опит, но отговорът е един. Все пак свещта трябва да поеме удара.

Дрейвън завъртя очи.

Емили му се нацупи.

— Нищо ли не намирате за забавно?

— Напротив — прошепна той. — Намирам вас за много забавна.

По шока, изписан на лицето й, той можеше да каже, че я хвана неподготвена.

Тя се наведе напред.

— Дрейвън…

— Не — отвърна той, отпусна главата и затвори очи. — Не казвайте нищо повече и не опитвайте хитринките си върху мен, докато съм слаб и не съм в състояние да ви победя.

— Баща ми казва, че това е най-доброто време да използваш предимството.

— Но това няма да е никак рицарско от ваша страна.

Тя се премести и седна до него. И преди той да успее да реагира, тя притисна устните си в неговите. Дрейвън разтвори устни, за да я вкуси, като плъзна ръката си в косите й и притисна главата й към себе си.

Боже, тя имаше вкус на райските изкушения и земните наслади. Ръцете й го обгърнаха топло и той я дръпна диво към себе си. Дрейвън беше напълно наясно, че не носеше върху себе си нищо повече от една кожа и че тя беше повече от готова да му се отдаде.

Толкова лесно… и толкова трудно едновременно.

Езиците им се докоснаха миг преди тя да се отдръпне.

— Тази нощ ще те оставя да се измъкнеш — прошепна тя срещу устните му преди нагличко да ги гризне. — Но утре, когато силите ти се възвърнат, отново ще те предизвикам. И ще те победя.

Той изстена при нейните думи, без да разбира защо тя не се възползва от предимството си.

— Защо си тръгваш, когато знаеш, че не мога да спечеля в това?

Желанието в очите й беше почти достатъчно да го довърши.

— Защото искам да нямаш никакво извинение да отречеш истината по-късно. Аз ще играя с теб по честен начин.

Той беше толкова изкушен да я попита дали ще се омъжи за него, въпреки всичко. Но не би могъл да го направи. Заради клетвата към краля, проклятието на характера си и малкото значение на факта, че баща й презираше земята, върху която той стъпваше.

Дори Хенри да склони, баща й никога нямаше да даде своята благословия и той отказваше да я постави в позицията да избира между двамата.

— Трябва да поспиш — каза той, докосвайки тъмните кръгове под очите й.

Тя се върна на стола си.

— Не там! — избухна той. — Върви си в леглото. Заслужаваш една нощ да поспиш добре.

— Но ако се нуждаеш от нещо?

— Уверявам те, че ще ме чуеш и през стените, ако се наложи.

Тя се изсмя кратко.

— Нямам никакво съмнение за това.

— Тогава върви.

— Да, чудовищни милорде. Вашите желания са заповед за мен.

Дрейвън я наблюдаваше как си тръгва и нещо в гърдите му го стегна. Повече от всичко на света му се искаше да я повика обратно. Да я почувства още веднъж притисната в него.

Но каква би била ползата от това?

Той отпусна главата си назад и почувства как болката вътре в него се усилва.

— Господи — каза той тихо. — Умолявам те, дай ми покой. Моля те, отнеси това сърце далеч от мен и го убий, преди да е станало твърде

късно. Не искам да я нараня дотогава. Ти от всички знаеш най-добре какво мога да й сторя. Моля те, дай ми сили.

Затваряйки очи, Дрейвън стисна в юмрука си кожата, с която беше покрит. Той трябваше да затвори сърцето си за нея. От този момент нататък, нямаше да прекарва повече време с нея. И трябваше да се увери, че тя ще стои далеч от него.

Емили се събуди, но когато се опита да се види с Дрейвън откри, че не може да влезе в стаята му.

— Какво искаш да кажеш с това, че не мога да вляза? — попита тя Саймън.

— Това са заповедите на Дрейвън и аз не смея да ги оспорвам.

— Саймън — каза тя заплашително. — Предполага се, че трябва да си мой съюзник.

— И съм, но също така искам да запазя всичките зъби в устата си, а той беше категоричен какво ще ми причини, ако ти позволя да прекрачиш този праг.

Емили побесня. Така значи, той си мислеше, че може да й попречи толкова лесно. Е, скоро щеше да разбере, че греши!

— Добре — каза тя ядосано.

После повиши глас срещу вратата.

— Не можеш да стоиш там вечно. Рано или късно, ще ти се наложи да излезеш.

Както и предполагаше, не получи отговор. Така да бъде.

Тя щеше да го победи накрая. Трябваше! Тя се завърти на пети и се отправи долу към залата.

Минаха няколко дни, докато чакаше Дрейвън да се появи, но той нито веднъж не прекрачи прага на стаята си. Тя беше на път да се откаже от него, когато една сутрин видя, че той се задава надолу по стълбите.

Сърцето на Емили подскочи, когато видя, че е напълно облечен и се насочваше към вратата.

— Дрейвън! — извика тя и се втурна към него. Той я пренебрегна.

Емили се намръщи и застана пред него, за да му попречи да продължи пътя си.

— Махни се от пътя ми, жено. Нямам време за глупости.

— Жено? — изненада се тя — Какво не е наред…

— Нищо. Сега отивай да шиеш или каквото там правиш по цял ден.

Емили направо го зяпна.

— Моля?

Погледът, който й отправи, беше толкова студен, че тя изтръпна чак до пръстите на краката си.

— Върви да се занимаваш с нещо полезно и престани да ме безпокоиш. Имам задължения, които трябва да свърша.

Той я заобиколи и продължи нататък.

В нея пламна желание да го удуши и ако беше с няколко сантиметра по-висока и по-здрава, може би наистина щеше да се опита да го направи.

— Добре — каза тя зад гърба му. — Ще отида и ще го направя.

Върна се обратно в залата и извика Денис при себе си. Имаше още нещо, което искаше да промени тук. Някой й беше казал да не го прави, но отмъщението й изискваше той да се почувства толкова ядосан от измяната, колкото беше и тя.

Тя си бе помислила, че между тях се е породило приятелство. Но очевидно се беше излъгала.

Добре, така или иначе, нямаше нужда от него.

Щом държеше да е толкова упорит, тя щеше да му отвърне със същото.

— Милейди, не правете това — помоли Беатрикс. — Трябва да преместите това, преди Негова светлост да се е върнал.

Това, което Емили правеше през целия следобед, бе да пренебрегва икономката, докато обясняваше на дърводелеца как да довършат подиума. Мъжете заковаха и последния пирон и се отдръпнаха, за да може тя да провери работата им.

Емили прокара ръка по грубото дърво. Трябваше да се оправи, но можеше да почака до утре. Доволна от работата, тя каза на Денис да им плати.

Той неохотно го направи, но не спря да мърмори през цялото време.

— Ако бях на ваше място, щях да ги накарам да го разрушат преди лорд Дрейвън да се е завърнал — изсумтя той.

Емили си стоеше зад думата.

— Освен ако някой не ми даде причина, остава. — Тя отправи поглед към Денис.

Той просто поклати глава и се зае с пода.

Беатрикс отвори уста, но после я затвори рязко.

— Има ли нещо друго, милейди? — попита майстор дърводелецът.

— Ако може да кажете на хората си, да сложат масата върху платформата, би било много любезно от ваша страна.

— Да, милейди.

Не я интересуваше дали това ще вбеси Дрейвън. В действителност, се надяваше да се случи точно това. Ако беше бесен, нямаше как да я пренебрегва, а както недвусмислено беше казала тя, по-добре да бъде досадна, отколкото отбягвана.

Мъжете тъкмо бяха занесли масата в центъра на подиума, когато портата на главната кула се отвори.

Внезапно всички в залата притихнаха.

Емили извърти глава, за да види Дрейвън и Саймън да стоят на прага.

Лицето на Саймън беше станало бяло като платно, докато това на Дрейвън, беше почервеняло от гняв. Той нададе свиреп боен вик, който огласи цялата зала.

Слугите и дърводелците се разбягаха, смъртно уплашени. Емили замръзна на мястото си. Никога не беше виждала Дрейвън толкова вбесен. Той се втурна през стаята и грабна една брадва, окачена на стената над огнището.

Очите й се разшириха шокирано, когато я стовари върху средата на масата, която се разцепи силно на две.

След миг, Саймън беше зад нея и се опитваше да я отдалечи.

— Излез, Емили.

— Но…

— В момента той не знае какво върши — каза Саймън, карайки я да напусне. — Излез, преди да те е наранил!

Тя се отскубна от хватката на Саймън, докато Дрейвън продължаваше да разбива с брадвата масата и подиума.

Какво, за Бога, се беше случило с него?

С какво толкова можеше да го вбеси една маса?

Тя не можеше да си го обясни, но смяташе да разбере. Засили се към него и избегна брадвата, която мина на сантиметри от главата й.

— Дрейвън? — повика го тя, когато посегна към ръката му.

Той се обърна към нея с вдигната ръка, сякаш щеше да я прониже с брадвата.

Емили ахна от ужас, в очакване на удара. Но такъв не последва.

В момента, в който погледът му се спря на лицето й, той се вцепени. Тогава тя разбра, че пред нея не стои свиреп воин, а един мъж, изпитващ силна болка. Жестока мъка се беше врязала в челото му и той изглеждаше така, сякаш в дълбините на душата му се беше вселил зъл демон.

Брадвата падна от ръцете му със силен трясък на земята.

Той погледна към разбитата маса, после към залата, така сякаш се събуждаше от лош сън и кимна на Саймън да ги остави сами.

— Дрейвън, какво има?

Погледът му се върна обратно върху парчетата от масата.

— Майка ми — прошепна той. — Беше убита… на масата в тази зала.

Емили закри устата си с ръка.

Какво беше направила?

Защо никой не й беше казал за това?

Нищо чудно, че всички се държаха толкова странно този следобед.

Цялото му тяло се скова и той изрита останките от масата.

Тя пристъпи към него, а той извърна глава и изкрещя.

— Мразя те, зло копеле! И се моля на Господ, да гориш в ада, завинаги.

Очите й се напълниха със сълзи, когато чу страданието му. Емили застана пред него и хвана лицето му с ръце.

— Кажи ми какво се случи — помоли го тя.

Той съзря мъката в очите й.

— Ние ядяхме — каза той пресипнало. — Майка ми се наведе към мен, прошепна ми една смешка и аз се засмях. — Погледът му срещна и потъна в нейния, когато продължи: — Аз се засмях.

Емили почувства как стаята се разклати под краката й, когато чу думите и видя агонията, изписана на лицето му.

Той преглътна.

— Баща ми побесня. Графовете на Рейвънсууд никога не се смееха. Ние бяхме воини, а не жонгльори или шутове. Тогава той я сграбчи, за да я накаже, заради моята слабост. Аз се опитах да го спра, но той ме изрита надалеч. После я хвърли върху масата и започна да я души. Аз извадих кинжала си, за да го спра, но той се обърна срещу мен, също с изваден нож. Оборихме се и той ми направи това. — Дрейвън прокара ръка по белега на врата си. — Когато можех да се изправя на краката си, бе твърде късно. Тя лежеше мъртва върху масата.

— О, Дрейвън — простена тя, докато сълзите й капеха от очите. — Толкова съжалявам.

Той обърса сълзите й. Ръцете му бяха толкова топли, когато обхванаха бузите й.

— Знам, че това е заради проклятието.

— Какво проклятие?

— Нашият гняв — прошепна той. — Всяка дама, която е живяла тук, е ставала жертва на гнева на своя лорд. Всяка е умирала от ръката на съпруга си.

Най-накрая тя разбра защо той е толкова дистанциран и защо никога не се е оженил.

И в този момент го заобича повече, от когато и да било.

— Но ти не ме удари — каза тя, надявайки се да успее да го накара да осъзнае, че той сам управлява своето проклятие. Че никога няма да я нарани.

— Емили, аз…

— Не, Дрейвън — прекъсна го тя. — Изслушай ме. Когато те дръпнах, ти беше извън контрол. Но не ме посече. Дойде на себе си в момента, в който ме видя, спря се, точно както се спря, когато твоят рицар те удари в първия ден от идването ми тук.

Дрейвън премигна, когато думите й достигнаха до съзнанието му. Той не я беше ударил. Дори в сляпата си ярост, той я беше разпознал и се беше спрял.

— Ти не си баща си — прошепна тя.

И за първи път в живот си, той повярва на това.

— Не те ударих — повтори той.

— Не.

Дрейвън я придърпа към себе си и я прегърна, като положи бузата си върху главата й.

— Не те нараних.

— Не, но ме изплаши до смърт — отвърна тя.

Дрейвън я пусна и обхвана лицето й с ръце.

После се загледа в нея така, сякаш я виждаше за първи път. Почувства удивление и бе залян от силна топлина.

Дрейвън не можеше да си поеме въздух от вихъра от усещания, който премина през тялото му. Почувства се така, сякаш огромен товар падна от плещите му. Беше побеснял и въпреки това, бе успял да се спре. През всичките тези години той се ужасяваше от това, какво можеше да стори.

Саймън беше прав.

Той не беше като баща си.

Заляха го облекчение и благодарност. И в този момент осъзна, че ще я притежава. Точно сега, докато моментът на неговата победа беше силен в него.

Нямаше значение какво ще му направи Хенри утре, в този единствен миг той почувства, че ще живее.

И ще обича.

Дори това да му струваше живота, той с удоволствие щеше да плати напълно цената. За да я притежава, би дал каквото и да е.

Всичко.

Дрейвън дръпна Емили към себе си и я целуна с цялата ожесточена страст и копнеж, които беше заключил в себе си. Той ги освободи напълно и се наслади на чистите, прастари усещания от живота.

Тя щеше да е негова.

Главата на Емили се замая от допира на устните им. Това не беше вкуса на нежна целувка. Тази беше изтъкана от чисто притежание. Пленителната и изискваща целувка отне дъха й, а ароматът на мускус завладя сетивата й. Тя прокара пръсти през косата му, докато той хапеше устните й и я притисна още по-плътно към себе си.

Тя можеше да усети желанието му чак до пръстите на краката си, изгарящата нужда да я притежава.

Той се откъсна от нея със стон, после я грабна на ръце и се запъти към стълбите.

— Дрейвън, гърдите и крака ви!

— Не ме интересуват — отвърна той с пресипнал глас.

— Къде ме носите?

— Където толкова много пъти съм искал.

Тя се изчерви, но по тялото й премина тръпка на очакване. Най-после щеше да е неин и да я притежава напълно. Знаеше, че трябва да се чувства уплашена или засрамена, но единственото, което усещаше, бе, че всичко, което се случва, е правилно. Те бяха предопределени да споделят този миг, независимо от последствията.

Дрейвън я занесе нагоре по стълбите в стаята си и затръшна вратата зад тях. Пусна я пред себе си бавно, за да почувства как тялото й се плъзва по неговото и после спусна резето.

Емили стоеше нестабилно на краката си, когато той се обърна с лице към нея.

— Давам ти последна възможност да напуснеш, докато още съм способен да го направя — каза той и свали ризницата си през глава. — Ако останеш, ще бъдеш моя.

— Аз съм твоя — прошепна тя.

Този път, когато я взе в ръцете си, прегръдката му беше груба и търсеща. Вкусът на страстта се усещаше по устните му, които говореха за сладки обещания, когато спусна ръцете си зад гърба й, за да разкопчае роклята й.

Тя смело развърза черната му туника и я измъкна през главата му, откривайки твърдите опънати мускули на неговите гърди с нетърпеливите си ръце. Той си пое рязко въздух, когато тя докосна горещата му кожа, която сякаш можеше да я изгори.

Емили се отдаде на всичките копнежи, които беше изпитала от момента, в който го беше видяла за първи път върху белия му жребец, толкова силен и властен, и толкова мъжествен.

Този ден, тя щеше да загуби своите фантазии и да открие веднъж завинаги чувството да бъдеш жена. Щеше да бъде притежавана от този воин така, както природата повеляваше жената да познава мъжа.

Внимателно, тя проследи линията на изгорения белег на рамото му и си спомни как той лежеше ранен на поляната. Беше толкова близо това да го загуби, че страхът я връхлетя отново.

— Сигурен ли си, че можеш да направиш това? — попита тя, страхувайки се от болката, която той можеше да изпита.

Той хвана лицето й в ръце и я погледна твърдо, като прокара левия си палец по подпухналите й от страстните му целувки устни.

— В този момент, милейди, бих могъл и да летя.

Емили се усмихна.

Дрейвън наклони ръката си и спусна устни върху шията й. Хиляди вълни от удоволствие преминаха през нея, когато той прокара огнена следа по врата й, а топлият му дъх я погъделичка, докато езикът му нежно и чувствено описваше кръгове по кожата й.

Тя обгърна раменете му с ръце и прокара едната си ръка по гърба му.

Дрейвън потръпна от удоволствие. Никога в живота си не се беше чувствал по този начин. Никога не се беше чувствал толкова освободен пред някоя жена. Всичко, което чувстваше и можеше да вкуси в този миг, беше нейната любов.

Тя го приемаше топло.

Дрейвън трепереше от силата на чувствата си и от нуждата да притежава тази жена, която беше най-близката му представа за рая, който никога не беше познал. Днес, щеше да вкуси всеки сантиметър от тялото й, да я притежава по начини, по които никой друг не я беше имал.

Дрейвън се отдръпна и я погледна в замъглените от страст очи.

— Красива си — прошепна той.

Тя му отговори с целувка. И за първи път в живота си той позволи на някого друг да има власт над него. В действителност, той изпита удоволствие от нейната властност и с желание отговори на докосването й.

Смелостта й го изуми и развълнува. Той отпусна глава назад, когато тя постави устните си върху брадичката му и погали нежно кожата му с език. По тялото му се разля безкрайно удоволствие.

Всичко наоколо изчезна и за него съществуваше само Емили. Бе способен да усеща единствено докосването, дъха и топлината й.

Нейната женственост го обгръщаше, изпълваше и допълваше.

Тя бе осмислила живота му. И в този момент, всеки лош спомен беше прогонен от съзнанието му. Вече нямаше минало, което да си спомня, освен това, в което тя принадлежеше.

Емили беше неговото минало, неговото настояще и бъдеще — каквото и да беше то.

Тя беше част от него.

Емили въздъхна, когато той свали роклята й и впи жадния си поглед в прекрасното й тяло. Никога преди не беше стояла гола пред някого. Усещането беше възбуждащо, вълнуващо и я оставяше без дъх. Тя инстинктивно се опита да се прикрие с ръце.

— Погледни ме — заповяда и той.

Тя изпълни заповедта му.

Дрейвън взе ръцете й в своите и ги разпери широко, докато задържа погледа й с очите си.

— Не искам да се криеш от мен. Никога — каза той, като протегна ръка и пое гърдата й в шепата си. Зърното й се втвърди и набъбна при допира на топлата му длан. — Чаках твърде дълго да те видя, за да се криеш сега.

Тя облиза пресъхналите си устни.

— Доколкото си спомням, вие бяхте този, който бягаше от това, милорд. Дрейвън, — поправи се тя, когато той дръпна главата й назад, за да се притисне във врата й. Дъхът му беше като огън върху кожата й и тя се остави усещането да я завладее напълно.

— Никога, не искам да те чувам да ме наричаш по друг начин, освен по този. И аз приключих с бягането от теб, Емили.

Той я целуваше по врата и когато захапа игриво меката част на ухото й, изпрати тръпки по цялото й тяло.

Главата й се замая, когато той я подпря на стената и смъкна останалата част от дрехите й. Той я придърпа към себе си и тя изстена, когато плътта им се притисна една в друга. Твърдата му гръд опираше в нейните гърди, които се втвърдиха още повече при допира до кадравите му косъмчета.

Никога преди не беше изпитвала удоволствието гола плът да се притиска към нея, от раменете до краката й. Тя инстинктивно се изви към топлината на тялото му и усещането да бъде близо до него.

Неговата твърда мъжественост се притисна към корема й и той изстена дълбоко. Стонът проехтя през нея и тя почувства неговото удоволствие като свое собствено.

Очите на Дрейвън потъмняха, когато се протегна и обхвана гърдите й с ръце. Той се наведе и пое дясната в устата си. Емили

изстена, когато езикът му се завъртя около зърното й и го накара да се втвърди, докато се превърна в малка чувствителна пъпка.

Тя изскимтя, когато я заляха тръпките на удоволствието. Той беше безмилостен в желанието си да я вкусва. Прехвърли целувките си върху другата й гърда, където предизвика същото преднамерено и изгарящо желание.

— Дрейвън — изстена тя, възхищавайки се на бурята от наслада и копнеж, която той предизвикваше.

Той отново се върна върху устните й, а ръцете му се спускаха по тялото й, като докосваха и изучаваха всичко по пътя си. Тя се извиваше в ръцете му и жадуваше за безкрайното удоволствие, което й причиняваха.

Той спусна ръката си по корема й и докосна центъра на нейната женственост.

Емили подскочи при този неочакван допир.

— Шш-т — прошепна в ухото й. — Всичко е наред, повярвай ми.

Тя се отпусна, когато пръстите му се плъзнаха в женствеността й и започнаха да се движат по интимен начин. Никога преди не беше изпитвала нищо подобно, когато горещината се спусна по тялото й и се съсредоточи там, където пръстите му я докосваха и изследваха. Тя инстинктивно надигна тялото си към ръката му, изисквайки още от екстаза, който той й предлагаше.

Тялото му се изопна и той се отдръпна от нея с проклятие.

— Нещо лошо ли направих? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не мога да чакам, Емили — прошепна той. — Прекалено много те искам.

Тя не разбра думите му, докато погледът й не се спусна надолу по тялото му. Лицето й се обля в червенина при вида на неговата възбудена мъжественост.

Той отново се притисна към нея. Очите му се извиняваха, когато отново я притисна към стената.

— Дрейвън?

Целуна я, после разтвори бедрата й с коляно. Емили изстена от усещането на твърдото му бедро, притиснато към онази част от нея, която молеше за неговото докосване. Тя инстинктивно се отърка в твърдите мускули на бедрото му, което го накара да изстене високо.

Тялото й гореше, а тя се наслаждаваше напълно на усещането да го притиска към неговото.

Докато той не нахлу в нея.

Тя ахна, когато болката взе връх над удоволствието.

— Ти ме излъга — прошепна тя, докато тялото й туптеше болезнено от странната пълнота да го усеща в себе си.

Той целуна бузата й нежно.

— Това е, защото си девствена, Емили. Обещавам ти, че веднъж след като свикнеш с мен повече няма да те боли.

Тя не знаеше дали да му вярва. Отново и отново чуваше гласа на сестра си, който я предупреждаваше за болката.

Той вдигна краката й от пода и ги обви около кръста си. Наклони главата си така, че да може да впие очи в нейните.

— Погледни ме — заповяда й той и тя го направи.

— Ако ме изтърпиш през следващите няколко минути, ти се кълна, че когато приключим, никога повече няма да се страхуваш.

— Не разбирам.

— Ще разбереш — каза той и после започна да се движи срещу бедрата й.

Емили стисна зъби, опитвайки се да не изкрещи от болката, която движенията му й причиняваха.

Дрейвън притисна устните си към шията й, мразейки начина, по който тя се напрягаше.

— Отпусни се — прошепна той в ухото й.

Но тя не го направи. Освен всичко друго, думите му я стресираха още повече.

Той се прокле, за това че не знаеше какво да направи, за да облекчи дискомфорта й, но никога преди това не го беше правил с девственица.

С разочаровано проклятие, той излезе от нея.

Краката й се спуснаха на пода и тя усети как се отпуска на собствените си крайници. Не каза нито една дума, когато вдигна роклята си от пода и я притисна към гърдите си.

Тогава той видя сълзите в очите й.

— Ох, Емили — въздъхна той. — Не исках да те нараня.

— Джоан беше права — прошепна тя. — Боли ужасно много.

Дрейвън я придърпа към себе си. Тялото му все още се нуждаеше от нея и това беше всичко, което можеше да направи, за да не плаче от болка заради насъбралото се в него желание. Но той нямаше да я нарани отново.

Никога не е бил такъв егоист.

— Не боли — прошепна той и после я целуна.

В първия миг, тя отново се напрегна, но след няколко удара на сърцето й, се отпусна. Дрейвън изпусна една въздишка на облекчение. Той щеше да й помогне, дори това да беше последното нещо, което щеше да направи.

Емили не знаеше какво да мисли, докато той прокарваше устните си по шията й, а езикът му отново се зае да възбужда кожата й.

Това чувство беше толкова приятно и прекрасно.

Но с тази мисъл дойде и знанието, че той отново ще влезе в нея. Тя се сви. Не трябваше ли да се свърши с това, след като веднъж вече го беше направил?

Усещането на устните му върху нейните беше достатъчно удоволствие. Само ако не водеше до другото.

Той дишаше в ухото й, после прокара език по повърхността му. Емили изпусна роклята си и изстена от удоволствие, после прокара ръце по ребрата му. Дрейвън се отдръпна от нея и я отнесе до леглото.

Все още несигурна, тя се напрегна, когато той я положи върху ухаещия на рози сламеник.

Погледът му се спусна от главата към гърдите й, които пламнаха под жадния му поглед и надолу към свивката между бедрата й.

На лицето му беше изписано болезнено желание.

После той легна до нея на леглото.

Като огромен мускулест звяр, той се плъзна по тялото й и се надвеси над нея. Погледите им се срещнаха, когато той я огледа така, сякаш щеше да я погълне, както си лежеше.

Въпреки че той не я докосна, тя можеше да усети топлината на тялото му.

И после се случи най-удивителното нещо от всички. Той погледна лицето й и се усмихна.

Сърцето на Емили подскочи при този жест.

— Ти никога не си се страхувала от мен преди — прошепна той грубо. — И в името на всички светни над нас, ти няма да се страхуваш

от мен и сега. Не и когато те имам така, както съм мечтал.

С тези думи, той плъзна тялото си надолу и нежно я помилва от главата до пръстите на краката й, след което се повдигна. Тя простена от усещането на горещата му плът, която докосваше нейната.

Той прокара ръцете си по цялото й тяло, по гърдите и лицето й с нежни, но излъчващи собственическо чувство, движения.

— Ти си моя — каза той напрегнато.

— Да, Дрейвън, твоя съм.

Дрейвън я погледна, когато чу тези най-безценни за него думи. Той можеше да усети как тялото й се отпуска срещу него и че тя се отдава още веднъж на докосването му.

Тялото му пламна от нуждата, но след нескопосания си опит с нея от преди малко, той реши да действа по-бавно, за да не я нарани отново.

Бурята на неговата страст се завихряше около него, през него и в него. Емили щеше да бъде негова и той щеше да се отнесе с нея както трябва.

Емили простена, когато той задълбочи целувките си, като докосваше гърдите й с палците си. За неин ужас, той се отдръпна от устните й. Но само за да прокара влажна пътека по бузата и врата й, докато не докосна ухото й. Тя тръпнеше от удоволствие, когато тялото й се разтресе в отговор на играта на езика му, който се въртеше и навлизаше около пламналата й плът.

Дъхът му я гъделичкаше.

— Това ти харесва, нали?

— Да — изстена тя.

После той се премести по-надолу с целувките си, към гърдите и корема й. Страните му нежно драскаха кожата й, докато я облизваше отгоре до долу.

Емили затвори очи и се остави на усещането от неговите докосвания, докато той не се премести и не гризна бедрото й. Тя му се беше отдала и си беше обещала, че никога повече няма да отдръпне тялото си от неговото.

Дори ако я нарани. За нея той означаваше много повече от всеки дискомфорт.

Неговото удоволствие щеше да бъде и нейно. Сега и завинаги.

Тя плъзна ръце в косите му и изстена, когато той захапа леко чувствителната плът от вътрешната страна на бедрото й.

Той се отдръпна от нея и намести тялото си между бедрата й.

— Дрейвън…

— Шшт — прошепна той срещу бедрото й. — Обещах ти, че няма да боли.

Емили внимателно разтвори краката си и му позволи достъп до себе си. Той премести тялото си и тя очакваше да навлезе в нея отново. Но той не го направи. Вместо това внимателно разтвори женствеността й и я пое в устата си.

Емили извика, когато невероятното удоволствие я връхлетя. Никога не беше чувствала такова удоволствие, както това от езика му, който правеше невероятно нечестиви неща с тялото й.

Главата й се замая.

Той безмилостно я дразнеше с езика и дъха си и разгорещяваше тялото й, все повече и повече. Удоволствието й нарастваше с всяка изминала секунда.

И само като си помисли, че се страхуваше да не я боли!

Тя се протегна и зарови ръце в косите му, докато той й доставяше удоволствие. Насладата й растеше, докато тя не си помисли, че ще умре и точно, когото беше сигурна, че това наистина ще се случи, нейният захлас се превърна в нещо дълбоко и силно. И тялото й се взриви в множество малки тръпки от чист екстаз.

Тя отметна главата си назад и извика, докато цялото й тяло се разтресе от невероятна сила.

Тялото й все още трепереше, когато Дрейвън се намести върху нея и се плъзна вътре със силен и мощен тласък. Тя изстена от странното усещане да е дълбоко в нея.

Този път нямаше болка, а само чувство на пълнота.

На завършеност.

— Добре ли си? — прошепна той.

— Да — въздъхна тя и уви тялото си около неговото.

Дрейвън затвори очи, за да усети по-добре аромата, който се излъчваше от нея.

Бавно, за да не я нарани, той започна да се движи срещу бедрата й, наслаждавайки се на тясната топлина, която го обгръщаше. Нейните въздишки на удоволствие го възбуждаха и когато тя започна да движи

бедрата си срещу неговите, Дрейвън се притесни, че може да умре от удоволствие.

Тя заби нокти в гърба му, докато той засилваше тласъците си, един след друг дълбоко в нея. Ръцете и стоновете й го зовяха отново и отново.

И когато дойде освобождението му, той си помисли, че ще ослепее от него.

Емили се усмихна, когато той потръпна и се отпусна върху нея.

Тя обви крака около бедрата му и се наслади на усещането за кожата му, притисната в нейната. На усещането, да го чувства още в себе си. О, но и тежестта му беше толкова приятна върху нея. Тя не искаше да го пусне никога.

Той дълго време не помръдна. Просто лежеше, докато тя не си помисли, че е заспал.

Дрейвън взе в ръката си златните коси, разпилени по възглавницата. Той можеше да почувства как гърдите й се повдигат срещу неговите, когато тя си поемаше дъх.

Ако можеше, щеше да накара този момент да продължи завинаги.

Но рано или късно, трябваше да напуснат стаята и тогава…

Дрейвън затвори очи и изстена.

— Ще умра заради това — прошепна той, без да осъзнава, че го е казал на глас, докато Емили не се размърда.

— Не си ли малко драматичен.

Не, не беше. Познаваше Хенри добре. Нямаше нищо или никой, който да стоеше над законите на краля. Така беше откакто Хенри се беше възкачил на престола. Той се бореше за мир в царството си и независимо какво беше направил Дрейвън, баща й никога нямаше да е удовлетворен, докато не го види мъртъв.

Тя се отдръпна назад, за да го погледне в очите.

— Ако се ожениш за мен…

— Как да се оженя? — попита той като се претърколи от нея. — Кой свещеник би посмял да ни ожени, без благословията на баща ти?

— Хората се женят тайно всеки ден.

— И тези женитби са бързо анулирани, щом го няма одобрението на настойника. Да не споменаваме и моята клетва пред краля. Хенри не приема предателството лесно.

— Това невинаги е вярно — оспори го тя. — Моят баща не спази клетвата си към Хенри, но въпреки това, запази земите си.

— Твоят баща запази земите си само защото дядо ти се би за Хенри и умря от удар, който получи, докато защитаваше гърба на краля. В отплата на това, той поиска от Хенри да се закълне, че ще прости на баща ти и няма да го остави безимотен.

Тя премигна, не знаейки дали да вярва на думите му.

— Никога не съм го знаела — прошепна тя. — Откъде знаеш за това нещо?

— Аз бях там.

— Но ти също си спасил живота на краля — настоя тя. — Няма ли да ти прости?

Той се замисли над думите й, но знаеше истината. Хенри щеше да приеме неговото предателство като лична обида и щеше да реагира емоционално на това.

Не, нямаше надежда за тяхното бъдеще.

Но не искаше да я нарани, затова й каза тихо.

— Може би ще го направи.

Изведнъж, лицето й грейна. Тя се изправи и погледна към него.

— Аз съм повереница на краля, нали?

— Да.

— Тогава той може да даде разрешение за моята женитба.

— Да.

— Тогава баща ми няма да има избор и ще се съгласи. — Емили се усмихна и положи глава на гърдите му. — Всичко ще бъде наред, ще видиш. Кралят ще ти прости и татко ще се примири с нашия съюз.

Дрейвън погали копринените й коси. Това, което не посмя да й каже, бяха последните думи на Хенри.

Отнемеш ли девствеността й, Дрейвън, ще бъдеш обесен, влачен и разкъсан на части. Ти защитаваш честта ми. Опетниш ли я, ще страдаш за това.

Той не се заблуждаваше нито за миг, че Хенри ще му прости. Знаеше това добре. Знаеше го добре от момента, в който я взе на ръце и я отнесе в стаята си. Но беше без значение за него. Искаше я и я направи своя.

Но този единствен момент на удоволствие с Емили, щеше да му струва най-високата цена.

ГЛАВА 16

Дрейвън искаше да прекара останалата част от деня в обятията й, но не посмя. Имаше твърде много хора наоколо, които лесно можеха да съобщят на баща й. Не че той се страхуваше за себе си — напротив. Бе приел възможността да загине млад още първия ден, в който бе хванал меч в ръка.

Но отказваше да види Емили наранена, заради неговите действия.

Той я остави в леглото и я целуна, после се облече и тръгна да намери Саймън.

И го откри. Саймън го чакаше в залата с такова изражение на лицето, сякаш Дрейвън беше ангелът на смъртта, дошъл да вземе непокаяната му душа.

— Взе я, нали? — попита той, след като Дрейвън се доближи.

— Не искаше ли и ти точно това?

Саймън погледна настрани смутено.

— Кога изобщо си ме слушал?

— Изглежда днес го направих.

На лицето на Саймън се изписа мъка.

— Нямах предвид да я вземеш по този начин. Мислех, че ще се ожениш за нея първо. Това беше целта ми. Сега какво ще правиш?

— Тя иска да изпратя вест на Хенри и да го попитам дали ще се възпротиви на сватбата.

— Ще го направи ли?

Дрейвън го погледна. Не беше добре да лъже, освен това никога не го беше правил с брат си.

— Ти какво мислиш?

— Хенри може да бъде разумен от време на време.

Дрейвън изсумтя.

— Имаш предвид капризен. Ако го хвана в правилния момент, може и да забрави какво е казал.

— И колко е вероятно това? — попита Саймън.

Дрейвън въздъхна уморено.

— Не ме е страх. Той ще види моите действия като лично предателство към него, защото аз съм неговият защитник.

Саймън вдигна глава.

— Съжалявам, че те забърках в това.

— Спокойно, Саймън — каза той и сложи ръка на рамото му. — Ти не си ме забъркал в това. Аз бях. Знаех за последствията и направих своя избор.

Дрейвън се усмихна при спомена за нея в обятията си.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, тя си струва.

Саймън го погледна сериозно.

— Надявам се да кажеш същото и когато ти извадят вътрешностите с лъжица и си още жив да го почувстваш.

— Случвало ми се е и по-лошо.

— Като например?

— Денят, в който ми изтръгнаха сърцето. Мога да те уверя, че екзекуцията на краля никога не може да се сравни с болката, която изпитах в деня, когато видях как умря майка ни. — Той се загледа в далечната стена, където някога бе разположена масата на баща им. — Никога не се бях изправял пред всичко това, до днес. И сега…

— Сега? — насърчи го Саймън.

— Не мога да кажа, че вече не ме боли, но някак си онази празнина в мен беше запълнена.

Саймън се намръщи.

— Каква празнина?

Внезапно разбра какво се опитваше да му каже Дрейвън. Бяха минали години, откакто беше споделял нещо с него.

Какво беше сторила Емили с него?

Той се вцепени при тази мисъл и погледна Саймън комично.

— Кухата част между ушите ми. Сега върви и ме остави на мира.

Емили слезе по стълбите, за да изчака Дрейвън, но той никъде не се виждаше. Слугите бяха изчистили останките от подиума и когато се опита да поговори със Саймън, той измънка някакво неясно извинение и изчезна.

Тя се почувства като парий, когато седна пред горящия в камината огън в тъмната зала и зачака завръщането на Дрейвън. Една от неговите хрътки седна до нея и тя лениво я погали зад ушите, когато животното се загледа в огъня. Повечето обитатели на замъка се бяха оттеглили за почивка и тя се зачуди дали Дрейвън има намерение да се върне в залата тази вечер.

— Какво правиш тук?

Тя подскочи, като чу гласа на Дрейвън зад нея.

— Никога ли не издаваш звуци? — каза тя с разтуптяно сърце.

— Мислех, че си чула стъпките ми по стълбите — той се премести и застана зад стола й.

Емили го погледна зад рамото си.

— Бих те попитала какво правиш тук, но предполагам, че по това време започваш нощното ти бдение.

— Да.

Тя се протегна и взе ръката му. Той леко я стисна, после я поднесе към устните си и целуна кокалчетата й. Обля я топлина при този нежен жест.

Дрейвън пусна ръката й и зарови в кесията си около минута. Емили се намръщи.

— Затвори очи — каза й той.

Тя изпълни нареждането му. Той сложи нещо студено и тежко около врата й. Емили опипа предмета с пръсти и разбра, че е колие.

Отвори очи и погледна надолу, за да види смарагдовата огърлица, за която търговецът се бе питал да я придума на панаира в Линкълн.

— Дрейвън? — попита тя с недоумение.

— Видях начина, по който я гледаше на панаира и поисках да я имаш.

— Но как?

— Изпратих Дрюс за нея в нощта, преди да тръгнем.

Сърцето й се преизпълни с топли чувства заради досетливостта му.

— Благодаря ти.

Той кимна.

Емили се изправи от стола и го целуна по бузата.

Дрейвън затвори очи, за да се наслади на усещането, което предизвикаха устните й върху кожата му.

— Качи се горе с мен — прошепна тя в ухото му.

Господ да му е на помощ, но той я последва. В края на краищата, какво значение имаше вече? Хенри не можеше да го обеси два пъти за едно и също престъпление.

Освен това, беше безкрайно по-приятно да прекара нощта в обятията й, отколкото да обикаля стените на замъка.

Тя го заведе в нейната стая, където огънят гореше слабо в камината и една-единствена свещ осветяваше стаята. Миришеше на рози и ябълки, и този аромат го стопли.

Дрейвън спря в средата на помещението и я придърпа в обятията си. Той наведе лице към свивката на шията й и вдиша прекрасния аромат, който се излъчваше от неговата Емили.

Тя обгърна ръцете му със своите и сгуши главата си във врата му. Дрейвън преглътна. Емили го виждаше по начин, по който никой друг преди не го бе виждал. Когато погледнеше в очите й, не виждаше демона, родил се от ада, а виждаше себе си такъв, какъвто искаше да бъде. Искаше да бъде мил, героичен, благороден и най-много от всичко, влюбен.

Той докосна устните й с върха на пръстите си.

— Благодаря ти — прошепна той.

— За какво?

— За това, че виждаш най-доброто от мен.

Тя му се усмихна.

— Аз виждам само това, което е пред мен.

Не й повярва и за миг, но се наведе и я целуна.

Емили се предаде пред него и изстена нежно от удоволствие.

— Никога не съм виждал нещо по-прекрасно от теб — каза той тихо.

Тя му се усмихна. Дрейвън я обгърна с ръце и я притисна близо до топлината на тялото си.

Емили трепереше. Поради някаква причина, тя се чувстваше така, сякаш се е върнала у дома след дълго отсъствие. Нещо я караше да мисли, че да бъде с този мъж, е правилно.

Тя погледна нагоре към него, за да види дали и той се чувства така добре. Не можеше да бъде сигурна, но погледът му гореше.

Дрейвън наведе глава към устните й и тя посрещна целувката му. Емили изстена тихо, когато устните им се срещнаха. Това беше всичко,

което искаше и към което се стремеше. Да прекара време насаме с мъжа, когото обичаше, докато той я обсипваше с целувки.

С дързост, която я изуми, тя засмука устните му със зъби и леко ги дръпна. Искаше й се да изяде този мъж, да почувства всеки сантиметър от тялото му върху себе си и никога повече да не го пусне.

Главата на Дрейвън се замая, когато усети сладостта на устните й. Тя обви ръце около врата му и го придърпа толкова близо към себе си, че той се уплаши да не я нарани.

В невинността си тя потърка гърдите си в неговите и го изгори с топлината си. Дрейвън изпъшка, когато тя се отпусна в ръцете му и бедрото й се потърка в издутите му слабини.

— Емили — простена той и се опита да я отдръпне от себе си.

Вместо това, тя се наведе към него и отново притисна устните си към неговите.

Дрейвън настръхна от докосването й. Вече беше преминал границата на разумното мислене. Можеше само да се съсредоточи върху сбъдването на мечтите си. Удоволствието от уханието й и усещането на бедрата й, притиснати към онази част от него, която от дълго време искаше да й даде.

— Прави любов с мен, Дрейвън, през останалата част от нощта — помоли го Емили, докато прокарваше пръсти през косата му.

Тя усети ръцете му да се борят с подгъва на роклята й и да го повдигат нагоре, така че да е в състояние да докосне голата плът на бедрата й, докато я целуваше настървено и търсещо.

Емили се наслаждаваше на усещането да го има. Знаейки, че никога няма да пожелае друг мъж така, както желаеше Дрейвън.

Никога.

Не беше сигурна кое от усещанията беше по-вълнуващо: това, как езикът му галеше врата й, или как силните му мъжки ръце я докосваха на места, където никой друг мъж не я беше докосвал.

Дрейвън взе лицето й в ръце и я целуна дълбоко.

Емили затвори очи.

— Тук — прошепна той дрезгаво в ухото й. — Докосни ме тук.

Взе ръката й и я положи върху изпъкналостта на панталоните си.

Очите й се разшириха при усещането за възбудата му под дланта й. Първата й реакция бе да се отдръпне, но удоволствието, изписано на лицето му, бе толкова огромно, че я подтикна да не го направи. Тя

прокара ръката си нагоре до пояса на панталона му, после смело я придвижи надолу, през заплетените косъмчета между краката му, за да докосне плътта му е ръката си.

Той потръпна целия. Емили се усмихна при мисълта за властта, която имаше над този мъж, който твърдеше, че не се нуждае от никого.

Той я положи да легне на твърдия под и издърпа роклята й. Изложена пред погледа му, тя се разтрепери несигурно. Лицето й се обагри в червено, когато той плъзна погледа си по нея.

— Моята Емили — прошепна той. — Искам да те гледам, да те докосвам, но повече от всичко, искам да те вкуся.

Дрейвън наклони глава към гърдите й и тя изви гърба си при усещането за езика му, който си играеше с напрегнатите й зърна. Тя застена и хвана главата му с ръце, за да я притисне по-близо, докато горещият му дъх изпепеляваше кожата й.

Той спусна ръката си надолу по корема и бедрото й. Цялото й тяло я болеше от желание. Мъчително сладкото удоволствие разкъса сетивата й.

Той прокара ръката си между бедрата й и докосна центъра на нейното тяло. Емили се задъха, когато тръпката на екстаза премина през нея, докато пръстите му галеха нежните гънки на женствеността й.

Дрейвън простена дълбоко и се отдръпна назад, за да я погледне. Пръстите му продължаваха да галят и дразнят плътта й с обещанието за още по-голямо удоволствие, докато накрая той не се откъсна от нея.

Емили изхленчи разочаровано. Той се изправи на крака и свали панталоните си и след това протегна ръка към нея.

Емили я пое и му позволи да я издърпа на крака. Той я заведе до ръба на леглото.

— Какво правиш? — попита тя.

Той издаде дълбок гърлен звук, който я стопли.

— Не си чела книгата си напоследък — подразни я той и я целуна отзад по врата.

Емили се разтрепери.

Дрейвън застана зад нея, притисна гърба й плътно към гръдния си кош и прокара ръце по гърдите, талията и бедрата й.

Емили изпъна гърба си назад към него и вдигна ръце над главата си, за да прокара пръстите си в косата му.

Той обви едната си ръка около кръста й, а другата плъзна отново към съкровището между краката й. Емили изстена от удоволствие.

— Така — прошепна той във врата й. — Отпусни тежестта си върху мен.

Тя го направи и Дрейвън обсипа раменете й с целувки. Емили можеше да почувства върха на мъжествеността му да се притиска към дупето й.

Той си пое рязко въздух през зъби и вдигна глава. Пръстите му се върнаха към центъра на женствеността й и продължиха сладостното си изтезание. Емили не можеше да остане на краката си. Гърчеше се в ръцете му, докато пръстите му проникваха навътре и навън, засилвайки насладата й.

Когато желанието й непоносимо нарасна, той разтвори бедрата й и нахлу в тялото й.

Емили изстена блажено и наведе ханша си, за да го почувства по-дълбоко в себе си.

Дрейвън затвори очи, наслаждавайки се на въздишките й, когато проникваше в нея. Никога преди не беше чувствал нищо по невероятно от усещането за стегнатата топлина, обвита около него, когато нахлуваше отново в нея.

Бог да му е на помощ за това, което беше направил. Но беше единственото нещо, което искаше в живота си. Някой, който го приемаше. Тя беше станала част от него и докато не нахлу в живота му с онова проклето червено пиле в ръце, той не бе разбрал, че му е липсвало нещо.

Емили стисна зъби. Силната вълна заля тялото й. Главата й се замая от усещането, когато той проникваше в тялото й отново и отново, още по-дълбоко от преди. Беше невероятно да го чувства зад себе си и в себе си.

Пръстите му ускориха ритъма си, за да са в синхрон с бедрата му. Тялото й сякаш имаше собствена воля, когато посрещаше всеки следващ тласък, който увеличаваше безумно удоволствието й, докато вече не можеше да издържа.

И тогава тя избухна, разкъсана от вълната на чист екстаз. Емили изкрещя, когато я заля наслада, по-силна отколкото някога е предполагала, че съществува. Тя стисна косата му с ръка, а тялото и изтръпна от докосването му.

Дрейвън затвори очи, когато усети трепрещото й тяло в ръцете си и после се изля в нея при собствения си екстаз.

Дрейвън не беше предполагал, че съществува толкова всепоглъщащо задоволство, когато падна на колене.

Емили се обърна бавно. Тялото на Дрейвън блестеше от пот, когато той погледна към нея с благоволение. Усмихвайки се, тя коленичи до него и той прилепи устните си към нейните.

Целувката му беше дълбока и властна, сякаш си играеше с устните й.

— Вие сте невероятна, милейди.

Тя прокара ръка по дължината на веждата му и продължи през косата му, докато се взираше в прекрасните му очи, обагрени във всички цветове на синьото.

— Нямах представа, че може да бъде и така — каза тя с благоговение.

— Нито пък аз — той се протегна за туниката си и избърса потта от лицето си, преди да се върне при нея.

Дрейвън седна с кръстосани крака на пода и я издърпа в скута си. Емили прехапа устни, след като той обви краката й около кръста си и я придърпа здраво към себе си.

Тя се разтрепери от усещането за твърдите мускули на корема му, притиснати към нежната плът между краката й. Усмихвайки се, тя приглади назад косата от очите му и го целуна бързо по бузата.

Дрейвън зарови глава във врата й и изпрати тръпки по цялото й тяло. Той се отдръпна назад и се заигра с колието й. Емили изстена, когато повдигна големия смарагд с опакото на ръката си и погали с него гърдата й. Дрейвън я погледна твърдо, преди да захапе леко гърдата й със зъби.

Емили изскимтя от удоволствие и се изви назад. Дрейвън нежно я положи на пода и тя легна напълно разголена пред него, докато дупето й остана в скута му.

— Знаеш ли — каза той, като се взираше настойчиво в нея. — Аз те пожелах от момента, в който те видях за първи път с онова пиле.

— Наистина ли?

— Да — той нежно я докосна и проникна с палеца си между краката й. — Още мога да си те представя там, как тормозиш горкия човек.

Тя изстена и се сви при неговото докосване.

— Този беден човек ме задяваше, сър рицарю.

От израза на лицето му трудно можеше да каже дали го беше грижа за това поне малко. Той спря докосванията, с които изтезаваше тялото й.

— Как те задяваше?

Емили се намръщи.

— Не се ядосвай Дрейвън. Ако ги нямаше несръчните опити на Тийодор, не бих могла да те оценя толкова много.

Лицето му се отпусна и той се върна към внимателното си занимание.

Емили почти не мислеше, когато я докосна отново. Имаше толкова много магия в допира му. Беше силен и едновременно нежен и това, което я учудваше най-много, че той е толкова отдаден.

Очите му потъмняха и тя го усети, как се втвърдява отново.

— Никога ли не стоиш мирно? — попита тя изпълнена с благоволение.

Тя изви въпросително вежда и тогава той направи най-изумителното нещо от всички.

Засмя се.

Когато този невероятен звук достигна до ушите й, тя се изправи зашеметено.

— Дрейвън?

Той поклати глава.

— Не мога да се въздържа, Емили — прошепна той. — Ти ме правиш щастлив.

После той се намести между бедрата й и я изпълни с удоволствие.

Тя изстена от усещането за горещото му и твърдо тяло вътре в нея. Прехапа устни и възкликна, а после се повдигна нагоре и се отпусна върху него.

Той изсъска и задържа кръста й с ръце. Тя отвори очи и срещна горещия му поглед.

— Ваш съм, милейди. Правете с мен каквото поискате.

И тя го направи. Отново и отново, до раните часове, когато се измори.

Дрейвън я вдигна и положи на леглото. Тя заспа веднага, след като я покри с одеялото.

Той остана възхитен от това колко шумно спеше тя. Не можеше да си спомни в живота му да е имало по-щастлив миг от този, да се отпусне до нея.

Дрейвън би продал душата си, за да спре идването на зората. Да можеше да я задържи завинаги така до себе си. Но повече от всеки друг мъж знаеше колко безсмислени бяха мечтите и желанията.

Утрото щеше да настъпи.

И истината за тях да се разбере от всички. А на него щеше да му се наложи да се изправи лице в лице с гнева на Хенри.

Няколко часа по-късно, Дрейвън гледаше навън през отворения прозорец. Птиците започнаха да се пробуждат и той чу слугите как се залавят със задълженията си.

Емили шепнеше в съня си за дракони и рози.

Той се усмихна на сладкия й глас и почувства как започва да се втвърдява. Поклати глава, изумен от факта, че все още я желае след нощта, която бяха споделили. Но беше факт, желаеше я.

Отмести нежно косата от рамото й, целуна голата плът, а с ръка обхвана гърдата й. Тя лежеше настрани с гръб към него. Дрейвън се промъкна под завивката, като повдигна леко крака й, за да може да получи лесен достъп до нея.

С пламналото си тяло, той влезе отново в рая, който представляваше тялото й.

Емили се събуди от усещането за топлината на тялото му вътре в нея. Тя въздъхна от удоволствие и се изви срещу него.

— Какво правиш?

Той приплъзна ръката си и нежно стисна гърдата й, докато се навеждаше, за да прошепне в ухото й:

— Позиция номер седемдесет и три.

Горещина заля страните й.

— Как разбра за нея?

Смехът му изпълни ушите й.

— Как разбрах ли? Това нещо не е престанало да ме преследва, откакто онази нощ видях книгата в ръцете ти.

Собственият й смях секна в гърлото й, когато той премести ръката си от гърдите към влажната й сърцевина. Пръстите му запалиха още повече огъня в нея, докато той навлезе по-дълбоко в тялото й.

Всичките мисли излетяха от ума й и тя се отдаде на чистото желание, струящо от горещото тяло зад нейното, докато ръката му се движеше в синхрон с тласъците му.

И когато освобождението й дойде, беше унищожително и напълно задоволително. С още три мощни тласъка, той се присъедини към нея в рая.

Той беше неин, а тя негова. Емили се усмихна при тази мисъл. Бяха свързани много повече, отколкото само с телата си. Бяха свързани с душите и сърцата си.

Свързани за вечността.

Любовта й я порази и тя се обърна с лице към него.

Дрейвън леко я целуна по върха на носа и я погледна с любопитство. Днес той нямаше намерение да напуска това легло. Дори заради някоя спешна работа.

Лекият бриз разлюля тъмночервените завеси на прозореца и довя до тях неочакван шум.

Първото нещо, което си помисли бе, че си въобразява, но след минута шумът стана по-близък и по-ясен.

Армия ли беше? Дрейвън замръзна и после скочи от леглото.

— Дрейвън? — повика го Емили въпросително, като се изправи в леглото и закри гърдите си със завивката. — Какво става?

— Някой се насочва към Рейвънсууд — той забързано надяна дрехите си.

— Какво? — попита тя невярващо. — Сигурен ли си?

Дрейвън прибра меча си в ножницата и го върза на кръста си.

— Бил съм на много походи. Познавам този шум достатъчно добре.

Емили го наблюдаваше как напуска стаята й. Тя също чу шума от тропота на наближаващите коне. Бързо намери дрехите си, облече се и отиде при Дрейвън на бойницата.

Първоначално си помисли, че сънува, когато погледът й попадна върху бащиното й жълто-бяло знаме, което се приближаваше към замъка.

Но не беше плод на въображението й, осъзна тя, че баща й предвождаше армията под стените на замъка на Дрейвън.

— Какво означава това, Хю? — провикна се Дрейвън, когато баща й се приближи на разстояние, на което можеше да го чуе.

— Дойдох за дъщеря си, копеле такова.

Емили изстина цялата.

— Няма как да е научил, нали? — попита тя Дрейвън.

— Не — отвърна той и изкрещя към баща й. — Тя е под моята закрила. Нямаш право да идваш тук и да претендираш за нея.

— След последната нощ, вече не е. Сега я изпрати навън или ще разруша стените, за да я отведа.

Емили ахна при неговите думи. Баща й знаеше! Но как беше възможно?

Дрейвън сложи ръка на рамото й, за да я задържи.

— Татко — извика тя. — Защо си дошъл за мен?

— Той е нападнал Кесуик миналата нощ. Пратих известие на Хенри, ще те отведа веднага оттук или ще съборя стените. Освободи я, Рейвънсууд, и може да говоря в твоя защита пред Хенри.

Емили замръзна.

— Ти не си нападал нищо миналата нощ.

Той я погледна иронично.

— Знам много добре къде прекарах нощта, Емили, но смеем ли да кажем на баща ти къде съм бил? Той ще поиска да разбие нещо повече от стените.

Дрейвън беше прав. Тя преглътна при мисълта как ще постъпи баща й, ако открие какво бяха правили.

— Татко, грешиш! — изкрещя тя, надявайки се да го вразуми.

Дрейвън я хвана.

— Какво правиш?

— Смятам да му обясня, че не си го извършил ти.

— Мислиш ли, че ще те чуе?

— Ами… не — продължи тя. — Той няма да чуе никого от нас.

— Пригответе отбраната ни — каза Дрейвън на хората си. — Мъжете на стените и…

— Не — възкликна тя и го сграбчи за ръката. — Смяташ да се сражаваш с баща ми?

— Предлагаш да му предам замъка си ли? — попита той. Изражението на лицето му беше твърдо, а погледът му решителен.

Разочарована, разстроена и ужасена от мисълта, тя отговори саркастично.

— Хм-м, нека да помисля. Да предадеш замъка на баща ми или да го убиеш? Предполагам, че отговорът ми е, да, предай замъка си.

Не — отвърна й той гневно. — Аз държа Рейвънсууд от името на Хенри, крал на Англия и няма да се предам на мъж, на когото Хенри изобщо не вярва.

Тя чу как баща й извика на мъжете си да се приготвят за битка. Емили потрепери от страх.

Какво трябваше да направи?

Какво можеше да направи?

Дрейвън взе лък от един от своите въоръжени мъже и приготви стрелата. След като опъна тетивата, той забеляза пепелявото лице на Емили.

Очите й бяха пълни с паника, когато погледна баща си. Дрейвън видя обичта, която струеше от погледа й.

Той свали лъка и погледна надолу към Хю. Мъжът стоеше там и знаеше, че няма никакъв шанс. Никой не бе превземал Рейвънсууд и никой, никога нямаше да го направи.

И въпреки това, заради обичта към дъщеря си, Хю беше готов да умре.

Неговият собствен баща би го хвърлил през бойницата, стига да се опази от армията. Харолд никога не би пожертвал себе си, за да спаси собствения си син.

Дрейвън отново вдигна лъка и насочи стрелата към сърцето на Хю. Можеше да го убие с един изстрел. Хю беше твърде глупав дори да се прикрие, а Дрейвън имаше ясна гледка към жълтата му туника.

Всичко, което трябваше да направи, бе да пусне стрелата…

Направи го!

Можеше да чуе гласа на баща си в главата си, всеки път щом се изправеше срещу врага. Дадеш ли на човека шанс, той ще извади меч зад гърба ти и ще го забие право през теб. Убивай винаги, преди той да има шанса да те удари пръв.

Дрейвън изтегли стрелата назад.

Един изстрел и всичко щеше да свърши.

Един изстрел и тя щеше да бъде негова завинаги.

Дрейвън се прицели и пусна стрелата, и както бе възнамерявал, тя прелетя много далеч от мишената му.

Не можеше да го направи.

Добър или лош, прав или не, Хю беше неин баща и тя го обичаше.

— Емили — извика я Дрейвън при себе си, гласът му беше празен, а тялото му вдървено. — Давам ти възможност. Можеш да останеш при мен и аз ще те защитя или да се върнеш при баща си.

Тя премигна насреща му, сякаш не разбра думите му.

Дрейвън се приближи към нея, а тялото му беше сковано от страх в очакване на нейното решение.

— Ако ме напуснеш сега, знай, че баща ти никога няма да ти позволи да се върнеш тук. Ще бъдеш загубена за мен завинаги. Но изборът е твой и аз няма да го направя вместо теб.

Емили не можеше да повярва на ушите си, докато се взираше в безизразното му лице.

Дрейвън ще я пусне?

Той й даваше избор?

В този момент тя разбра дълбочината на своята любов към него. Неколцина, ако изобщо имаше такива мъже, биха позволили на жена да изкаже мнението си гласно за живота или благополучието си.

Той беше неин защитник и пълноправен попечител. Но въпреки това, остави въпроса изцяло в нейните ръце.

Тя се протегна и положи ръка на бузата му. Почувства как челюстта му се стяга под дланта й, докато се взираше в нея с тези леденосини очи в очакване на отговора й.

Как мразеше, че й се налага да вземе това решение, но имаше само един начин, по който да го направи.

— Знаеш, че трябва да тръгна с него.

Болката в очите му я изгори, но лицето му остана спокойно.

— Дрейвън, изслушай ме.

Той се отдръпна от нейното докосване и й обърна гръб.

— Върви!

— Но Дрейвън, чуй ме, аз…

— Никълъс — извика той, като мина покрай нея — Свали я от стената и я ескортирай през външна порта.

— Да, милорд.

Тя се дръпна, но Никълъс я задържа за ръката.

— Дрейвън! — извика тя, но той не спря и не се обърна.

Никълъс не намали крачката си, докато я дърпаше надолу по стълбите. Отчаяна, тя се опита да се освободи, но беше безполезно.

— Хю — чу тя как Дрейвън вика. — Задръж нападението. Дъщеря ти идва при теб.

Против волята си, Емили беше принудена да напусне през малката външна вратичка на главната порта на Рейвънсууд.

Тя се обърна да отвори вратата, но те я залостиха в момента, в който беше изведена през нея.

— Дрейвън — изкрещя тя отчаяно, удряйки по солидното дърво, докато цялата ръка не я заболя.

Но беше твърде късно. Той най-накрая беше успял да я изхвърли от живота си.

Емили падна на колене и се разрида до вратата. Искаше да има само още пет минути, за да му обясни.

— Ти, упорит глупак — ридаеше тя. — Как можа?

— Как можа? — прошепна Дрейвън, докато наблюдаваше как Хю се доближава до портата му и прибира дъщеря си.

Помислих, че вие може би имате по-голяма нужда от щастливи спомени, отколкото аз.

Думите й звучаха като ехо в ума му.

Той стисна толкова силно брошката си с ръка, че дланта му се разкърви.

— Проклета да си — прошепна той през зъби. — Искаше ми се никога да не бях поглеждал към теб.

Всъщност, тя го беше научила да обича: нещо, на което той си мислеше, че не е способен. Научи го да лети, докато в един момент, не изтръгна крилете от раменете му и не го запрати обратно в ада.

Само че този път той познаваше лика и името на рая и заради това, мъката му беше още по-непоносима.

Сърцето му се стегна, той се обърна и тръгна към залата.

— Денис — извика той, след като влезе в главната кула на замъка. — Доведете прислужницата на дамата, заедно с нещата й и ги

изпратете на добър час до Уоруик.

— Да, милорд.

Пусна брошката от окървавената си ръка и я даде на Денис.

— И гледай това да си тръгне с нея.

Денис замръзна, щом съзря кръвта.

— Да, милорд — каза той колебливо.

Саймън влезе в залата зад него.

— Дрейвън?

— Остави ме.

— Но…

— Остави ме! — изкрещя той, като направи една гневна крачка към него.

Саймън погледна стиснатата челюст на брат си, завъртя се на пети и изпълни нареждането.

Дрейвън се отправи към стаята си и можеше да се закълне, че чува ехото от смеха на Емили от подножието на стълбите и усеща сладкия мирис на косите й.

Той заби яростно юмрука си в стената, оставайки кървава диря на мястото, където брошката се беше забила в дланта му.

— Прогонвам те от мислите си — изсъска той. — Така, сякаш никога не си съществувала.

Но още докато изричаше думите, знаеше, че никога няма да успее да ги спази. Тя го беше жигосала с нейната чиста природа и той никога нямаше да бъде отново същият.

ГЛАВА 17

Защо плачеш? — попита Хю дъщеря си, когато Емили обърса бузите си, въпреки че беше безсмислено. Изглежда не можеше да престане да ридае.

Те си бяха у дома само от няколко часа и тя веднага се беше втурнала в стаята си. Сега стоеше на тоалетката си, а главата й лежеше в скръстените й ръце, докато плачеше и баща й се опитваше да я утеши.

— Аз те освободих от твоя затвор — каза той, като сложи нежно ръка върху рамото й. — Трябва да си щастлива.

— Аз не исках да си тръгвам, татко.

— Какво?! — изрева той.

— Обичам го.

— Да не си полудяла?

Неспособна да го погледне, тя усети вбесения му поглед върху себе си и поклати глава.

— Той не е нападнал Кесуик.

— Тази лъжа ли ти е наговорил. Видях цветовете му лично. Той дори яздеше онзи демоничен бял кон. Мислиш ли, че не познавам врага си, когато го видя?

— Не е бил Дрейвън — настоя тя.

После тя направи грешката да обърне лицето си към него.

Изпълненият му с омраза поглед я проряза.

— И как по точно знаеш къде е бил той по средата на нощта?

— Аз… — Емили се спря навреме. Не можеше да каже на баща си истината. Нуждаеше се от време, за да го убеди.

След ден, два, щеше да успее да го накара да види истината.

Трябваше да успее. Мисълта, че трябва да живее без Дрейвън, беше твърде жестока, за да я приеме.

Два дни по-късно Емили отиде да види баща си. Неговият прислужник я спря на вратата на покоите му.

— Простете милейди, но пратеникът на краля току-що пристигна и сега са заедно.

Сърцето й спря, когато погледна затворената врата. Връхлетя я страх.

— Какво искаш да кажеш?! — извика баща й, а гласът му се чу през дебелия дъб и камъка.

Тя подскочи при звука.

— Как може да е в Нормандия? — поиска да узнае баща й. — Изпрати да го повикат веднага.

Емили се премести по-близо и залепи ухо на вратата.

— Съобщението беше изпратено, милорд — чу пратеника да казва. — Но не можем да очакваме да стигне до крал Хенри за по-малко от няколко седмици. Въпросът ще бъде доведен до вниманието на Негово Величество и можете да бъдете сигурен, че той ще се оправи с това.

Още няколко гневни думи бяха разменени между тях, докато не чу пратеника да тръгва към вратата. Емили отстъпи назад, когато той я отвори широко.

Пратеникът измърмори през зъби нещо погнусено за баща й, когато мина покрай нея и Емили реши, че това не е най-подходящото време, за да убеди баща си, че Дрейвън не е виновен.

Тя отстъпи назад и се върна в стаята си, за да изчака яда му да отмине.

Дните преминаха в седмици, а съобщението на Хенри не идваше и баща й ставаше все по-гневен.

По-лошото беше, че той започна да подсилва замъка с рицари и войници. Независимо колко много се опитваше да докаже обратното, баща й беше убеден, че Дрейвън стои зад нападението на земите.

— Той ще дойде и ще ни превземе, докато Хенри бездейства — повтаряше баща й отново и отново. — Да са проклети и двамата.

Емили едва можеше да говори с баща си. В сегашното му състояние, тя не знаеше какво може да направи той.

И за още по-голяма беда, след като отмина първия й месец у дома, месечното й неразположение не се появи и тя започна да

подозира, че това гарантирано ще причини война между Дрейвън и баща й.

Тази нощ Емили изпрати собствен пратеник до краля и се помоли този път Хенри да благоволи да се покаже.

— Дрейвън?

Той не помръдна, когато Саймън влезе в покоите му. Той стоеше в стола си пред камината и се взираше в огъня.

— Дойде пратеник на краля.

Дрейвън кимна. Той го беше очаквал. В действителност беше поразен, че отне на краля шест месеца, за да го повика.

Той не можеше да преброи, колко пъти през последните няколко месеца си беше мислил да тръгне след Емили и да я застави да се върне в дома му. Но тя беше взела своето решение онзи ден. И макар да знаеше, че тогава тя нямаше избор, той отказваше да не се подчинява на краля повече.

Не, щеше да приеме съдбата си като мъж.

— Доведи го тук.

Пратеникът влезе, облечен в туника с червено и златен лъв, символ на короната.

— Дрейвън дьо Монтагю, граф на Рейвънсууд, кралят ви заповядва да отидете при него. Той ще бъде в Уоруик на четиринадесети септември. Вашето присъствие е задължително.

— Кажете на Негово Величество, че ще бъда там.

Пратеникът кимна и после напусна стаята.

Дрейвън не помръдваше. Той само се взираше в нищото, както правеше често напоследък. Сякаш цялата му енергия го беше напуснала и нямаше сили да се движи.

Нямаше воля, нито желание, нищо.

Няколко дни, след като Емили замина, Саймън се беше опитал да го въвлече в разговор. Но след като минаха седмици и Дрейвън не беше казал нищо, той най-накрая разбра, че трябва да го остави.

Дрейвън не искаше никого около себе си.

Всъщност, той вече не искаше нищо.

Нямаше търпение до идването на Хенри и неизбежната му смърт, която кралят щеше да поиска.

Това, може би, бе единственото нещо, което щеше да приветства.

ГЛАВА 18

— Милейди, кралят поиска да се срещне с вас.

Емили потръпна от страх, когато Алис задържа вратата, за да излезе тя.

Кралят беше пристигнал тази сутрин и тя знаеше, че е въпрос на време да я повика.

И все пак, беше ужасена да се срещне очи в очи с него.

— Кураж, милейди — прошепна Алис и сложи успокоително ръка на рамото й.

Емили й благодари, като потупа ръката й върху рамото си.

Поемайки си дълбоко дъх, за да придобие малко смелост, тя се насили да напусне покоите си и заслиза по стълбите, които щяха да я отведат в голямата зала на баща й, където я очакваше крал Хенри.

Стражата на краля и придворните се бяха скупчили в подножието на стълбите. Слугите тичаха да им донесат храна и напитки, а хрътките се шляеха между краката им.

За неин ужас, всички очи се обърнаха към нея, когато слезе по стълбите и изведнъж настана тишина.

Емили се протегна да докосне брошката на Дрейвън, която носеше закачена на мантията си, сякаш в нея се криеше част от неговата смелост. Когато Алис й върна бижуто, това я съкруши. Но след месец, реши да я носи като спомен от един прекрасен ден.

Сега, повече от когато и да било, се нуждаеше от този спомен.

Когато се приближи до групата, придворните се скупчиха един до друг и Емили дочу ужасните неща, които започнаха да си шепнат.

— Не е достатъчно хубава, за да оправдае смъртта на защитника — каза една жестока придворна дама, когато Емили мина покрай нея.

— Пред цялото време съм си мислел, че Рейвънсууд предпочита компанията на своя оръженосец — каза един от мъжете.

— По-добро е от моето предположение. Аз си мислих, че предпочита компанията на брат си!

Избухна смях.

Тя се изчерви, но хвърли твърд гневен поглед към дамата и нейния лорд.

Те извърнаха лица засрамено.

Емили никога не се плашеше лесно. Тя вдигна високо глава.

— Смейте се колкото желаете — каза им тя. — Но дори пръста на лорд Дрейвън струва повече, отколкото повечето от вас взети заедно. Ако той беше тук, никой от вас нямаше да има смелост дори да погледне към него, а още по-малко да му отправя обидни думи.

Те се спогледаха един друг и това й показа, че е права.

Баща й се появи някъде откъм тълпата, кимна одобрително и се присъедини към нея. Целуна я по челото и тя го хвана под лакът.

— Никога не позволявай да се каже, че моята дъщеря не е най-смелата в християнския свят — прошепна й той.

Лесно му беше да го каже, защото нямаше идея как коленете й се подгънаха, нито как стомахът й се беше свил на топка.

Той потупа ръката й успокоително и я въведе в голямата зала, където ги очакваше кралят.

Емили видя Хенри веднага. Той беше висок мъж, с рижа коса и човек трудно можеше да го пропусне. Тя очакваше да е седнал, но в действителност се разхождаше из стаята, с ръце, сключени зад гърба.

Тя направи дълбок реверанс, когато той най-накрая й обърна внимание.

— Вижте какво е направил той — каза баща й рязко, посочвайки заобления й корем.

Погледът на Хенри се плъзна по корема й, където съвсем наскоро беше започнало да й личи в какво състояние е. Емили се изправи и притисна ръце към корема си, за да го предпази.

— Оставете ни — нареди кралят. — Желаем да разговаряме с дамата насаме.

Баща й кимна и я остави с краля.

Емили стисна студените си ръце една в друга и задържа погледа си в пода.

Хенри се приближи и спря пред нея.

— Вие сте красива девойка. Предполагам, че е било неразумно да ви оставяме под опеката на Дрейвън.

— Ваше Величество, аз…

— Дали ли сме Ви разрешение да говорите? — рязко попита той.

Емили преглътна страхливо и бързо стисна устни.

— Така значи — каза Хенри. — Можете да изпълнявате заповеди.

Тя кимна, докато изучаваше златните обувки на краля.

— Добре — той остана смълчан за няколко минути, през които сърцето й щеше да изскочи от гърдите.

Когато проговори, гласът му беше суров и ядосан, а очите му я изгориха със злобата си.

— Сега ни кажете, да или не, Дрейвън ли е бащата на вашето дете?

Тя прехапа устни, отказвайки да отговори. Ако не можеше да му обясни всичко, тогава не би казала нищо, с което да осъди мъжа, когото обича.

Той се намръщи така, че чак дъхът й секна.

— Да не би да изпитвате търпението ни? — попита Хенри, а гласът му беше още по-заплашителен от преди.

— Не, Ваше Величество.

— Тогава отговорете на въпроса ни.

Емили си помисли, че ще припадне от нерви, когато тишината продължи сякаш безкрайно.

Гневът му се засилваше.

— Защо не отговаряте на въпроса ни?

По бузите й се стекоха сълзи, когато вдигна глава.

— Не мога.

Хенри замръзна.

— Хайде сега, не плачете. Мразим сълзите — той й подаде кърпичката си. — За Бога, обършете си сълзите.

Тя направи каквото й заповяда.

Той я погледна по-мило.

— Сега ни кажете какво се е случило, докато бяхте под грижите на Дрейвън.

Емили си пое дълбоко дъх и бавно започна да разказва на Хенри цялата история от момента, в който видя Дрейвън за първи път, до момента, в който й отне девствеността.

Тя направи всичко възможно да не се излага, но искаше да е откровена с краля. За да го накара да прости на Дрейвън за действията му.

— Виждате ли, Ваше Величество, не беше негова вината — каза тя, поглеждайки към него. — Дрейвън се опита да устои, но аз не му позволих. Ако някой трябва да бъде обвинен, това съм аз.

Погледът на Хенри можеше да си съперничи със зимния студ.

— Дрейвън знае по-добре от всеки, какво правим с тези, които ни предават.

— Но, Ваше Величество, моля ви, той е ваш лоялен поданик. Той Ви е служил през целия си живот.

— Достатъчно — прекъсна я той рязко, с което я накара да подскочи от ужас. — Говорите за неговата служба така, сякаш сте напълно наясно с нея. А доколкото познаваме Дрейвън, намираме това трудно за вярване. Разказвал ли ви е той как дойде да служи на короната?

Тя поклати глава.

Студенината изчезна от очите му, когато заговори за Дрейвън.

— Той не беше по-голям от четиринадесет, когато го срещнахме. Знаехте ли това?

— Не, Ваше Величество.

Хенри започна да се разхожда пред нея и продължи историята си.

— Събирахме войска във Франция, срещу Стивън, когато се натъкнахме случайно на негова тренировка.

Той спря за момент, сякаш за да си припомни събитието.

— Дрейвън се би като лъв и го наблюдавах изумен, как обезоръжи своя лорд. В този момент разбрах, че съм наблюдавал едно момче в битка, което ще се превърне в непобедим воин.

Емили повдигна вежда учудено, когато забеляза, че Хенри започна да говори за себе си в единствено число. Но тя мъдро запази мълчание, докато той продължаваше да разказва.

— Знаех, че един ден момчето ще се превърне в рицар, когото ще трябва да взема под внимание и затова приех клетвата за вярност на Майлс дьо Поатие и неговия млад оръженосец. Майлс ни служи добре, но в битката за Арънделл той загина.

Хенри изглеждаше така, сякаш виждаше призраци, докато си припомняше случилото се.

— Никога няма да забравя този момент — каза той, а гласът му стана спокоен и сякаш се върна в реалността. — Обърнах се навреме,

за да видя, че Харолд от Рейвънсууд ме напада с вдигнат меч. Казват, че виждаш живота пред очите си, миг преди да умреш. Вярно е. Видях го ясно. Точно когато се приготвих за смъртоносния удар, изведнъж от нищото се появи оръженосеца на Майлс.

Хенри поклати глава, сякаш му беше трудно да повярва, дори сега, толкова години по-късно след онзи ден.

— Дрейвън хвана Харолд през кръста и го блъсна. Двамата паднаха надалеч от мен. Биха се с такава омраза и умения, че не можех да откъсна очи от тях. Харолд рани момчето и се приготви да нанесе coup de grace[1], но някак Дрейвън се изправи на крака, въпреки че имаше рана в стомаха, която би убила повечето мъже.

Емили стисна зъби, когато си припомни дългия белег, който разсичаше пъпа му на две.

Хенри замръзна.

— Когато Харолд вдигна меча си, Дрейвън го удари отдолу с юмрук в брадата и заби собствения си меч в тялото на противника си. Харолд се разсмя злобно, когато падна назад. Всъщност, той потупа Дрейвън по рамото. — Хенри я погледна. — Искате ли да знаете какво каза той на Дрейвън?

Емили поклати глава утвърдително.

— Най-накрая ме направи горд, птичи мозък. В този ден, аз най-накрая допускам, че си кръв от моята кръв. Единствено моят син може да ме убие.

През тялото на Емили премина студена вълна, когато се опита да си представи, какво е изпитвал Дрейвън.

— Никога няма да забравя този момент — прошепна Хенри с потъмнели от мъка очи. — Нито изражението на Дрейвън. Той прие думите, сякаш това не беше голяма изненада за него. Аз, от своя страна, бях неспособен да повярвам, че един баща би казал нещо толкова жестоко на смъртния си одър на сина си. После Дрейвън се обърна и ми подаде меча на баща си, и се закле да ми служи със своята безгранична лоялност. Аз го провъзгласих за рицар още там и от този ден той не ме е предавал нито веднъж — той се намръщи така, сякаш цялата ярост на ада се беше събрала в него. — Досега.

Емили усети как сълзите парят в очите й, но успя да ги удържи.

Той я огледа със студен поглед.

— Не можем да не се зачудим, какво е накарало един толкова лоялен мъж, да забрави клетвата си. Какво ще кажете за това, лейди? Можете ли да ни дадете една причина, заради която да пощадим живота му?

— Да — отговори тя, като срещна погледа на Хенри. — Най-важната причина от всички, Ваше Величество… любовта.

Той премигна невярващо.

— Любовта?

— Да, Ваше Величество. Ние се обичаме.

Той изсумтя недоверчиво.

— Дрейвън е влюбен? Вие наистина ли очаквате да повярваме в подобно нещо? Както вече споменахме, ние го познаваме през по-голямата част от живота му. Били сме свидетели как той не прави нищо без хладнокръвно и обмислено да го планира. Сега вие ни предлагате някакво неправдоподобно извинение за неговото предателство?

— Но това е истината, Ваше Величество.

Хенри се разсмя злобно.

— Ние вярваме, че го обичате, жените са склони на подобни романтични идеи. Но Дрейвън е воин от главата до петите. Намираме, че е невъзможно да изпитва подобно нещо. Не! — каза той решително. — Ще го накажем по начина, по който му бяхме обещали, ако посмее да ви докосне.

— Какво е неговото наказание, Ваше Величество?

Хенри се обърна и я изгледа рязко.

— Той не ви ли е казал, каква е цената на вашата девственост?

— Не.

— Когато дойде утре, ще бъде обесен, измъчван и разкъсан за предателството.

Емили се почувства така, сякаш я бяха ударили. Всъщност, тя не беше сигурна, как все още стои на краката си, като коленете й бяха омекнали, а краката й трепереха от страх.

— Не! — ахна тя. — Не може да говорите сериозно.

Лицето му остана безизразно и той кимна.

— Дрейвън знаеше последствията — каза Хенри студено.

Емили затвори очи и се опита да си поеме въздух.

— Моля ви, Ваше Величество — започна да го умолява тя. — Правете с мен каквото искате, но не го наранявайте. Умолявам ви. Не

можете да му причините това. Не и когато вината е изцяло моя.

Но той не отговори.

Емили изхлипа от мъка и падна на колене.

— Какво направих? — попита тя. Искаше й се никога да не беше планирала съблазняването на Дрейвън.

— Изправете се, лейди.

Емили избърса сълзите си и прехапа треперещите си устни, после бавно се изправи на крака.

Този път видя, че чертите на Хенри се бяха смекчили малко, когато я погледна внимателно.

— Вие наистина ли го обичате?

— Да, Ваше Величество, обичам го повече от живота си.

Хенри обмисли думите й за минута, преди да започне отново да крачи пред нея.

— Наясно ли сте за обвиненията на баща ви, относно дейностите на Дрейвън?

— Да, Ваше Величество, но аз знам, че Дрейвън не ги е извършил.

— И откъде знаете?

— Бях с него в нощта, когато Кесуик е бил нападнат.

— Можете ли да го докажете?

Тя погледна към издутия си корем.

Хенри се разсмя горчиво.

— Да, вярваме, че можете да го направите.

В продължение на няколко минути, той се разхождаше безмълвно, докато тя стискаше ръцете си една в друга, ужасена от това, което щеше да каже на нея или да направи на Дрейвън.

Точно когато си мислеше, че нервите й няма да издържат повече тракащия звук от обувките на Хенри по пода, той проговори:

— Много добре, милейди, казваме ви това, защото любовта ви към Дрейвън е искрена. Ако утре видим доказателство, че той също ви обича и че именно любовта му е била причината за неговото предателство, може и да го помилваме.

Емили вдигна поглед и духът й се приповдигна.

— Но — предупреди той, а лицето му беше сурово. — Ако не видим такова нещо и се окаже, че Дрейвън не е направил нищо повече

от това да ви използва, докато сте били под опеката му, ще поеме наказанието си бързо и напълно. Това ясно ли е?

— Да, Ваше Величество.

— Сега ни оставете.

Емили направи реверанс и си тръгна заднешком.

Веднъж, след като вратата на залата беше затворена, тя си пое облекчено въздух.

Имаше надежда! Беше малка, но достатъчна, за да се вкопчи в нея.

Дрейвън със сигурност щеше да…

Емили спря, когато осъзна тази разрушителна мисъл.

Ох, кого заблуждаваше? Дрейвън беше мъж, направен от желязо. Той никога не показваше емоциите си и по всяка вероятност, той ще дойде с боен марш пред портите, за да понесе наказанието си, без дори да направи нещо толкова малко, като да погледне към нея.

Емили сложи ръка на издутия си корем върху живота, който растеше там.

— Моля те — прошепна тя със стаен дъх. Нека да имам баща за детето си.

---

[1] Смъртоносен удар (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Утрото дойде твърде бавно за Дрейвън и той го посрещна с облекчение. Най-сетне всичко беше свършило.

Скоро щеше да има покоя, за който жадуваше и на цялото му нещастие щеше да бъде сложен край.

Взимайки брат си и една шепа мъже, той замина за Уоруик. С всяка измината левга, която го приближаваше все повече до неговата съдба, той се надяваше само на едно нещо.

Искаше да види лицето на Емили за последен път, преди да умре. Дрейвън щеше да си отиде в мир, ако можеше да получи това последно свое желание. То беше единственото нещо, за което мислеше, откакто се беше качил на коня си.

Късно следобед те наближиха замъка. Дрейвън изви вежди, докато се взираше в голите каменни стени отпред. От разстояние, изглежда, като че ли по назъбените парапети стояха хиляди мъже. Хю очевидно бе положил доста усилия, за да укрепи дома си.

— Стой! — извика баща й, когато приближиха портата. — Твоите хора трябва да останат отвън, само ти ще бъдеш пуснат.

— Не — каза Саймън на Дрейвън и дръпна поводите на коня си, за да се изравни с неговия. — Нямам му доверие.

Дрейвън се загледа безизразно в брат си.

— За какво точно му нямаш доверие, Саймън? Все пак отивам да бъда екзекутиран.

— Дрейвън…

— Не, братко, остани тук. Не искам да ставаш свидетел на това.

Те слязоха едновременно от конете си и едва направил крачка, Дрейвън се озова в ръцете на Саймън, притиснат от силната му прегръдка.

— Не отивай — прошепна Саймън в ухото му.

— Можем да удържим кралската войска. Знаеш, че можем.

Дрейвън го отблъсна рязко от себе си и после, виждайки болката в очите на брат си, го потупа утешително по рамото.

— Пази се, малкия. Бих казал, че някой ден ще споделим вечността заедно, но се моля, да отидеш на по-добро място от това, което ме очаква.

Очите на Саймън заблестяха ярко и той преглътна тежко. После потупа ръката на брат си и погледна встрани.

Дрейвън пое дълбоко дъх и тръгна към портата на замъка пеша. Поглеждайки към парапетите, той спря.

За миг си помисли, че сигурно сънува, щом вижда слънчевата светлина да огрява коса от чисто злато. Но би познал крехката й фигура навсякъде.

Истината бе, че нейната същност бе дамгосала дълбоко душата му.

Неговата Емили.

Баща й я дърпаше навътре и той знаеше, че Хю е настоял тя да се махне оттам. Можеше ясно да си представи упоритото вдигане на брадичката й и огънят в очите й, когато е отказала да го направи.

Гърлото на Дрейвън се стегна, хиляда и една емоции препуснаха през него едновременно, когато се загледа в нея, докато тя се бореше срещу хватката на баща си.

Но най-силно от всичко почувства благодарност за това, че я вижда отново.

Присъствието й му даваше сили.

Дрейвън желаеше отчаяно да й каже какво чувства в сърцето си. Но нежните думи никога не му бяха идвали лесно. В интерес на истината, той не знаеше никакви нежни думи.

Не, но беше човек на действието и в този миг, той искаше тя да знае, че не съжалява за нищо. Искаше Емили да разбере колко много любов таеше за нея.

В този един миг от вечността той щеше да бъде нейният Акъсейн. Нейният герой. Нейната Рицарска роза.

Да. Имаше само един начин да й покаже дълбочината на своята любов.

С гордо изправен гръб, той свали рицарските си ръкавици и ги хвърли на земята.

— Какво прави? — попита Хенри.

Хю спря и погледна надолу към мястото, където стоеше Дрейвън. Емили се възползва от отвличането на вниманието му, за да

се измъкне от ръцете му и изтича обратно до стената. Тя застана до краля и надникна от ръба на парапета.

Дрейвън стоеше пред портата и се събличаше. Бавно, малко по малко, той свали меча, туниката, ризницата и подплатения си гамбезон, докато накрая не остана нищо друго, освен изобилието от матова кожа, която проблясваше на слънчевата светлина.

Той тръгна към портата чисто гол.

Емили преглътна сълзите си, когато разбра какво прави.

— Искахте доказателство за неговите чувства, Ваше Величество? Вече го имате.

Хенри се обърна към нея с намръщено изражение.

— Какво искате да кажете?

— Негово Величество знае ли трубадурската песен за Акъсейн и Лорет?

— С Елинор за кралица, знаем всички тези блудкави истории наизуст.

— Тогава нека Негово Величество да си припомни онази част, където Акъсейн преминава гол през войските на бащата на Лорет, за да докаже любовта си към нея.

— Да, но това е само една измислица.

— Да — каза тя през смях, завладяна от радост. — Измислица. И когато Дрейвън я чу, ми каза, че няма мъж, достоен да се нарича такъв, който да направи подобно нещо за една жена. И въпреки това, той го прави сега. Каква лудост, различна от любовта, би могла да го обладае, за да го накара да стори такова нещо?

Хенри обмисли думите й.

Той погледна отново скептично към младия мъж и остана смълчан в продължение на няколко мъчителни минути.

Дрейвън се приближи към портата, а Емили не спираше да се моли Хенри да съзре истината.

Кралят му хвърли един последен поглед и направи знак към нея.

— Елате с нас, милейди.

Емили се отдалечи от стената и последва Хенри и баща си в централната кула. Веднъж, след като вече бяха в залата, кралят се обърна към нея. Лицето му беше безизразно и празно.

— Скрийте се, докато говорим с Дрейвън. Не се показвайте, преди да бъдете извикана. Хю — обърна се той към баща й. — Ще те

държим отговорен, ако тя не се подчини.

Баща й кимна и я отведе в малкия килер зад подиума. Сърцето на Емили блъскаше в гърдите й от страх и несигурност, докато чакаше.

Сякаш мина цяла вечност, преди да чуе познатия баритон на Дрейвън да поздравява краля.

— Какво означава това? — поиска да узнае Хенри като погледна набързо голото тяло на Дрейвън с насмешка. — Още едно оскърбление, което изпитваш нужда да ни нанесеш?

Дрейвън поклати глава.

— Не, Ваше Величество. Никога не бих ви обидил, с думи или дела.

— И все пак ми се показваш гол? — Хенри гневно свали наметалото си и го хвърли към него. Дрейвън хвана дрехата с една ръка. — Покрий се.

— Благодаря ви, Ваше Величество — каза той и направи това, което кралят му бе заповядал.

Студеният поглед на Хенри го прониза.

— Сега ни обясни действията си.

Дрейвън се загледа в далечната стена, когато извика във въображението си образа на Емили. Черпейки сила от него, той заговори.

— Не искам никой да сбърка намеренията ми, Ваше Величество. Тук съм, за да понеса наказанието си.

Очите на краля се помрачиха от сянка на разочарование.

— Значи си готов да умреш?

Дрейвън срещна погледа на Хенри, без да трепне.

— Да, Ваше Величество.

— И не съжаляваш за нищо?

Дрейвън поклати глава.

— За нищо? — попита Хенри недоверчиво.

Той замълча. Да, съжаляваше. Съжаляваше, че никога не каза на Емили какво чувства към нея. И най-вече съжаляваше, че й беше дал възможност да напусне замъка му.

Но той никога нямаше да каже това на Хенри.

— За нищо, Ваше Величество.

Хенри поглаждаше брадата си замислено, докато крачеше пред него.

— Значи момичето е толкова добра партньорка в леглото, че ти всъщност можеш да понесеш изтезания и смърт без съжаление. Ще трябва да пробваме нейната…

— Не я докосвайте… — Дрейвън прекъсна заканата му и разбра, че е направил две крачки към Хенри в гнева си.

Той спря и изви кралската си вежда неодобрително.

— В името на Божия закон, Дрейвън, това е единственият път, в който някога ще повишаваш глас на когото и да било. Най-малкото на нас. И всъщност, действаш наистина безотговорно.

— Простете, Ваше Величество — каза той, свеждайки поглед към пода. — Самозабравих се.

— Тогава дамата е била права. Ти я обичаш?

Гърлото на Дрейвън се стегна и той отказа да срещне погледа на Хенри, за да не види истината в очите му.

— Беше ли също така права, че това, което те накара да свалиш дрехите си, е любов?

Дрейвън не каза нищо.

Какво би могъл да каже?

Хенри се премести, за да застане пред него.

— Говори, момче. Животът ти зависи от твоя отговор.

Дрейвън продължаваше да мълчи.

Кралят изчака нетърпеливо, преди да проговори отново.

— Когато дойде в Лондон с Хю, те попитахме какво цениш най-силно на тази земя. Саймън ни каза, че държиш най-много на честта си, дори си готов да умреш, за да я защитиш. И ако сега, в този ден, те попитаме отново какво цениш най-силно, до толкова, че би го защитил дори с цената на живота си, какъв отговор ще ни дадеш?

Дрейвън прикова погледа си в този на Хенри.

— Емили — отговори той просто.

За негова изненада, Хенри кимна одобрително.

— Емили? — повика той.

Дрейвън погледна над рамото на краля и видя отворена врата. Емили излезе от там, а очите й блестяха, докато се приближаваше с баща си към него.

Когато я видя, цялото му същество сякаш се разкъса от въодушевлението, което мина през него и му се наложи да потисне

съкрушителния си копнеж да изтича до нея и да я заключи в обятията си.

Само присъствието на Хенри го накара да се въздържи. Той поглъщаше жадно гледката на прелестното й лице и руси къдрици. Плъзна погледа си по-надолу и остана шокиран, когато видя заобления й корем.

— Чу ли думите му? — попита я Хенри, когато тя се приближи и застана до Дрейвън.

— Да, Ваше Величество — прошепна тя.

— Хю? — обърна се той към баща й.

— Кои от земите ми е унищожил той? — попита Хю.

Хенри скръсти ръце на гърдите си.

— Кажете ни, кое ви тревожи повече: скъпоценните ви земи или фактът, че внукът ви ще се роди като копелето на човек, екзекутиран за измяна?

Хю се приближи до Дрейвън, с презрително свити устни.

— Все още не те харесвам.

Дрейвън се въздържа от отговор, за да не каже нещо неприятно.

— Какво? — попита Хю невярващо. — Без остроумен отговор, Рейвънсууд? Не мога да повярвам, че не отвръщаш на обидата с обида.

Дрейвън не погледна към Хю, очите му бяха задържани в плен от жената, която обичаше и която носеше детето му.

— Не искам да нараня Емили, като те обидя, Хю. Поради някаква причина тя ме обича, обича и теб също така и това ми е достатъчно, за да те уважавам.

Хю изсумтя.

— Не мога да кажа, че съм съгласен с този съюз, но заради дъщеря си, ще се примиря с всичко, което Негово Величество нареди.

Хенри кимна.

— Добре тогава. Хю, доведи брат му и дрехите му тук. А също и свещеник. Нека видим тези двамата женени, преди края на деня.

— Благодаря Ви, Ваше Величество — каза Емили със сияйни и щастливи очи.

Изражението на Хенри стана остро и заплашително.

— Не бързайте да ни благодарите, милейди, защото въпросът относно наказанието му все още не е решен.

Дрейвън погледна назад към Хенри.

Той видя тъгата в очите му, но въпреки това не очакваше много милост от негова страна.

— Ти винаги си ни служил лоялно — каза Хенри. — И затова вярваме, че разбираш защо не можем напълно да те освободим от отговорност.

— Да, Ваше Величество. Не очаквам никаква снизходителност.

Емили въздъхна до него.

— Но…

Дрейвън поклати глава, за да възпре думите й. Хенри се усмихна, когато тя си замълча.

— Добре е, че можеш да й нареждаш — каза той на младия мъж, но после усмивката изчезна от лицето му. — След сватбата, Дрейвън ще получи двадесет удара с камшик за неподчинението си.

Емили отвори уста, за да протестира, но Дрейвън сложи пръст върху устните й.

Хенри тръгна към Хю.

— Елате, нека да намерим този свещеник.

На вратата кралят се обърна, за да ги погледне.

— Дрейвън?

— Да, Ваше Величество.

— Надяваме се този път, когато полагаш свещена клетва, да имаш по-голям късмет при удържането на обета си.

— Няма да имам каквито и да било затруднения с това, Ваше Величество.

Хенри се усмихна.

— Не мислим така.

Когато бяха оставени сами, Емили вдигна поглед към него.

— Двадесет удара с камшик. Дрейвън, толкова съжалявам!

— Повярвай ми, двадесет удара с камшик са много по-добре, отколкото алтернативата.

Той нежно положи ръката си върху корема й, възхитен от това, което вижда.

— Защо не ми каза?

Тя му се усмихна.

— Исках да го направя, но нямаше човек, който да вземе подкуп, за да ти донесе новините. Страхуват се от гнева на баща ми.

После той я притегли в прегръдките си. Емили се почувства толкова прекрасно там, особено закръглената част от нея, която се триеше срещу голия му корем.

— Ела, девойче — прошепна той в ухото й. — Докато те са заети другаде, какво ще кажеш да намерим тихо място, където ще мога да ти покажа колко много ми липсваше.

Тя сведе поглед надолу към възбудената му мъжественост.

— Мога да видя това и сама, милорд.

Той зарови лицето си във врата й, вдишвайки топлия й аромат.

— Наричай ме просто Приап.

Тя се засмя и го прегърна по-силно.

— Тогава ела, Приапе, нека ти покажа нашите сватбени покои.

Емили го отведе на горния етаж в стаята си, където Алис чакаше. Очите на прислужницата й се разшириха, когато видя цялото му голо великолепие.

Без да каже и дума, тя напусна бързо стаята и остави двамата насаме.

Дрейвън свали наметалото на краля и я придърпа в прегръдката си. Най-накрая Емили можеше да му даде целувката, която искаше от момента, в който го видя гол отвън.

— Ти си моят герой — прошепна тя срещу устните му.

— Да, милейди. Ваш и ничий друг.

Емили се усмихна, докато той развързваше роклята й и я издърпваше от раменете й. Тя се почувства срамежлива и плаха, когато Дрейвън се загледа в нея. Бяха минали месеци, откакто го беше виждала за последно, а уголеменият й корем никак не помагаше на самочувствието й.

— Не ме гледай така — каза тя и отстъпи назад в тъмния ъгъл. — Толкова съм огромна. Като подута свиня.

Дрейвън постави пръсти върху устните й.

— Не, милейди. Това, което носиш там, е моето бебе — каза той и докосна корема й нежно. — И това те прави още по-красива в очите ми.

Думите му я изпълниха с трепет.

— Толкова много ми липсваше — каза тя, обвивайки ръцете си около него.

— Обещавам ти, Емили, че никога повече няма да има причина да ти липсвам.

— Моят мил Дрейвън — прошепна тя срещу устните му. — Никога няма да ти позволя да се отделиш от мен отново.

През този следобед те правиха любов бавно и ненаситно, наслаждавайки се един на друг, докато не стана време Алис да дойде, за да я подготви за сватбата.

Дрейвън се облече бързо, после неохотно се отдръпна от нея и отиде долу, за да подпише документите.

За разлика от деня, в който сестра й се омъжи, настроението на Хю беше мрачно и безрадостно. Дрейвън се надяваше баща й да успее да остави различията помежду им настрана, заради доброто на Емили и детето им.

Тяхното дете.

Той се спря на тази мисъл. Тя му беше дала повече, отколкото някога бе очаквал да получи. И я обичаше заради това.

— А, тя идва — каза Хенри.

Заедно със Саймън, който стоеше от дясната му страна, Дрейвън се обърна, за да види как Емили влиза в малкото помещение, където те стояха със свещеника. Вместо цветовете на баща си, тя носеше рокля от светлочервено и пелерина в черно, захваната от брошката, която му беше дала.

Неговите цветове, отбеляза мислено той и го заля вълна от гордост.

Тя беше негова и никой никога нямаше да му я отнеме отново.

Церемонията бе кратка, но не мина без колебанието на Хю, преди той най-накрая да даде съгласието си. Дрейвън едва я бе целунал, когато Хенри повика стражите си, за да го съпроводят отвън на двора.

— Не! — извика тя и протегна ръка към него.

Дрейвън целуна дланта й успокоително и я пусна.

— Всичко е наред, Емили — прошепна той и нежно я бутна обратно в ръцете на баща й.

Емили наблюдаваше как Дрейвън и Саймън хладнокръвно последваха стражите на двора, отреден за наказване на нарушителите.

Тя се отскубна от баща си и тръгна след тях. Спря, когато погледът й попадна върху палача на краля, който чакаше с камшик,

покрит с шипове в ръка.

Баща й застана до нея и се опита да я върне обратно вътре.

— Не трябва да виждаш това.

Тя стисна челюст упорито.

— Той е мой съпруг и мястото ми е до него.

Но думите натежаха в гърлото й и тя се молеше да има силата да остане на мястото си, докато гледа как му причиняват болка.

Хвърляйки й нежен поглед, Дрейвън развърза туниката си и откри гърба си. Емили погледна към краля, надявайки се, макар да знаеше, че не е много вероятно той да сложи край на всичко това. По лицето на Хенри можеше да отгатне, че той се радваше на случващото се не повече от нея.

Но не каза нищо и надеждата, и сърцето й посърнаха.

Палачът използва въжето от бесилката, за да завърже ръцете на Дрейвън над главата му.

Когато го беше приготвил, палачът погледна към краля.

— Започвай — заповяда Хенри.

Саймън се обърна с лице към стената. Емили се сви, когато мъжът с качулката нанесе удар с камшика върху гърба на Дрейвън. Кръвта нашари дрехите на мъжа, но Дрейвън не издаде абсолютно никакъв звук, когато тялото му се напрегна и изопна от удара.

— Боже мой! — прошепна баща й. — Не го ли почувства?

— Да, почувства го — отвърна тя, когато още един удар беше нанесен и посрещнат в мълчание.

Гърлото й се стегна и тя усети как сълзите се стичат по страните й. Емили пристисна устните си, за да не им изкрещи да сложат край на тази лудост и нямаше сили да гледа повече.

Подобно на Саймън, тя се обърна с лице към стената и изчака всичко да свърши.

Когато и последният удар с камшик бе нанесен, палачът отряза въжето, което държеше ръцете му и Дрейвън остана за миг на краката си, преди да залитне.

Саймън го улови през гърдите.

— Държа те — прошепна той.

Дрейвън кимна, когато Саймън преметна ръката му през раменете си и му помогна да тръгне към замъка.

— Като едно време, а? — прошепна Дрейвън на брат си.

Саймън хвърли на баща й най-изпълненият с омраза кръвнишки поглед, който някога бе виждала.

Емили докосна лицето на Дрейвън, когато минаха покрай нея.

— Саймън — каза Дрейвън дрезгаво. — Кажи й, че ще се оправя.

— Мисля, че тя знае това — отвърна той и поведе брат си към замъка.

По средата на двора Дрейвън загуби съзнание.

Емили отведе Саймън до стаята си и му помогна да сложат Дрейвън да легне по корем, за да предпазят гърба му от повече наранявания.

Възможно най-нежно, тя изми кръвта от него. Емили се намръщи на обезобразената и набръчкана от боя кожа.

— Какво имаше предвид той, когато каза като едно време! — попита тя Саймън.

Младият мъж остави туниката на Дрейвън до леглото.

— Баща му обикновено го биеше по този начин редовно. Когато всичко приключеше, Син му помагаше да се върне обратно в леглото си.

— Затова ли не викаше?

— Да. Баща му добавяше по пет удара с камшик за всеки звук, който издаваше.

Сърцето й заби неконтролируемо.

На вратата се почука.

— Влез — извика Емили.

За нейна изненада, баща й се присъедини към тях, а в ръката си носеше малко шишенце.

— Това е мехлем от ленено семе. Ще отнеме парещата болка от гърба му.

— Благодаря ти — каза тя, изумена от неговия дар. Можеше ли това да означава, че омекваше по отношение на Дрейвън?

Тя сграбчи тази надежда и се помоли да е така.

Баща й хвърли един последен безизразен поглед към изпадналото в безсъзнание тяло на леглото и после ги напусна.

С цялото внимание и предпазливост, на които бе способна, тя нанесе гъстия, остър на миризма мехлем, върху раните му и после го покри с лека завивка.

Докато бършеше ръцете си в кърпата, за да ги изчисти, тя погледна към Саймън, който стоеше до отдалечената стена с измъчено изражение на лицето.

— Колко време ще отнеме, за да се възстанови? — попита го тя.

— Ще бъде на крака до утре.

— Не може да бъде! — възкликна тя невярващо.

Саймън кимна.

— Няма да е бърз, но ще е достатъчно добре, за да стане от леглото и да се движи. — С един последен поглед към заспалата фигура на брат си, той се отправи към вратата.

— Саймън? — повика го тя, когато той посегна към бравата. — Кажи ми, щом ти си този, който е незаконороден, защо баща му го е малтретирал, а теб не?

— Той така и не узна, че не бях негов син, докато живеех в дома му. — Саймън хвърли поглед назад към леглото. — И не беше поради липса на опити от страна на баща му, колкото от това, че Дрейвън непрекъснато заставаше между нас.

Той си пое дълбоко дъх и я погледна.

— Знаеш за накуцването му, нали?

Тя кимна.

— Бях на около пет години и нападах с копието си движещата се мишена, когато паднах от коня си. Баща му се опита да ме прегази със собствения си кон, за да ме накаже за моята несръчност. В един момент всичко, което видях беше огромния му боен жребец, който връхлиташе върху мен, а в следващия миг лежах на края на ливадата до Дрейвън, който беше под животното, със счупен на четири места крак.

Емили затвори очи от ужас. Тя не можеше да си представи как двамата са понесли това.

— Как научи за рождението си? — попита тя.

Саймън сви рамене.

— Нашата майка е казала на Дрейвън малко преди да умре. Тя не е била в състояние да се свърже с истинския ми баща, но знаеше, че Дрейвън пътува достатъчно с баща си и има възможност да намери някого, който да му изпрати съобщение и той да дойде за мен.

— Направи ли го?

— Да. Баща ми дойде за мен в деня, след като тя умря и ме отгледа в Нормандия.

За един миг всичко придоби смисъл за нея.

— Майлс дьо Поатие?

Саймън кимна.

— Той беше баща ми.

Сега вече знаеше как Дрейвън беше дошъл да служи на своя крал.

— Дрейвън е отишъл в Нормандия, за да те намери. Ето как е станал оръженосец на баща ти.

— И от тогава сме заедно. Дължа на Дрейвън живота си по много начини.

— Ти си добър човек, Саймън.

Той поклати глава.

— Аз бледнея значително в сравнение с него, защото той беше този, който се изправяше срещу баща си, докато аз бях онзи, който винаги бягаше от страх.

— Прекалено суров си към себе си.

— Може би, но аз съм ти наистина благодарен затова че достигна до него, след като аз не можех.

— Никога нямаше да се справя без теб.

— Тогава значи сме вечни съюзници.

Емили му се усмихна и той я остави сама със съпруга й.

Това не беше начинът, по който си представяше сватбената си нощ. Но нямаше намерение да се оплаква, защото получи онова, което винаги е искала. Съпруг, който тя може да обича и дори повече, отколкото дръзваше да си мечтае, той беше мъж, който отвръщаше на чувствата й.

Часове по-късно кралят изпрати своя лекар да прегледа Дрейвън. И веднъж, след като замъкът беше притихнал, тя се сгуши до него и го наблюдава как спи, докато галеше с ръката си красивото му лице.

— Ти си мой завинаги — прошепна тя, после затвори очи и заспа.

На сутринта Хенри събра свитата си и си тръгна.

И наистина, според предсказанието на Саймън, Дрейвън беше на крака.

Емили се сви от страх, докато му помагаше да се облече. Със сигурност облеклото щеше да му причини болка, като се триеше срещу масивните прорези и белези на гърба му. Обаче, той не каза и дума за това.

— Не мога да лежа в леглото цял ден — протестира той, докато се изправяше.

— Но трябва — настоя тя.

Той поклати глава, хвана ръката й и я отведе долу в залата. Баща й ги погледна при влизането им и хвърли на Дрейвън твърд, свиреп поглед.

Емили въздъхна. След като баща й беше донесъл мехлема, тя се надяваше да е променил отношението си към Дрейвън, но по гримасата на лицето му, можеше да каже, че беше далеч от каквото и да било приемане на новия си зет.

Дрейвън отиде да поздрави Саймън, а тя се запъти към баща си, който седеше на масата.

— Ако можеш да приемеш Найлс за твой син, след като го намери в леглото на Джоан, защо не можеш да прежалиш поне усмивка за моя съпруг.

— Защото познавам характера му — изръмжа баща й и хвърли поредния заплашителен поглед на Дрейвън. — Това е далеч непознато за теб, Ем, защото ти виждаш доброто у хората. Знам истината за него и неговия вид.

Поклащайки глава, тя седна да закуси в противоположния край на масата, далеч от него. Можеше да почувства погледа на баща си върху себе си, но стоеше с гръб към него, докато ядеше хляба и сиренето си.

Дрейвън дойде до нея в същото време, когато тя осъзна, че не бива да яде нищо.

Стомахът й се надигна.

— Емили? — обърна се към нея Дрейвън със загрижено изражение.

Тя се опита да напусне подиума, но се препъна. Дрейвън я хвана и придърпа към себе си, и тя го чу да сдържа дъха си, когато неволно

го докосна по гърба. Въпреки това, той не й каза нищо, докато й помагаше да се придвижи към задната част на залата.

— По-добре ли си?

Тя кимна, когато стомахът й се успокои малко.

— Заради бебето е.

Дрейвън кимна.

— Колко още сутрини ще трябва да се подготвя за този тип поздрав?

— Не знам — отговори тя. — Неразположението на майка ми продължи през цялото време на всичките й бременности.

Те тъкмо се бяха върнали отново в залата, когато през вратата влезе покрита с пелерина фигура. Емили се намръщи, когато новодошлият свали качулката от главата си и откри уморената Джоан, чието тяло беше в толкова напреднала бременност, че Емили не можеше да повярва как не е родила все още. Но това, което я шокира, беше гледката на малтретираното й лице.

Ругатнята на баща й отекна в стаята и той се втурна към нея.

— Какво се е случило, дете? — попита той и нежно обхвана насинената й брадичка в ръката си.

Емили също изтича при сестра си.

Джоан изхлипа.

— Беше Найлс — задъха се тя. — Полудял е. — Тя погледна към баща си, докато сълзите се стичаха по насинените й бузи. — Той иска да те убие и да наследи земите ти чрез мен.

Ноздрите на баща й пламнаха от гняв.

— Тогава помогни ми да го видя мъртъв за…

— Лорд Уоруик? — извика едно момче, което влезе забързано през вратата, която Джоан беше оставила открехната след себе си. То се опитваше да си поеме въздух, а веждата му беше разцепена и кървеше. — Милорд — каза момчето и спря пред баща й. — Трябва да дойдете бързо. Фалсуит е под атака.

Хю освободи Джоан.

— Кой се осмелява?

— Графът на Рейвънсууд.

Всички очи в залата се обърнаха към Дрейвън, който седеше до Саймън на една от по-ниските маси.

Баща й погледна отново към вестоносеца.

— И откъде знаеш?

— Чух един от неговите хора да се обръща към него по този начин, преди да ме ударят.

— Що за предателство е това? — изръмжа баща й. — И двамата ми зетьове ме нападат едновременно?

— Татко, аз трябва да… — заговори Джоан, но баща й прекъсна думите й с поклащане на главата си.

— Ем, заведи я горе и се погрижи за нея — после той се намръщи заплашително на Дрейвън. — Пригответе хората ми — извика той, грабвайки меча си от мястото, където го беше оставил върху полицата над камината зад него. — Ще сложим край на това веднъж завинаги.

Докато хората на баща й се разбързаха из залата, Дрейвън събра собствените си рицари.

— Чакай — каза му Емили, хващайки ръката му. — Не можеш да отидеш. Ранен си.

Дрейвън поклати глава, изражението на лицето му беше неумолимо.

— Няма да стоя тук, докато някой петни името ми. Ще взема главата на подлеца за това. Сега отиди да се погрижиш за сестра си.

Емили възнамеряваше да протестира, но упоритото стискане на челюстта му й каза, че ще да бъде загуба на време.

Вместо това, тя отиде при баща си.

— Съпругът ми ще язди с теб. Умолявам те да пазиш гърба му.

Баща й кимна с очи, все още пълни с недоверие и докосна ръката й.

Двамата мъже, които обичаше най-много, прекрачиха прага на залата заедно, оставяйки я сама с ридаещата й сестра.

Дрейвън усети подозрението на Хю, докато приближаваха конете си.

— Все още ли мислиш, че аз съм отговорен за това?

— Докато не видя друго със собствените си очи, да.

Дрейвън стисна зъби. Баща й никога нямаше да го приеме. Така да бъде. Нямаше да го моли за одобрение.

Нито да се ядосва заради Хю.

Дрейвън се качи внимателно на седлото. Гърбът му пулсираше протестиращо, но се бе сражавал с много по-лоши рани от тези.

Той нагласи петите си върху хълбоците на коня и поведе хората си към Фалсуит.

Когато стигнаха малкото селце, покъртителната гледка го накара да свие устни от отвращение. Повечето от домовете и сградите горяха, докато хората бягаха от войниците, ужасени от грабежите, изнасилванията и убийствата.

Дрейвън чу една жена да пищи. Докато Хю и мъжете им нападаха разбойниците, той скочи от коня си и отвори с ритник вратата на една от малкото сгради, които все още бяха непокътнати.

Жената беше хвърлена върху масата. Четирима мъже я държаха, а пети вдигаше полата й и се опитваше насила да раздал ечи коленете й.

Той извади меча си от ножницата и застана срещу нападателите с жестоко настървение. Уплашената жена се скри в ъгъла, докато той ликвидираше мъжете.

Когато довърши и последният от тях, зад него падна сянка. Той се обърна рязко с вдигнат меч и откри Хю на вратата.

Той кимна одобрително, после се обърна и напусна.

Дрейвън свали меча си и погледна жената, за да се увери, че все още беше непокътната.

— Благодаря ви, милорд — изхлипа тя, докато се насилваше да стане.

Дрейвън не каза нищо. Той се обърна и отиде да се присъедини към мъжете, които се биеха отвън.

Тогава видя Хю да стои пред мъж, облечен в туника, която поразително много приличаше на неговата собствена. Но по-лошото от това, че някой се представяше за него, бе фактът, че мошеникът беше на път да убие бащата на Емили.

Хю се бореше смело, но беше по-слаб от младия и пъргав рицар, който се въртеше около него, стоварвайки удар след удар върху меча и щита му. Хю залитна назад от напора.

Дрейвън се затича към тях с вдигнат меч. Той ги стигна точно навреме, за да отклони удар, който със сигурност щеше да отдели главата на Хю от раменете му.

Той се олюля назад, когато зет му нападна рицаря. Мъжът беше як, но ако Дрейвън бе в добро физическо състояние, той със сигурност щеше да бъде по-силен от нападателя. Какъвто беше и сега, макар да

усещаше, че отслабва с всеки удар, който посрещаше с меча си. Можеше да почувства как раните на гърба му се отварят и кръвта се стича надолу по гръбнака му. Противникът му го блъсна нагоре с щита си, което го накара да залитне назад. Преди да успее да се съвземе, нов удар от дясно го изпрати с трясък на земята.

Дрейвън се приземи тежко на гърба си. Той изстена мъчително, когато болката избухна по цялото му тяло. Едва можеше да си поеме въздух, още по-малко да движи крайниците си.

Свърши се.

Опонентът му вдигна меча си нагоре. Дрейвън се подготви за смъртоносния удар, но точно когато рицарят спусна меча надолу, Хю го хвана през кръста и започна да го удря.

Несръчно и болезнено, Дрейвън се завъртя настрани и се насили да се изправи. Все още му беше трудно. Всяка частица от тялото го болеше.

Той залитна към коня си и се хвана за седлото, за да се задържи изправен.

Погледна към бащата на Емили, който все още биеше измамника и видя втори нападател да се придвижва зад гърба на Хю.

Дрейвън грабна кинжала от колана си и го запрати с фатална прецизност в гърдите на нападателя. Хю видя мъжа зад него да пада и след това с подновена сила довърши негодника, който удряше, с едно фатално пробождане на меча си.

Силата на Дрейвън се изпари. Опита да се качи на седлото си, но нямаше полза.

Той се свлече на колене.

— Рейвънсууд?

Той чу гласа на Хю, сякаш идваше от огромно разстояние. Някой махна шлема му, но Дрейвън не беше сигурен кой е. Болката бе твърде непоносима.

Той вдигна поглед към лицето на Хю, което изглеждаше така, сякаш плуваше над него.

— Момче, да не си посмял да умреш. Чуваш ли?

Дрейвън не можа да отговори. Той затвори очи и тъмнината го обгърна.

Емили се затича към стълбите, веднага щом чу мъжете да се връщат. Джоан я последва. Когато погледът й падна върху съпруга й, който висеше от коня, тя почувства как ужасът я обзема и кръвта се отцежда от лицето й. Но още по-лошо от вида на Дрейвън, бе това, че баща й отказа да срещне погледа й.

— О, Господи, не… — задави сетя.

Ако не бяха ръцете на сестра й, които я подкрепяха, щеше да се строполи на земята.

Саймън и баща й свалиха Дрейвън от коня и го пренесоха към нея.

— Премести се, дъще — отсече баща й.

Трябва да го внесем вътре, преди да е умрял.

Емили облекчено разшири очи.

— Той не е мъртъв?

— Не, дете — каза баща й с по-нежен глас. — Сега се махни.

Все още разтреперана, тя им отвори вратата, изпрати една благодарствена молитва, след което ги последва нагоре.

Часове по-късно, Емили седна до Дрейвън на леглото в стаята си. Той тъкмо се беше събудил.

— Уплаши ме — скара му се тя.

Погледът му се впи в нейния.

— Изплаших и себе си.

— Какво искаш да кажеш?

Дрейвън се протегна и взе ръката й в своята.

— До днешния ден никога не ме е било грижа дали ще оцелея в битка. Но днес научих, че ме е грижа. Когато паднах на земята, единствените ми мисли бяха за теб и бебето. За първи път в живота си не исках да умра. Исках да се върна тук, за да те видя. Исках да бъда тук, когато бебето се роди.

Тя взе лицето му в ръце.

— Обичам те, Дрейвън.

— Обичам те — отвърна й той.

Вратата на стаята се отвори. Емили погледна натам и видя баща си, който стоеше на прага и се колебаеше дали да влезе.

Никога преди не го бе виждала да изглежда толкова несигурно.

— Татко? — обърна се тя към него.

Той прочисти гърлото си и пристъпи в стаята.

— Не очаквах да бъдеш буден — каза той на Дрейвън.

— Не си ли чували, че дяволът никога не спи? — попита зет му хапливо.

Тя видя срама в очите на баща си, докато той се приближаваше към леглото.

— Няма да ме улесниш в това, нали?

Дрейвън се намръщи.

— Да те улесня в кое?

— Извинението ми.

Емили седна шокирана. Баща й никога не се бе извинявал през живота си.

— Аз съм горделив мъж — каза той на Дрейвън. — Признавам го, но не съм чак толкова горделив, че да не призная, когато съм сгрешил. А относно теб сгреших ужасно много… — баща й замълча и след миг направи на Дрейвън най-големия комплимент, на който тя знаеше, че е способен, като каза: — … милорд.

И тогава тя забеляза как лицето на Дрейвън омекна и стегнатите му мускули се отпуснаха.

Баща й преглътна шумно.

— Всичко, което мога да кажа в моя защита е, че познавах баща ти добре и знам, че не е необходимо да ти казвам що за човек беше той. — Хю срещна погледа на Дрейвън. — Не знам защо ми спаси живота днес. Аз не бих го направил за теб.

— Не бих и очаквал да го направиш.

Баща й кимна и мускулите на челюстта му се стегнаха.

— Мисля, че това може би ще бъда най-трудната част от всичко, но искам да знаеш, че ако бях благословен със син, бих искал той да бъде точно като теб.

Дрейвън се засмя горчиво.

— Тогава трябва да си благодарен, че имаш дъщери. Ако си спомняш, аз убих баща си.

Погледът на Хю омекна.

— И днес ти спаси живота му. Независимо дали ме приемаш или не, от този ден нататък, аз ще те смятам за свой син.

Емили се усмихна на баща си. Никога не се бе гордяла повече с него и ако съдеше по изражението на Дрейвън, можеше да каже колко много думите на баща й означават за него.

— Благодаря, Хю.

— Татко — коригира го той.

Дрейвън се засмя колебливо.

— Благодаря, татко.

Баща й се запъти към вратата, за да си върви.

— Хю?

Той се обърна с раздразнена въздишка.

— Виждам, че ще трябва да се упражняваш върху това обръщение.

— Ще работя по въпроса — обеща Дрейвън. — Но се питах кой беше онзи мъж, облечен в цветовете ми, когото уби.

Баща й погледна към нея загрижено.

— Не си му казала?

— Не съм имала възможност.

Той кимна и върна погледа си на Дрейвън.

— Този, който носеше туниката ти, беше Найлс. А мъжът, в който заби кинжала си, бе братовчед му, Тийодор.

Дрейвън местеше погледа си между тях.

— Но защо?

— Според Джоан, той се оженил за нея, защото е искал собствеността ми — отвърна баща й. — Финансовото му положение е било такова, че се е нуждаел от цялото ми богатство и не могъл да ме изчака да умра от естествена смърт. Тъй като не е имало как да ме убие, без да бъде обесен за убийство, той измислил план, за да ни постави в противоречие, така че ти да го направиш вместо него.

Дрейвън се намръщи.

— Защо не се е оженил за богата наследница или вдовица?

— Опитал се е, но тъй като не разполага с благоразположението на короната, никога не би могъл да получи одобрението на Хенри — баща й стисна зъби и тя видя мъката, изписана на лицето му. — Бях такъв глупак. Приветствах сина, който не заслужаваше доверието ми и обърнах гръб на този, който е достоен за него.

— Твърде си суров към себе си, Хю.

— Татко! — отсече той.

Дрейвън го погледна развеселено.

— Татко.

— Добро момче, сега си почивай. Внукът ми има нужда от баща си.

Емили не можа да устои и подразни Хю.

— От къде знаеш, че ще е момче?

— След като имам само дъщери смятам, че Бог ми дължи едно момче.

Тя се засмя.

Хю им пожела лека нощ и след това ги остави сами.

Тя се обърна към Дрейвън и ахна, когато почувства лекото движение в корема си.

— Какво има? — попита той.

Душата й се изпълни с радост.

— Бебето мърда. Просто го почувствах за първи път.

И за още по-голямо нейно удоволствие, Дрейвън й отвърна с усмивка.

ЕПИЛОГ

Рейвънсууд, девет години по-късно

— Емили, помощ!

Тя се втурна в двора, водена от неистовия вик на Дрейвън. Емили спря, при гледката, която се разкри пред погледа й. Съпругът й бе заобиколен от четири момчета, които го налагаха с дървени мечове, докато друго висеше на левия му крак, а още едно се провисваше несигурно около шията му.

Тя се засмя.

— Това е по твоя собствена вина.

— И защо?

— От шест деца, не можа ли да ми дариш една-единствена дъщеря?

Дрейвън се засмя, а през това време Джейс се покатери нагоре по гърба му и уви тънката си ръчичка около главата на баща си, като я сложи над очите му.

— Мамо — извика шестгодишният Кристофър, потропвайки с крак. — Не трябва да караш дракона да се смее. Това го прави по-малко свиреп.

— По-малко свиреп? — попита той, докато внимателно премяташе Джейс през глава и го остави да стъпи на крачетата си, а след това сграбчи Кристофър в ръцете си и започна да го гъделичка. — Ще ти дам аз на теб един свиреп дракон, дявол такъв.

Емили поклати глава, развеселена от играта им. Най-големият им син Хенри вдигна поглед и извика на братята си:

— Вижте, дядо е тук с братовчеда Хари!

Тя се обърна и видя баща си да влиза в двора със сина на Джоан до него. Емили така и не спря да се удивлява от това, колко много Хари приличаше на Джоан, със сините си очи и руса коса, докато нито едно от нейните момчета, не бе взело никоя от чертите й, с изключение на Кристофър, който имаше нейните зелени очи.

Но всички те бяха гордост и радост за баща й. И въпреки страха, който някога изпитваше за безопасността на дъщерите си, той обичаше внуците си и особено единствената си внучка, с която Джоан го беше дарила преди три години, след като се бе омъжила за шотландски благородник.

Въпреки че вече не виждаха Джоан много често, Хари, който бе обучаван от баща й, беше почти постоянно допълнение към тяхното домакинство.

Преди да успее дори да мигне, синовете й атакуваха яростно двамата новодошли със същата мощ, която бяха използвали и върху баща си. Скачаха нагоре-надолу покрай тях и ги прегръщаха, като говореха едновременно и правеха разбирането на това, което казваше всеки един от тях, напълно невъзможно.

Дрейвън подсвирна силно.

Те утихнаха.

— Добре, момчета — каза Дрейвън. — Пощадете дядо си или той няма да ви заведе на лов.

— Съжаляваме — казаха те, почти едновременно.

— Добре — каза Хю с усмивка. — Готови ли сте?

— Да.

— Тогава, нека да тръгваме. Видях перфектна кошута точно до хълма.

Когато те тръгнаха, Емили прегърна Дрейвън и обви ръцете си около кръста му.

— Слушай — прошепна тя. — Чуваш ли това?

Дрейвън се намръщи.

— Кое?

— Тишината — каза тя с нисък глас. — Не е ли зловещо?

Той покри рамото й с ръката си.

— Наистина. Не мога да си спомня последния път, когато чух такова нещо.

— Е, кажете ми, милорд — започна тя, когато тръгнаха ръка за ръка към главната кула. — Какво ще правим този следобед, без децата наоколо?

Той обмисли възможностите.

— Бихме могли да направим опит за дъщеря. Вярвам, че може би все още има пози в онази твоя книга, които не сме пробвали… поне

десет пъти.

Емили се засмя.

— Знаеш ли, това ми напомня за една шега.

Той завъртя очи.

— Не още една.

— Да. Знаеш ли онази за краля и неговия рицар?

— Не — каза той, с въздишка на примирение.

— Те имали спор по въпроса за спането с леки жени. Царят погледнал рицаря и казал: „По мое мнение, да си легнеш с проститутка, е петдесет процента удоволствие и петдесет процента работа.“ Рицарят отговорил: „Ваше Величество, простете ми, но аз почтително не мога да се съглася. По мое мнение, е седемдесет процента работа и тридесет удоволствие.“ Спорили с часове, но не могли да стигнат до съгласие. Най-накрая рицарят се обърнал към своя оръженосец и го помолил да уреди въпроса. Той се обадил и казал: „Милорд и Ваше Величество, по мое мнение трябва да е сто процента удоволствие, тъй като, ако бе замесена някаква работа, то Негова светлост щеше да ме накара да я свърша вместо него.“

Дрейвън се засмя.

— От къде чу това?

— От най-големия ви син, милорд. Изглежда брат ви го е просветил при последното си посещение.

Дрейвън се намръщи.

— Трябва да си поприказвам със Саймън относно това, на което ги учи. Но ела, девойче — каза той и лицето му незабавно се смекчи, когато погледна надолу към нея. — Нека се уверя сам, колко удоволствие има в извършената работа.

— Да, милорд, категорично мисля, че трябва да опитаме да се отървем от някои излишни килограми.

— Излишни килограми? — попита той обиден.

— Да. Вярвам, че Кристофър ги нарича твоите драконови рога.

Дрейвън изсумтя.

— Ще ти покажа моя драконов рог, момиче.

Емили прехапа устни и го погледна жадно.

— И аз с удоволствие ще се възползвам от него, рицарю.

Издание:
Автор: Кинли Макгрегър
Заглавие: Господар на желанието
Преводач: Димитрия Петрова
Година на превод: 2012
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо
Издател: Тиара Букс
Година на издаване: 2012
Тип: роман
Националност: американска
Печатница: „Мултипринт“ ООД
Излязла от печат: 12.06.2012
Редактор: Яна Иванова
ISBN: 978-954-2969-05-2
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/12273

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.